

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI

halk DEMOKRASİSİ

ATINCAŞ YAYINLARI
Sivas Cad. Şişli İst. Kar. 6
34300 KATYERİ
Tel:

MAYIS 1992, Yıl 3 Sayı: 15 Aylık Siyasi Dergi Fiyatı:7.000.-(KDV Dahil)

O'NUN YAKTIĞI MEŞALE YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

DEĞERLİ OKURLAR;

HALK DEMOKRASİSİ, proletarya saflarında yoğunlaşan ideolojik mücadele ortamında kaçınılmaz bir gereksinim olarak yayına başladığında, iktidar devrimci basına karşı peşpeşe baskı yasaları çıkartmakla meşguldü. Buna karşın, sizlerin desteğinden emin olarak, faşizme karşı ödünsüz bir yayın çizgisi izleyeceğimize söz vermiştik ve sanırım sizlerin her türlü desteğiyle bu sözümüzü tuttuk. 1 Mayıs 1990'da çok sınırlı olanaklara sahipken, iki yıl içinde her bakımdan güçlenmiş ve yayın faaliyeti düzenli ve kesintisiz bir biçim almış ve traji her ay yükselen etkili bir proleter ses haline geldik. Ancak, bizden önce yayın faaliyetine başlayan **Yeni Demokrasi** ile proletaryanın azami ve asgari hedeflerinde giderek daha da artan ve esas hale gelen ortak yönlerimiz nedeniyle yayın faaliyetimizi birleştirme kararı aldık ve bunu bu sayımızdan sonra gerçekleştiriyoruz. Böylece işçi sınıfının bütün emekçilere sesini ve çağrısını daha etkili ve güçlü biçimde ulaştıran "**Yeni Halk Demokrasisi**" adı altında yayınıımızı sürdürürken, ayrıca devrimci saflarda pek sık rastlanmayan örnek bir tutum sergilediğimize de inanıyoruz. Sanırım bu esasa ilişkin olmayan ayrılık noktalarına dayandırılmış küçük devrimci kurumlar yerine, esas varoluş temelini kollayan daha güçlü devrimci kurumlar yaratmaya örnek proleter bir tutumdur.

Biz, tarihi birer dönemeci ifade eden; çıkışımızda, ülkemiz gerçeklerini yansıtan ML program etrafında bir tek ses olma kararımızın da doğru olduğuna inanıyoruz.

Süreç'in bu iki kararımızı halka, devrime ve Öncü'ye bağlılık olarak değerlendireceğine de olan inancımız sonsuzdur.

list dergiyle karşılaşacaklarını düşünüyor ve daha büyük bir coşku ile Yeni Halk Demokrasisi'ne omuz vereceklerine inanıyoruz.

Biz, tarihi birer dönemeci ifade eden; çıkışımızda, ülkemiz gerçeklerini yansıtan ML program etrafında bir tek ses olma kararımızın da doğru olduğuna inanıyoruz.

Sürecin bu iki kararımızı halka, devrime ve Öncü'ye bağlılık olarak değerlendireceğine de olan inancımız sonsuzdur.

Bu inanca, iki yıl sonra bu Mayıs'ta **Halk Demokrasisi**'nin yayınına son verip **Yeni Halk Demokrasisi**'nde devam edeceğimizi duyururken, tüm okurlarımızı yürekten selamlıyor ve bizi yalnız izlemeye değil, gücümüze güç katmaya devam etmelerini diliyoruz!

Yayınımızı sürdürdüğümüz iki yıl içinde eleştirileriyle bizi uyaran ve aydınlatan tüm eleştirilenlerimize ve şimdi aldığımız kararı eleştiren can dostlarımıza, eleştirilerini etkili ve yol gösterici bir silah olarak kullanmaya devam etmelerini diliyoruz!

Tüm okuyucu dostlarımızla yeni mücadele günlerine hazırlanmak için,

Yeni Halk Demokrasisi'nde elele...

HALK DEMOKRASİSİ

halk demokrasisi

OCAK YAYINLARI adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Ali Musa Sarıçimen

Yönetim Yeri:
Oğul Sok. No. 16/2 Sultanahmet/İST.
Tel: 516 25 38-518 84 29
Fax: 528 84 29

Dizgi: Ocak Yayınları
Baskı: Aydınlar Matbaacılık

Abone Koşulları:

Yurtiçi:

6 aylık 42.000 TL.

1 yıllık 84.000 TL.

Yurtdışı:

6 aylık: 42 DM-15\$

1 yıllık: 84 DM- 30\$

Yurt İçi Hesap No:

Hüseyin Yıldız

Akbank Nuruosmaniye ŞB.

Hes. No. 8983-9/A00/01

Yurt Dışı Hes. No:

Hüseyin Yıldız

Akbank Nuruosmaniye Şb.

Döviz Tevdiat hesabı

Hes. No. 6338-8BU6/01

BÜROLARIMIZ

İzmir

850. Sok.No. 31 Üçüncübeşler

Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak

İzmit

Karabaş Mah. A. Yüksel Cad.

Kaptanlar İşhanı No. 8/204

Avrupa Temsilciliği

KÜLTÜR ZENTRUM

Sper str 94

4057 BASEL İSVİÇRE

Almanya

Neuerwal str 19

6000 Frankfurt 70

DEUTSCHLAND

Fransa

M. Karagöz

6 Rue Stendhal 78130

Les Mureaux/PARİS

İngiltere

H.DEMİR

74 Georgelarsburg Houss

Progresway N. 22 LONDON

Avusturya

Ali Can

Postfach 426 1061 Wien

MAYIS 1992

SUNU,

MERHABA,

Mayıs ayı, gerek işçi sınıfının Enternasyonalist Birlik, Dayanışma, Mücadele Günü olması nedeniyle, gerekse ülkenin devrim tarihini kanlarıyla yazan Komünist ve devrimci halk önderlerinin şehit düştüğü ay olması nedeniyle her yıl olduğu gibi, bu yıl da siyasi mobilitenin yükseldiği bir ay oldu. '92 Mayıs'ının bir başka önemi de, Bağımsızlık, Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve Altınçağ mücadelesinde ayrı ayrı savaşım veren **Halk Demokrasisi** ve **Yeni Demokrasi** Dergilerinin birliktelik sağlayarak proletarya cephesinde atılım yapmalarıdır.

İki yıllık yayını süresince estirilen faşist devlet terörüne karşın, hiç bir şeyi evelemeden-gevelemeden dosdoğru söyleyerek, silahlı karşı devrimin hiç bir yaptırımına boyun eğmeyerek okuyucularına layık olmaya çalışan Dergimiz **Halk Demokrasisi** bütün okuyucularımızı sevindiren; **Yeni Demokrasi** Dergisi ile tek bir ses olması nedeniyle, hazırladığımız bu son sayımızda;

Kapak konusunu çeşitli milliyetlerden Türkiye Proletaryasının ölümsüz önderi **İbrahim KAYPAKKAYA** ve O'nun şurasından, burasından kırmaya hiçbir gücün yetmeyeceği ML düşüncelerine ayırırken, Komprador patron-ağa devletinin bütün önlemlerine karşın bütün yurttta coşku ile kutlanan şanlı kızıl 1 Mayıs'ı da arka kapak konusu yaptık. 16-17 Nisan günleri katledilen 48 devrimciyi anarken, konuya ilişkin bir yazımıza ve olayla ilgili Devrimci Sol açıklamalarına yer verdik. TKP/ML güçlerinin birliğini kamuoyuna duyuran **İşçi Köylü Kurtuluşu** özel sayısını ve protokol metnini olduğu gibi yayınlıyoruz.

Ayrıca dizi yazımız ulusal sorun devam ederken, Barikal Dergisinin Ulusal Soruna bakışını eleştiren okur mektubuna da yer verdik. Yeni Dünya Düzeninde Kürt Gerçekliği yazısıyla da Kürt sorununu başka bir boyutuyla irdelemeye çalıştık.

Yeni Halk Demokrasisi'nde buluşmak umuduyla...

İÇİNDEKİLER

Başyazı	4
O nun 20 Yıl Önce Yaktığı Meşale Yolumuzu Aydınlatıyor!	5
Ölümü;Ellerinde Silahları, Dillerinde Sloganlarıyla karşıladılar	11
1 Mayıs	18
TKP/ML açıklamaları	27
Yeni Dünya Düzeninde Kürt Gerçekliği	31
6 Mayıslar Unutulmayacak!	41
Eğitim Emekçilerinde Sınıf Sendikacılığı	42
Ulusal Sorun	45
Haberler ve Basın açıklamaları	54
Barikat Gazetesi'nin Kürdistan Çözümü Üzerine	55
Yoldaşa Mektup	64
Mayıs Şehitleri	66

BAŞYAZI

İşçi sınıfının birlik, enternasyonalist dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs, emperyalist ve dünya gerçiliğinin yoğun baskıları altında hemen hemen dünyanın her yerinde kutlandı.

Sömürücü sınıflar, sınıf mücadelesini hatırlatan her şeyi tarih sayfalarından ve insan belleğinden silmek istiyorlar. Sosyalizme karşı kurdukları siyasi üstünlüğü sürdürmek istiyorlar. Çok çeşitli büyük çabalarla yıktıkları sosyalist iktidarların yeniden her tarafta boy vermesinden ödleri kopuyor. Çünkü, büyük deneyimler kazanan dünya işçi sınıfı ve emekçileri bir kez daha iktidarı ele geçirdiklerinde, bunun bütün dünyaya daha büyük bir hızla yayılacağını ve şimdiki gibi bir daha yıkılmasının da artık o kadar kolay olmayacağını biliyorlar. Bu yüzden kurdukları siyasi üstünlüğü, ideolojik ve stratejik bir üstünlük gibi göstermeye özel bir çaba gösteriyorlar. Bunun için bütün iletişim araçlarını en etkili biçimde kullanarak sınıf mücadelesi ve sosyalizm aleyhinde yoğun kampanyalar yürütüldü. "Sosyalizmin, kapitalizm karşısında başarısız bir sistem olduğunun açığa çıktığını", "işçilerin ve diğer emekçilerin boş yere kavga edip kan döktüğünü", "sosyalizmin hayalden ibaret bir ütopya olduğunu", artık insancıl sosyalizm uğruna kavga etmek yerine, "insancillaşan" vahşi kapitalizme boyun eğmekten başka yol olmadığını anlatıp durdular. Bu "bilge" (!) kimselerin Türkiye'de yaşayanlarından bazıları da, artık işçi sınıfının eski işçi sınıfı olmadığını, böyle düşünenlerin yanıldığını, çünkü Marks'ın söylediğinin tersine, bugün artık işçilerin zincirlerinden başka kaybedecek çok şeylerinin bulunduğunu yüksek bir buluşçuluk edasıyla, emeğinden başka hiç bir üretim aracına ve gelire sahip olmayan dünyayı dolduran milyarları bulan emekçilere bir masal gibi anlattılar. Bunun için refah düzeyindeki

görece iyileşmelerden başka bir şeyi kanıtlayamayan çamaşır makinası, buzdolabı ve televizyon gibi işçilerin işte "kaybetmekten korktuğu" şeyler diye sözettiler! Meğer işçilerin kaybetmekten korktukları ne çok şey varmış! Halbuki, emeğinden başka hiç bir gelir kaynağı olmayan, bütün emek araçlarını kaybeden emekçiler, yani "zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyi olmayan" insanlar, bugün, Marksın sözünü ettiği dönemden daha kalabalıktırlar ve hergün daha da çoğalıyorlar. İşte burjuva propagandistleri bunu saklamaya çalışıyorlar.

Bunun için refah düzeyindeki görece iyileşmelerden başka bir şeyi kanıtlayamayan çamaşır makinası, buzdolabı ve televizyon gibi işçilerin işte "kaybetmekten korktuğu" şeyler diye sözettiler! Meğer işçilerin kaybetmekten korktukları ne çok şey varmış! Halbuki, emeğinden başka hiç bir gelir kaynağı olmayan, bütün emek araçlarını kaybeden emekçiler, yani "zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyi olmayan" insanlar, bugün, Marksın sözünü ettiği dönemden daha kalabalıktırlar ve hergün daha da çoğalıyorlar. İşte burjuva propagandistleri bunu saklamaya çalışıyorlar.

1 Mayıs'ın öngünleri böyle tartışmalar içinde geçti. Fakat gördükler ki, işçi sınıfı, burjuvazinin bütün bu temennilerine rağmen 1 Mayıs'a kavgacı bir ruhla hazırlanıyor ve sokakları doldurmaya çalışıyor. Bunun için iş tartışma düzeyinde kalmadı; bir çok yerde coşuklu sınıf hareketlerinin önlenmesi amacıyla baskıya ve sert önlemlere başvurdular. Yasal gösteri hakkı daha önce görülmemiş ölçüde sınırlandırılmaya veya salonlara yönelterek konferans ve eğlence havasına sokmaya çalıştılar. Kimi Batı ülkelerinde bile sert polisliğe engellerin yanı sıra, 1 Mayıs karşıtı başıbozuk sivil çeteleri örgütleyip işçi mitinglerinin üzerine saldırttılar. G. Afrika, Amerika ve Almanya'da böyle oldu.

Bütün bunlara karşın işçi sınıfı her tarafta sokakları doldurmaya devam etti. "Sosyalizmin" yıkıldığı Moskova'da binlerce işçi sosyalizm özlemiyle 17 Ekim Devrimi önderlerinin posterlerini taşıyarak yürüdü. Refah düzeyi en yüksek olan ABD ve Almanya'da kayda değer gösteriler ve çatışmalar yaşandı.

Gerçekte kapitalist dünyanın hali meydandadır. Her tarafta milliyetler, ırklar ve dinler çatışması yaşanıyor. Her tarafta sınıf çatışması ve devletlerarası çatışmalar yaşanıyor. Yani kapitalizmin egemenliği altında "barış"ın asla mümkün olmayacağı her gün defalarca ispatlanıyor. Bütün bunlar bir yana, işçi sınıfının 106 yıl önce kazandığı 8 saatlik çalışma süresi hala yarım saat bile azaltılmadığı gibi, "mesai" ve başka biçimlerle yozlaştırılmış ve artırılmıştır. Yani bir yanda milyonlarca işsizler ordusu, öte yanda yasal çalışma süresinden daha fazla çalıştırılan işçiler..

İşçi sınıfı bu gerçekler karşısında içi boş propagandalara değer veremez ve vermiyor. Uluslararası dayanışmasını ve mücadele azmini daha da yükseltiyor. 1992 1 Mayıs'ını da bu bilinçle karşıladı. Gelecek işçi sınıfındır, emekçilerindir, gelecek sosyalizmin zaferleriyle doludur. 1 Mayıs tüm işçilere emekçilere kutlu olsun.

O'NUN 20 YIL ÖNCE YAKTIĞI MEŞALE BUGÜN YOLUMUZU AYDINLATMAYA DEVAM EDİYOR!

Proleter Dünya Devriminin usta savaşçısı, Türkiye Proletaryasının ölümsüz önderi, İbrahim KAYPAKKA-YA yoldaşı fiziken aramızdan ayrılışının 19. yılında saygıyla anıyoruz.

Yaşamı, halka bağlılık, devrime inanç ve mücadele kararlılığının sembolü olan İ.KAYPAKKAYA, ardında zengin teorik miras ve destansı bir mücadele geleneği bıraktı. O'nun Türkiye devrimine ve döneminin sorunlarına ilişkin getirdiği çözümleme ve yaklaşımın incelenmesi ve kavranılması zorunlu bir kılavuz olduğu, günümüze değin süregelen mücadele pratiği ile bir kez daha doğrulanmıştır. KAYPAKKAYA abidesini, tarihsel, siyasal bir olgu olarak yok saymak, çarpıtmak ve dahası yıkmak isteyenler iflah olmamış, tarihin kendilerine ayrılan bölümüne gitmişlerdi. O'nu yıkılmaz kılan objeleri, mücadele yaşamında ve siyasal görüşlerinde aramak en doğru yaklaşım olacaktır. O'nun kaybından doğan boşluğun bugün hala doldurulamamış olması ne yazık ki acı bir gerçekliktir. Genç yaşta ulaştığı teorik seviye, siyasal kavrayış ve öngörü, yüksek örgütçülük yeteneği ve pratikçiliği ile ideolojik politik örgütsel askeri önderlik misyonunu kişiliğinde maddileştiren proletaryanın öncüsü içinde bilinç unsuru konumuyla O Türkiye devriminde bir kilometre taşıdır.

KAYPAKKAYA'yı ülke devriminde ulaşılmış en üst tarihsel/politik misyona yükselten süreci ve politik düşüncelerini kısaca açmayı yararlı buluyoruz. Ayrıca amacımız klasik bir biyografi olmadığı için yaşam öyküsünü en genel çizgileriyle anlatmaya çalışacağız.

İbrahim, Çorum'da yoksul bir ailenin çocuğudur. İlk öğrenimini çevre köylerindeki köy okullarında gördükten sonra öğretmenliğe olan güçlü istemi nedeniyle "Hasanoğlu Öğretmen Okulu"na yatılı öğrenci olarak devam etti. Hasanoğlu öğretmen okulunun O'nun yaşamında önemli bir yeri olmuştur. İlk olarak devrimci düşünceleri ilkel bir şekilde de olsa burada almıştır. 6 yıl sonra yüksek öğrenim görmek için geldiği İstanbul'da devrimci mücadele içinde kısa sürede sivrilmesi ne bu ilk elden edindiği bilgiler neden oldu.

Çapa'da okuduğu yıllar içinde çevresine topladığı atılan,ileri unsurlarla, öğrenci gençliğin belirgin kişilerinden biri oldu. Bu dönemde FKF'na bağlı olarak Çapa Yüksek Öğretmen Okulu Fikir Kulübü'nü kurdu. Okul çalışmaları üzerine okul yönetiminin soruşturmaları ve uzaklaştırma biçimindeki baskılarına para etmedi. O, nerede form, gösteri varsa oraya koşuyor, üniversite işgallerinde aktif rol alıyor, faşist saldırılara karşı en ön saflarda kavgaya atılıyor. İbrahim, mücadeleye düşünsel boyutta ilk katkılarında bu süreçte Form, Ant, Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi gibi dergilere yazılar hazırlayarak yapıyordu.

68-69'lu yıllar, gençlik içindeki aktif devrimcilerin işçi-köylü kitleleriyle ilişki geliştirdiği bir dönemdi. Bir yandan gençlik eylemlerinde yerini alan İbrahim bir yandan fabrikalarda ve köylerde devrimci çalışmalar yapıyordu. O, 6.Filo ve "Kanlı Pazar" olarak anılan gösteri ve olaylarda önde yürütenlerdendi. Zamanının çoğu yine işçi ve köylü eylemlerinde geçiyordu.

1970'e gelindiğinde, gençlik saflarında baş gösteren siyasal bölünme ve şekillenme netleşirken İbrahim 50 yıldır yığınların üzerine ölü toprağı gibi serili olan revizyonizme karşı ideolojik mücadeleye ağırlık veriyordu. Siyasal çalışmalarını pratik mücadeleden koparmaksızın sürdürme, O'nun başından kazandığı ve elden bırakmadığı olumlu bir özelliğiydi. Dönemin kaşarlanmış revizyonistlerine karşı, mücadelenin yoğunlaşmış olması, gelişen eylemlerden O'nu koparamıyordu. Bir ara Trakya'da köylülerin toprak işgallerinde yine canla başla çalışırken Cihan ALPTEKİN'le yakalanan İbrahim, işkence sınavlarından birinden daha alınının akıyla çıkıyordu.

Bu olaydan sonra İBRAHİM bir başka zorlu mücadele sınavında daha boş gösteriyordu. Bu çelik iradeli devrimci, aylardır çalıştığı işçi yığınları içinde, bu kez de 15/16 Haziran kavgasını kucaklıyor, bir çok fabrikada ileri işçilerden oluşturduğu komitelerle bildiri basıp dağıtıyor, kavganın en harlı olduğu barikatlara atılıyor. Demir-Döküm, Sungurlar, Horoz Çivi, Pertriks, Ege Sanayi, EAS Akü, Gıslaved, Gamak, Singer, Derby işçileri, İbrahim'i yakından tanıyor ve kendilerinden biri olarak sevip-sayıyorlardı.

İbrahim, yaşamını devrimle bütünleştirmenin simgesi olmuştu. O, hiç bir küçük burjuva tuttuva esir olmamıştı. Okuldan uzaklaştırılması, poliste gördüğü işkenceler, karşılaştığı zorluklar ve en önemlisi de kavganın ateşi O'nu yıldırmak bir yana, bilemişti. Profesyonel devrimci yaşamına çeşitli çalışma alanları ve ülkenin çeşitli yerlerindeki başarılı çalışmaları ile devam etmesi bunun göstergeleriydi.

İbrahim, '71 başlarında Çorum ve köylerinde araştırma çalışmaları yürütürken sıkıyönetim ilan edildi. Emperyalizm, gelişen mücadeleyi bastırmak için uşaklarını harekete geçirmişti. Grevler, gösteri ve mitingler yasaklandı. Devrimci dergiler yasaklanırken DKÖ'leri kapatıldı. Basına ise "sansür" getirildi. Tutuklamalar, katletmeler, baskılar arttı. İbrahim, bu dönem bir süre Çorum köylerinde çalışmalarını sürdürdükten sonra başka köylük bölgelere çekildi. Faşizmin 12 Mart Cuntası ile yükselttiği saldırı dalgasına değin İ.K.'nin devrimci yaşamı böyle şekillendi.

Bu dönemde İbrahim, ideolojik mücadeleyi sadece, parlamentarist ahmaklığın girdabından kurtulamayan TIP benzeri reformist-revizyonistlere karşı vermiyordu. İçinde yer aldığı PDA'nın üzerinde etkileri bulunan Mihri Belli, Hikmet Kıvılcımlının reformist çizgilerine karşıda amansız bir mücadele içindeydi. Belkemicsiz PDA şeflerinin eklektik-revizyonist görüşleri ve mücadelede bürokrat, ihtilalci özü körelten pratiklerine karşıda kıyasıya saldırıyordu.

O' PDA'nın çizgisi üzerine o günlerde şu eleştirileri dile getiriyordu:

"...PDA revizyonizmi, Demokratik devrimin özünün toprak devrimi olduğunu reddediyordu. Köylülerin devrimci rolünü reddediyordu. Silahlı mücadeleyi 'henüz şartları elverişli olmadığı' gerekçesiyle reddediyordu. ML, devlet ve devrim teorilerini reddediyordu. Milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını reddediyordu. Burjuva milliyetçiliği devam edi-

yordu..." Bunun dışında Mihri Belli'nin Kemalizm tahlili, Türkiye'de karşı-devrim teorisi devam ettiriliyordu.

Öte yandan, tamda burjuva politikacılarına yakışacak bir tavırla, mal bulmuş mağribi gibi, Hikmet Kıvılcımlı revizyonistinin fikirlerine sarıldılar. Yayın organlarını ardına kadar onun yazılarına açtılar ve Kıvılcımlı- Mihri Belli kırması bir ideoloji yarattılar. Korkut Boratav'ın Milliyet gazetesinin 'düşünülerin düşüncesi' sütununa yakışacak anti-ML feodalizm tahlilleri bununla birleşti. Türkiye'de feodalizmin varlığını inkar etme noktasına vardılar." diye belirtiyordu.

70'li yıllar 50 yıllık uzlaşmacı, teslimiyetçi anlayışın yıkılışına tanıklık ederken, bu anlayışı besleyerek Türkiye soluna nüfuz ettirdiği çeşitli burjuva anlayışların etkinliği de devam ediyordu. İbrahim'i ve O'nun kurduğu TKP-ML'yi 71 silahlı mücadele savunucularından ayıran temel noktada burasıdır.

Çünkü KAYPAKKAYA başta halk savaşı, Kemalizm, faşizm, devlet, devrim ve Milli mesele sorununda ülke gerçeklerine ilişkin getirdiği tahlillerle, revizyonizmle, oportünizmle, şovenizmle proletarya partisinin arasına kalın bir çizgi çizdi. O öyle kalın bir çizgidirki, "körüm" diyenin dahi görmek zorunda kaldığı, ileriye doğru atılan her adımın (kıyıda, köşede de olsa, utançta olsa) kendini içinde bulduğu bir çizgidir. Bugün KAYPAKKAYA'nın 72'de ortaya koyduğu düşünceleri 19 yıl sonra kabul etmek zorunda kalanlardan bir kısmını, geçmişte KAYPAKKAYA'yı karalama yarışında olanların ardılları oluşturuyor. Ama onlar proleter devrimci bakış açısından hayli uzakta olup burjuva bakış açısının ağır etkisinde oldukları için bu görüşler sanki ilk defa ve kendileri tarafından ortaya konuyormuş gibi davranmaktadırlar.

Nesnel gerçeklerin ve sürecin getirip gözlerine soktuğu bu durumun "teorisini" yaptıkları havasını vererek kitleleri aldatmak, onların gözünü boyama çabasına girmişlerdir. Ancak güneş balçıkla sıvanamayacağı gibi, KAYPAKKAYA'nın görüşleri de ne kitlelerden saklanmaya nede karartılmaya, çarpıtılmaya elverişlidir.

O'nun Kemalizm konusundaki görüşlerini şöyle özetleyebiliriz:

Kemalist devrime önderlik eden sınıflar türk büyük burjuvazisi ve toprak ağaları sınıflarıdır. Kemalistler daha kurtuluş savaşı yıllarındayken emperyalistlerle işbirliğine giriştiler. "Kurtuluş savaşı"yla sömürgeleştirilmiş topraklar kurtarıldı. Saltanatlık kaldırıldı. Fakat yarı-sömürge, yarı-feodal yapı olduğu gibi kaldı. Kurtuluş savaşından sonra komprador sonra komprador büyük burjuvaziden ve toprak ağalarından bir kesiminin egemenliği yerine bir başkasının egemenliği geçmiştir. Komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları kurtuluş savaşından sonra esaslı iki siyasi kampa bölünmüştür. Kemalist diktatörlük işçiler, köylüler, şehir küçük burjuvazisi küçük memurlar ve demokrat aydınlar üzerinde askeri faşist bir diktatörlük kurdu. Kemalist diktatörlük ulusal azınlıkları ve özellikle Kürt ulusunu amansız ulusal baskı politikasıyla ezdi. Kitle katliamlarına girişti. Türk şovenizmini bütün gücüyle körükledi.

Kemalistler devlet tekelleri kurarak rekabeti geniş ölçüde ortadan kaldırarak halk kitlelerini insafsızca sömürdüler. Tekeller sayesinde hükümetin kendisinde müteşebbüs olup çıktı. Müteşebbüslikle hükümet üyeliğini birleştiren burjuvazi bürokrat bir nitelik kazandı. Komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iki siyasi kamp arasında (devletçilik, hür teşebbüsçülük, tek parti, çok parti) yürütülen mücadelenin özü devlete tek başına egemen olma isteğidir. Kemalist Türkiye gitikçe daha çok bir yarı sömürge ve gerici emperyalist dünyanın bir parçası haline gelerek nihayet kendini İngiliz-Fransız emperyalizminin kucağına tamak zorunda kalmıştır. Politik alanda hanedanlık çıkarlarıyla birleştirilmiş olan meşrutiyet idaresinin yerini yeni egemen sınıfların çıkarlarına en iyi cevap veren burjuva cumhuriyeti almıştır. Bu idare sözde bağımsız, gerçekte siyasi bakımdan emperyalizme yarı bağımlı bir idaredir. Kemalist hareket özünde işçilere ve köylülere bir toprak devrimi olanağına karşı gelişmiştir.

Kemalizm demek, fanatik bir anti-komünizm demektir. Kemalistler Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını kahpece ve hunharca katletmişlerdir. Kemalizm demek her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir. Kemalizmi övmeyen her türlü yayın faaliyeti yasaktır. Kemalizm demek her alanda Türk şovenizminin kısırtılması, ulusal azınlıkları ve Kürt ulusuna amansız bir ulusal soykırımın uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı demektir. Kemalizmin tam bağımsızlık ilkesi demek yarı sömürgeci koşullarına seve seve razı olmak demektir.

Kemalizmin ve kemalist devriminin net bir tahlilini ortaya koyan KAYPAKKAYA'nın görüşleri hiç bir çarpıtma ve demagojiye izin vermeyecek bir niteliğe sahiptir.

Türkiye solunun ulusal soruna bakışında izlediği revizyonist, pasifist hattının bir parçasıydı. Şeyh Sait ve Dersim isyanları karşısındaki tutumu Kemalizmi göklerle çıkarır, nitelikteydi, 70'li yıllarda Türkiye solu kitle çizgisi ve mücadele araçlarında her ne kadar radikal çıkışlar içindeydiyse de, geçmişin hatalarından henüz sıyrılamamıştı. Bu durum ulusal sorunda da kendini belirgin bir şekilde ortaya koyuyordu. Egemen ulus şovenizmi henüz aşılammıştı.

Önder yoldaşın ulusal sorun konusundaki görüşlerini de ML- bilimini kılavuz alarak gerici geleneğin burjuva yaklaşım ve yorumların karşısına dikti. Bu konuda da işçi sınıfımızın ve ezilen halkımızın yolunu aydınlattı. Onları egemen ulus şovenizmi ve her türlü burjuva milliyetçi akıma karşı uyanık olmaya çağırdı. Oportünizmin lekeli bayrağını gönderden indirdi. Yerine ML'nin kızıl bayrağını çekti.

Faşist diktatörlük altında 50 yıllık geçmiş; halkın azgıncı sömürülmesi bütün yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizin emperyalizme peşkeş çekilmesi, ulusal azınlıklar ve Kürt ulusu üzerinde ulusal baskı ve bunlara bağlı olarak yoğun işkenceler, azgın saldırılar, soykırımlar, katliamlar ve her türden zulüm demektir.

Çünkü bunca sömürü haksızlık ve çürümüşlük başka türlü varlığını sürdüremezdi.

O, ülkemizde ulusal sorunu yalnız açıklamakla kal-

madı, onu sona erdirmenin strateji ve taktiklerini gözler önüne serdi. Kürt ulusal mücadelesinin belirgin olarak varlığını hissettiremediği, Kürt ulusunun ulus olarak dahi kabul edilmediği, "Türkiye bölünmez bir bütündür." şeklindeki düşüncenin Sol'a egemen olduğu koşullarda O, ML ulusal sorun tahlillerini ortaya koydu.

UKKTH'nın Buharinci "halkların KKKTH'na indirgeyen Şafak revizyonistlerini mahkum etti.

KAYPAKKAYA'nın ULUSAL SORUN hakkındaki görüşleri özet olarak şunlardır.

"Marksist-Leninist hareket bugün Türk egemen sınıflarının Kürt ulusuna ve ulusal azınlıklara uyguladığı ulusal baskıların en amansız düşmanıdır, ulusal baskılara, diğer diller üzerindeki baskılara, ulusal ayrıcalıklara karşı en önde mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk burjuva ve toprak ağaları tarafından ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını yani ayrılma ve bağımsız devlet kurma hakkını her dönemde ve kayıtsız şartsız tanıır ve savunur. Marksist-Leninist hareket devlet kurma hakkı konusunda da ayrıcalığa karşıdır.

Ulusların kendi KTH, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile kesinlikle karıştırılmamalıdır. Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel durumda özel olarak ele alır. "Bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için proletaryanın sınıf mücadelesinin çıkarları açısından yargılar ve tayin eder." Marksist-Leninist hareket benimsemediği bir ayrılma karşısında da zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder.

ML'ler genel olarak ezilen ulusların ve özel olarak Kürt ulusunun, ulusal baskılara zulme ve ayrıcalıklara karşı yönelmiş mücadelesini kesinlikle destekler. Ezilen ulusun ulusal hareketindeki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler.

ML'ler Kürt ulusal hareketinin başını çeken burjuva ve küçük toprak ağalarına karşıda Kürt proletaryasının ve emekçilerinin sınıf mücadelesini yürütür ve yönetir. Kürt burjuva ve toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan eylemlerine karşı Kürt işçi ve emekçilerini uyarır. M-L'ler çeşitli ulusların burjuva ve toprak ağası sınıflarının kendi üstünlükleri için giriştikleri mücadelede kayıtsızdır.

ML hareket, milli baskılara karşı mücadeleyi toprak ağalarının, şeyhlerin mollaların güçlenmesi ile bağdaştırma çabalarına ve onlara karşı mücadele eder.

ML'ler Türk egemen sınıfları ile işbirliği yapan Kürt büyük feodal beylerinin, din adamlarının, büyük burjuvalarının, işçileri ve emekçileri bölme çabalarını el altından Türk burjuva ve toprak ağalarıyla bütün ulusların, milliyetlerin emekçi halkların aleyhine dalavereler yürüterek, işçileri ve emekçileri uyutma çabalarını çoğu zaman milliyetçi sloganlarla örtbas etmeye çalıştıklarını bilmektedir. Ve bunlara karşı mücadele eder.

ML'ler Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi bütün ülkelerin ve hala ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan usanmadan siyasal bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında gerçekte iktisadi,

mali ve askeri alanda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli bir biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve teşhir eder.

ML'ler işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlete karşı birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı ayrı örgütlerde toplama eğilimleri ile mücadele eder.

ML'ler ülkemizde her milliyetten burjuva-küçük burjuva oportünist partiler ve akımlar tarafından genellikle benimsenen kültürel-ulusal özerklik planını kesinlikle reddeder. Çünkü bu plan, bir tek devletin eğitim işlerini milliyetlere göre bölünmesini önermektedir: Böylece, her milliyetten işçi ve emekçileri, o milliyetin burjuva ve toprak ağalarının kültürüne bağlamayı ve onları manevi bakımdan köleleştirmeyi hedeflemektedir.

Dolayısıyla hem demokrasi açısından, hemde proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından son derece zararlıdır.

ML hareketin demokratik halk diktatörlüğü sisteminde milli meseleye getireceği çözüm şudur:

Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milliyetlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanımayacaktır, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletin anayasası herhangi bir milletin herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa KKTH tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları, ekonomik ve sosyal çıkarlar, nüfusun milli bileşimi vb... temeli üzerinde, bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir.

Ve şu şiarı ekler:

"Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının birleşmesi"

İbrahim, ülke devriminin sorunlarına ilişkin yılan eğrisi çizen yaklaşımlarına karşı sürdürdüğü iki çizgi mücadelesinde orta-yolcu seyir izleyen PDA; uluslararası planda komünist hareket içinde ortaya çıkan SB.de ve bazı doğu avrupa ülkelerinde sosyalizmin yıkılmasıyla sonuçlanan gelişmeleri görmezden geliyordu. Fikir babalığı Halil Berktaş revizyonistine atfedilen sosyal-emperyalizm konusunda PDA çizgisini İbrahim'den dinleyelim:

"Uluslararası planda, dünya komünist hareketiyle modern revizyonistler arasında ortak bir tutum benimsendi. SB.de ve Doğu Avrupa ülkelerinde burjuvazinin iktidarı tekrar ele geçirdiği, proletarya diktatörlüğünün burjuva diktatörlüğüne dönüştüğü reddediliyordu. Hele SB.de modern revizyonizmin Sosyal-emperyalizme dönüştüğü kesinlikle reddediliyordu.

BPKD'nin tecrübeleri, hem sosyalizmle hem de başını sovyet revizyonist kliğinin çektiği modern revizyonizmle dost geçinme yolu tutuluyordu.

SBKP'nin ve diğer revizyonist partilerin ufak-tefek (1) hatalar işlediği kabul ediliyordu. (Kendilerinin işlediği cinsten...). Sonradan THKP olarak adlandırılan burjuva kulübü bu şartlarda bu ideolojik temel üzerinde doğdu. Bir yandan başlıca konularda modern revizyonist çizgiyi sürdüren PDA klığı, daha sonra Mao Zedung'un düşüncesine el attı. Bu nasıl mümkün oldu? Elbette Mao Zedung düşüncesinin özünü bir tarafa bırakarak.."

Böyle bir dünya panoramasında yerini alan orta-yolcu, revizyonist-oportünistlere ve ülke özgülünde P.çi iki çizgi mücadelesinde, zafere giden yolun kilometre taşı, proletarya diktatörlüğünün tarihsel derslerini kavramaktan geçer. Kruşçev revizyonizmi dünya komünist hareketine büyük zararlar vermiş olmasına rağmen aynı zamanda ML'leri ve dünya devrimci halklarını bu olumsuz örneklerle eğitmiştir.

Proletarya diktatörlüğünün tarihsel dersleri ve tecrübeleri bize sosyalizmde sınıflar ve sınıflar mücadelesinde izlenecek olan yöntemleri şöyle açar.

-Sosyalist toplumu incelerken, Marksist-Leninist zıtların birliği yasadını uygulamak gereklidir. Herşeyin kendi içindeki çelişki yasadını materyalist-diyalektik temel yasadır. Bu yasa doğada, insan toplumunda ve insan düşüncesinde, her yerde geçerlidir. Bir çelişki-zıtların birliği ve mücadelesi tüm şeyleri harekete ve değişmeye zorlayan şeydir. Sosyalist toplum buna bir istisna olamaz, oluşturamaz. sosyalizmde iki tür toplumsal çelişki vardır. Halk arasındaki çelişkiler ve bizle düşman arasındaki çelişkiler. Bunlar özleri itibarıyla farklı olduğundan farklı yöntemlerle ele alınırlar. Bunları doğru ele almak proletarya diktatörlüğünün güçlenmesini getirir.

-Sosyalist toplum çok uzun bir tarihsel dönemi kapsar. Bu dönem boyunca sınıflar ve mücadelesi var olmaya devam eder. Sosyalizm yolu ile kapitalizm yolu arasındaki mücadele devam eder. Ekonomik cephedeki (üretim araçları mülkiyeti) sosyalist devrim kendi başına yetersizdir. Politik ve ideolojik cephelede de temelli bir sosyalist devrim olmalıdır. sosyalizm ile kapitalizm arasında siyasi ve ideolojik savaş kimin kazanacağı uzun bir zamanda çözülür. Üç-beş on yıl yetmez. Bunun için uzun bir zamana göre hazırlanmak gereklidir.

-Proletarya diktatörlüğü işçi sınıfının önderliği altındadır. Ve işçi-köylü ittifakına dayanır. Halk safları arasında demokratik merkezîyetçilik uygulanır ve siyasal anlamda en geniş demokrasi proletarya demokrasisidir.

-Hem sosyalist devrimde, hem de sosyalist inşada kitle çizgisine bağlı kalmak ve kitleleri cesaretle harekete geçirmek ve geniş kapsamlı kitle hareketlerini geliştirmek, gereklidir. "Kitlelerden kitlelere" şeklinde kitle çizgisi temel şiarıdır. Halkın çoğunluğunun her şeyden önce işçi-köylü kitlelerinin çoğunluğuna güvenmek gerekir.

Hem sosyalist devrimde ve hem de inşasında kime dayanılacağı, kimin kazanabileceği ve kime karşı mücadele edileceği sorusunu çözmek gerekir. Kapitalist eğilimleri yenmek ve sosyalizmin kazanımlarını sürekli güçlendirmek ve genişletmek için işçi-köylü ittifakını

güçlendirmek için yoksul ve aşağı-orta köylülere dayanmak gerekir.

-Şehirlerde ve kırdaki geniş kapsamlı sosyalist eğitim hareketlerini tekrarlayarak yürütmek gerekir. Bu hareketlerde, anti-sosyalist, kapitalist, feodal güçlere karşı onların sosyalizme karşı girişimleri saldırıları ezmek ve onların çoğunluğunu, yeni insanlar şeklinde yeniden kalıba dökmek üzere, dış-dış bir mücadele vermek gereklidir.

-Proletarya diktatörlüğünün temel görevlerinden biri sosyalist ekonomiyi aktif bir şekilde genişletmektir. Tarımın temeli ve sanayi yönetici gücü oluşturduğu halk iktisadının gelişmesine ilişkin genel yönergeye uygun olarak sanayinin, tarımın, bilimin ve teknolojinin ve ulusal savunmanın modernizasyonunu gerçekleştirmek gereklidir.

-Tüm halkın mülkiyeti ve kollektif mülkiyeti sosyalist ekonominin iki biçimidir. Kollektif mülkiyetten tüm halkın mülkiyetine geçiş uzun bir dönemi kapsar. Halk komünü bu geçiş için sorunun çözümü için uygun bir örgüt biçimidir.

"Yüz çiçek açsın, yüz düşünce akımı yarışsın" siyaseti sanatın, gelişimi, bilimin ilerlemesi ve sosyalist kültürün yeşermesini teşvik eden bir siyasettir. Eğitim proleter siyasete hizmet etmeli ve üretici çalışma ile birleştirilmelidir. Burjuva ideolojisi, kültürü uzun sürede yıkılacaktır.

-Kollektif üretici çalışmaya kadroların katılımı sistemi sürmelidir. Bunlar halkın ensesinde boza pişiren efendiler değil, sıradan işçilerdir.

-Az sayıda kişinin yüksek maaş aldığı bir sistem asla uygulanmamalıdır. Fonksiyonerlerin ayrıcalıklar elde etmek için mevkiilerini kötüye kullanmaları engellenmelidir.

-Ülke halkının silahlı güçleri parti önderliği ve kitle denetimi altında olmalıdır. Subaylar ve erler arasında birlik olmalıdır. Subaylar dahi belli dönemler er olmalıdır.

-Halkın kamu güvenliği organları daima parti önderliği ve halkın denetimi altında olmalıdır.

-Dış siyasette enternasyonalizmi yüce tutmak ve büyük güç sovenizminin ve ilisaf bencillğe karşı çıkmak gereklidir.

-Komünist partisi, proletarya diktatörlüğü var oldukça varlığını sürdürmek zorundadır.

Bu ilkeler ışığında başta RSE olmak üzere son noktada Arnavutluk'taki geriye dönüşler ve iktidarın kapitalist yolcular tarafından nasıl gasp edildiği anlaşılabilir. ML rotasından sapan sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşler hep bu ilkelerin bir kez daha gerçekliğini ortaya koymaktadır.

Arnavutluk bugün Mao Zedung'un sosyalizmde sınıf ve sınıf mücadelesi tahlillerine ihanetin bedelini ödüyor. İ.KAYPAKKAYA'nın TKP-ML'yi oluşturana değin dile getirdiğimiz yaşam serüveni TKP-ML'nin doğuşu ile birlikte, tarihsel dönüme uğradı. Çünkü artık kuruculuğunu ve önderliğini yaptığı partisi ile birlikte omuzlarına devrimin tüm yük ve sorumluluğu binmişti.. O, yürüttüğü kararlı, inançlı ve bilimsel mücadele

sonucu herhangi bir mücadele önderinden farklı olarak ülkemizde yeni bir dönem başlatmıştır, KAYPAKKAYA abidesini yıkılmaz kılan içinden geldiği mücadelesinin birikimlerini bütünsel bir ML teori haline getirerek proletaryanın öksüzlüğüne son vermesi sağlam temeller üzerinde gelişecek çelik çekirdek bir sınıf partisi yaratmış oluşudur. Ayrıca, O, proletaryayı partisine kavuşturmasının yanısıra 50 yıllık pasifist-revizyonist-oportünist kabuğun kırılmasında proletaryanın öz çabasını ifade etmiştir. Dönemin diğer küçük burjuva ihtilalci örgütleri olan THKO ve THKP/C ile birlikte, bu onuru proletarya adına TKP/ML sahiplenmiştir.

TKP/ML'nin doğuşuyla birlikte İ.KAYPAKKAYA, teorisine uygun bir mücadele çizgisi izleyerek, özü toprak devrimi olan DHD yolunda kırsal alanı esas alan silahlı mücadeleye girişmiştir. Onun bir yıldan az bir zaman dilimine denk düşen bu yönlü çalışmaları, çoğu kırdaki olmak üzere kır-şehir arasında mekik dokumakla geçti. THKO ve THKP/C'nin yenilgisi ile saldırılarını Öncü'ye yönelten düşman; bu kısa süreçte halk ordusunun eylemleri olan, Nurhaklarda Sinan Cemgil'leri muhbirleyen muhtar Mustafa Mordeniz'in cezalandırılması, Karakoçan'da terör esitren jandarma subaylarının lojmanlarının bombalanmasını, şehirlerde girişilen bazı eylemlerle dikkatlerini Öncü üzerine yoğunlaştırdı. Ve azgın saldırılara girişti. Bu eşitsiz ve dengesiz savaşta Öncü geçici bir yenilgi aldı. Önderini ve en değerli kadrolarını ölü yada sağ olarak düşmana kaptırdı.

Vartnik'in Mirik mezrasındaki baskından bir kaç gün sonra çevre köylerden birinde bir muhbirin ihbarı ile yakalanan İbrahim bu kezde düşmanın elinde sergilediği kızıl direniş tavrı ile yüceleşiyordu. O, sadece işkencehanelerde, ser verip, sır vermeyen bir yiğit değil, siyasal kimliğini, inançlarını kararlılıkla savunan bir komünist önder örneği olarak sembolleşiyor ve komünizmin savaşçıları olan Dimitrovların, Julius Fuçiklerin, Van Troilerin isimsiz binlerce komünist direnişçinin geleneğini devam ettiriyordu. O, Türkiye'de faşist konprador patron-ağa devletine, devrimin kaçınılmaz bir sonuç, önlenemez bir güç olduğunun mesajını veriyordu.

İ.KAYPAKKAYA, 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır işkencehanelerinde, kendisini teslim alamayan faşist cellatlarca katledildi. O'nun için "intihar etti" dediler. Yaşamı direniş, direniş yaşam kılanlar kendilerini öldürmezler! Nitekim hastaneden dışarıya ulaştırmak üzere kaleme aldığı mektupta O kişisel kaygılardan çok uzaktır. Mücadelenin, partisinin geleceğine kafa yormakta, tavsiyelerde bulunmakta ve "silahlı mücadelenin asla duraksamamasını" belirtmektedir.

"Arkadaşlara anlatacağım bazı şeyler var" diye başlayan KAYPAKKAYA şöyle sesleniyordu yoldaşlarına:

"Arkadaşlar, sizden isteyeceğim diğer şeyler şunlardır. Birincisi: siyasi polise karşı tedbirlerinizi çok çok sağlamlaştırın. Bu günlerde polis özellikle bizim üzerimizde duruyor. İkincisi: Kadrolarımızı en kısa zamanda ve en iyi şekilde silahlandırın. Buna acilen ihtiyacımız var. Devrimci kitlelerden bu yönde eleştiriler geliyor. Üçüncüsü: Ki birincisiyle

İlgili, poliste çözülenleri saflarımızdan atın. Dördüncüsü: Bölgemizdeki irtibatı yeniden düzene koyun ve sağlam esaslarla bağlayın. Beşincisi: Hareketimizin her alanda ve bu arada mücadelede başıboşluğa, gevşekliğe, korkaklığa, adamsendeciliğe aman vermeyin. Böylelerini acımadan saflarımızdan temizleyin. Az olsak bile sağlam ve kararlı olalım. Altıncısı: Son kayıplarımız üzerine saflarda moral bozukluğu ve inançsızlık yaymaya kalkanlar olursa onların bu bozgunculuğuna mücadele etmeyin. Elbette gerilemeler ve kayıplar olacaktır. Devrim Nevski'nin dümdüz bulvarına benzemez, (ki son kaybımız tamamen bir kişinin nöbet görevini ihmal etmesinden doğmuştu. Bizim hatamızda şudur: Kaldığımız yer çok kişi tarafından bilindiği halde orada kalmaya devam ettik.) Yedincisi: Silahlı mücadele asla durdurulmamalıdır. Bizi geliştirip güçlendirecek olan odur. Sekizincisi: Yayın organının durumu; siz yeniden içinde bulunduğunuz durumu inceleyerek kararlaştırın. Dokuzuncusu: Diyarbakır içinde adamlar bularak benimle sözlü ve yazılı (elle) irtibat yollarını bulmaya çalışın. Onuncusu: Beni kaçırma yollarını arayın. Ve kaçırılmaya çalışın. İdamın veya en azından müebbetim muhakkak.

Selam eder gözlerinizden hararetle öperim. Daha sıkı, daha sağlam, daha kararlı bir savaş dileirim. Hoşçakalın"

Dönemin MİT raporlarında, Öncü ve politik çizgisi için "ihtilalci komünizmin Türkiye toprağına uyarlanması" olarak altı çizilmekte ve tehlike sinyalleri verilmekteydi. İbrahim'i ellerine geçirenlerin tattıkları yenilgi MİT'in saptamaları ve Öncü'nün kırsal alanda yoğunlaşan çalışmalarının oluşturduğu tehdit (düşmanın zayıflık noktaları olan), önder yoldaşımızı katletmeleri için yeterli nedenlerdi.

İşkenceci faşist savcı Yaşar Değerli'nin mantığı "baş gider, sirtüyü kurt kapar" biçiminde işlemektedir. İ.K. fiziken ortadan kaldırılacak ve Öncü'nün ideolojik/politik hattını temsil eden devrim çizgisi ve mücadele geleneği kolayca kaybolacaktı.(?)

Bu boş inançlarla devrimci hareketin önderlerinden Deniz ve Mahir'in fiziksel imhasına giden 12 Mart faşist generalleri, İ.K.ya ferman çıkardılar. 17 Mayıs'ı 18 Mayıs'a bağlayan gece hücrelerinden MİT binasına götürülen İ.K. burada kurşuna dizildi. Artık komprador patron-ağa devleti rahat bir soluk alacaktı. Ancak tarihin şaşmaz akışı daima ileriye olan yönünü değiştirmedii.

Faşist cellatların 12 Mart faşist generallerinin ve ağababaları emperyalistlerin tüm heveslerini kursakta brakan sınıf mücadelesi, devrim lehine çığ gibi gelişme gösterdi.

Her 18 Mayıs'ta ML'lerin karşısına dikilen bazı gölgeler, kah sekterce, kah alçaktan alarak "KAYPAKKAYA'YACI'lığa soyunmaya çalışır" Her 18 Mayıs'ta KAYPAKKAYA sahiplenme histerisi tutar kimilerini. Ancak yaşadıklarımızdan bilirizki; KAYPAKKAYA şapkasının altına gizlenip parsa toplamak hevesindedirler.

Yine biliriz ki; yüzlerini karanlıktan aydınlığa çıkar-

salar her ibrinin bağırılarında taşıdıkları KAYPAKKAYA ve Öncü düşmanlığı açığa çıkaracaktır. İ.K.yı anarken bu gerçeklerden söz etmemek olası mı?

Biz anma ve kutlamaları; geçmişten geleceğe bir mirasın taşınması olarak kavırıyoruz. Bu anlamda mirasımızın bugüne nasıl ulaştığı, kimlerin taşıdığı, kimlerin koruyup geliştirdiği yeni kuşaklara anlatılmalı. Bellek yitimine uğrayanlara hatırlatılmalıdır. Ki İ.K.yı kavramak için; yaşamının sonrasında varlığını devam ettiren Öncü'nün gelişim seyri anlaşılır olsun.

Bugün bu esaslar üzerinde mücadeleyi yükselten ML'ler: Öncü'sü ile teorik çizgisi ve mücadele geleneğinin yaşatıcıları olarak İ.K.nın gerçek mirasçılarıdır.

*19. ölüm yıldönümünde komünist önder İ.KAYPAKKAYA'yı anmak ne demektir? Bugün bunun kazandığı anlam nedir?

*İ.K.yı anmak; emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve gericiğe karşı durmak, büyük ve küçük haydutların enternasyonal proletarya ve ezilen halklara karşı kıyım ve canice saldırılarına karşı durmak, ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini desteklemek ve bunun için savaşmak demektir.

*İ.K.yı anmak; Türkiye ve T.Kürdistanında faşist Türk devletinin çeşitli sahte reform aldatmacalarına, yeni faşist saldırıların daha kapsamlı bir ifadesi olan devlet terörü yasasına karşı durmak 'havuç-sopa' politikasını açığa çıkarmak, işçi sınıfımızın, gençliğin, zindanlarda özgürlük tutsaklarının, dağlarda gerillaların ve Kürt ulusunun giderek yükselen serhildanlarıyla dayanışmada bulunmak, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesini yükseltmek demektir.

* İ.K.yı anmak; O'nun düşünceleri ve yarattığı Öncü'nün kılavuzluğunda komprador patron-ağa devletini yıkmak, demokratik halk devrimini gerçekleştirmek, sosyalizme ulaşmak ve giderek altın çağa varma mücadelesini yükseltmektir.

* İ.K.yı anmak; O'nun mücadelesi ve fikirlerinde ısrarlı olmak, her türlü anti-ML çarpıtmalara karşı kararlıca savunmak, gereklerini yerine getirmek, O'nun kurucusu ve önderi olduğu Öncü'yü yaşatmak ve ileriye götürmek demektir.

Katledilişinin 19. yılında: Enternasyonal proletaryanın yiğit neferi, çeşitli milliyetlerden ezilen halkımızın kurtuluş feneri,şanlı Öncü'nün kurucusu ve önderi, korkusuz büyük dağ kartalı, komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA'yı anarken bir kez daha haykırıyoruz.

Hayır, sen ölmedin!

Dün olduğu gibi bugünde mücadeleyi ve fikirlerin yolunuzu aydınlattı/aydınlattıyor ve aydınlatacak!

**DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!
İBRAHİMLER ÖLÜMSÜZDÜR!
18 MAYIS'I UNUTMADIK,
UNUTTURMAYACAĞIZ!
18 MAYIS'IN HESABINI SORACAĞIZ!
KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!**

ÖLÜMÜ; ALLERİNDE SİLAHLARI, DİLLERİNDE SLOGANLARIYLA KARŞILADILAR!

Newroz katliamları öncesi ağzının üstünde yetkili yazan, Cumhurbaşkanından, Başbakanından, Valisinden tutun en dibe kadar bütün resmi, sivil faşist yetkililerin TV ve besleme basınının yalan ve demogoji

ye dayalı şerefsizce destekleri eşliğinde emekçi Kürt ve Türk halkın a karşı başlatılan "Şırnak ve İstanbul'un Kurtuluşu" çığılıkları,

Newroz katliamlarından sonra en son 16-17 Nisan '92 tarihinde 48 devrimcinin katli ile havaya binlerce kurşun sıkılarak tam bir şenliğe dönüştürüldü.

Bir yandan "herkes Newroz'u kutlayabilir" diyerek Kürt ulusunun faşist saldırılara karşı sınırları uyuşturulmaya çalışılırken, diğer yandan da aylar öncesinde Newroz'un

en etkili kutlanacağı yerleri tespit ederek, oralara on binlerce asker, sivil güçlerini yığan TC. silahsız Kürt göstericilerinin üzerine uçak, tank, top, panzer, roket, bazuka ve lav silahları ile yüzbinlerce

zor" diyerek iddia ettikleri gibi, bunun "bir kaç PKK'lının kışkırtması" değil, kitlesel bir karşı koyuş ve yarım ağızlada olsa yapılanların katliam olduğunu kabul lenmek zorunda kalıyordu.

mermi yağdırarak, onlarca Kürt emekçisini kırarken, Şırnak, Cizre ve diğer Kürt kasabalarını ise harabeye çevirmişti. Katliamın başlangıcında "devlet silah kullananlara karşı kendini koruyor" yalanı ile mağduru oynayarak olanları gizlemeye çalışan "Baba" Demirel, katliamın boyutları anlaşılınca, "PKK'lıları halkın içinden cimbizla çekip almak

Kürt katliamı "müsait hava koşullarının oluşacağı yaz aylarında PKK'nın tamamen sökülüp atılacağı" kararı ile bir mevsim sonra tekrar başlamak üzere ertelenirken, bu kez de şehirlere giderek yükselen devrimci halk muhalefetini sindirmek için Devrimci Sol'un 11 militanı katlediliyordu.

Feodal ve kapitalist sömü-

rü biçimlerinin ve üretimde bu her iki üretim tarzının binlerce özelliğinin iç içe geçtiği, emperyalizme yarı bağımlılık içinde her gün biraz daha değişerek yeniden üretilen yarı feodal sosyo ekonomik yapısının doğası gereği çelişkiler, çatışmalar, iç kararsızlıklar ve karışıklıklarla doludur Türkiye: Bu bitmez tükenmez ekonomik ve siyasi kriz demektir. Böyle bir toplumda çağdaş toplumsal dinamiklerin yeni bir toplumsal düzen önermesi, yürürlükteki siyasal düzenle sert bir gerilim yaratmaktadır. Bizim gibi ülkelerde düzgün ve dürüst olan tek şey bunların sistemli ve ısrarlı çatışmasıdır. Böyle bir toplumda insanlar arası ilişkiler gününbirlik hesaplara dayanır ve bütün bunların temelini şiddet oluşturur. Dolayısıyla partilerin, hükümetlerin, parlamentonun görmeye çalışan gözleri kör etme gayreti bundandır. Bu zayıflığın çağdaş gelişmeler karşısında bir süre daha "durumuhayate" idare" etmesidir. TC'nin kuruluşundan beri uyguladığı politika budur. "ANAP 12 Eylülün devamıdır" diyerek "demokrasi", "insan hakları", "özgürlük" şarkıları söyliyerek, biraz bozuk bir kopyası olan ortağı İnönü ile hükümet olan Demirel'in "Milli iradenin temsil edildiği tek yer" dediği parlamento, bütün bunları örtecek örtü görevini bile göremiyor artık. Çünkü parlamento yenilemeleri, hükümet değişiklikleri sadece 12 Eylül askeri faşist sis-

teminin mutlak siyasal tekeli ni bir başka biçimde sürdürmesini sağladı. Beş darbeci General istirahatata çekilmekle beraber, darbenin sivil kadrosu Özal, Demirel ve İnönü ile beraber, sivil elbiseleri içinde darbecilerin rolünü aynamaya devam ediyor. Aslında 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü 12 yıldır fiilen devam ediyor.

Bu yüzden 1983'ten beri mevcut olan parlamento artık bir "örtü" bile değildir. Çünkü militarist yönetim tarzının hiç bir çirkefini örtmeye yetmedi. Tersine, parlamento 12 Eylül

Bütün hakim sınıf sözcülerinin" bir yıl içinde bu iş çözümlenmezse iç savaş çıkar" diyerek meşrulaştırmaya çalıştıkları katliamlar ve pompaladıkları şovenizme rağmen, esas olarak gelişen yön, bütün dünyayı saran anti-Militarist dalganın Türkiye'yi de etkilediği gerçeğidir. Bu gerçek "Zonguldak, Botan el ele, yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği" sloganları ile kendisine hayat buluyor. Hepsinden önemlisi de, bütün insanlık insan hakları ve keyfi yönetimler karşısında şimdi daha çok duyarlıdır. Bütün zalimleri korkutanda budur.

sistemini yasal ve hukuksal bir durum haline getirdi, sistemi pekiştirdi. Hatta bir çok yönü ile darbecileri bile aratan işler yaptı. Devlet terörünü yasal bir sistem haline getiren "Terörle Mücadele Kanunu" nun 12 Eylülün askeri mahkemeleri tarafından bile aşırı bulunması buna örnektir. Politik dinin yönetim ve

eğitim alanına daha çok yaydırılması bu ek aşırılıklardan bir başkasıdır. Kisacası, yapılan değişiklikler, biçimsel değişikliklerdir. "Asker devleti"nden, "Polis devleti" ve "jandarma devleti"ne evrilmeyi içeren biçimsel değişikliklerdir. Sistemin faşist-militarist özü pekişerek devam ediyor. Feodal ve komprador güçlerin emperyalizmin açık desteğine dayanan siyasal tekeli ve kanlı diktatörlüğü devam ediyor. Askeri mahkemelerin yerini DGM'ler almıştır. Askeri Savcılarının yerini, Ankara DGM savcısı gibi Kontrgerilla sorgucuları aldı. Kent sokaklarını, komanda timleri yerine, uzun pardösüleri altında otomatik silahlar teşhir eden, çizmeleriyle, her şeyi ile Hitler'in gestapolarını andıran "çevik kuvvet" ve siyasi polis timlerinin terör grupları doldurdu. Geçtiğimiz günler, halk hareketlerinin kıpırdanması ve toplumsal eleştirinin yoğunlaşması sonucu, daha çok açığa çıkan "çekirdek", yasadışı "gizli devlet" çok sık tartışma konusu oldu ve burjuvazinin bir çok kesimi tarafından bile itiraf edildi.

Bütün bu duruma karşılık, egemen sınıfın şiddet politikası kendisi için de hiç bir şeyi çözmedi. Bir yandan bir toplumsal devrimi önler ve geciktirirken, öte yandan onu daha da kaçınılmaz, acil ve tek çözüm haline getirdi. Düzenin kendisini kendi geleceksel sistemi içinde onarma-

SİNAN KUKUL

sı artık büsbütün olanaksız hale geldi.

Onun için hakim sınıfların gelişen Ulusal ve Sosyal kurtuluş mücadelesi ve devrimci halk muhalefetinin önüne kurduğu DYP-SHP hükümetinin "demokrasiden", "insan haklarından", ve "özgürlükten" yana söyleyebileceği hiç bir şey yoktur. Anti-Militarist dalganın yayıldığı, bürokratik kastların yıkıldığı günümüzde, emperyalistler ve Demirel gibi uşaklarının bu isteği anti sosyalizme saptırmaya çalışması, yığınların gerçek isteminin özgürlük olduğunu gizleyemez. Bütün hakim sınıf sözcülerinin" bir yıl içinde bu iş çözümlenmezse iç savaş çıkar" diyerek meşrulaştırmaya çalıştıkları katliamlar ve pompaladıkları şovenizme rağmen, esas olarak gelişen yön, bütün dünyayı saran anti-Militarist dalganın Türkiye'yi de etkilediği gerçeğidir. Bu gerçek "Zonguldak, Botan el ele, yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği" sloganları ile kendisine hayat buluyor. Hepsinden önemlisi de, bütün insanlık insan hakları

ve keyfi yönetimler karşısında şimdi daha çok duyarlıdır. Bütün zalimleri korkutanda budur. Zaten durmadan yığınların isyancı duygularını uyaran komünist partizanların ve Kürt Milliyetçi gerilla savaşı onları can evinden vuruyor. Şehirlerde de Devrimci Sol'un devrimci adalet eylemlerini yoğunlaştırmaları zalimleri çileden çıkarıyor. Kitlelerin önemli bir kesimi artık gerilla savaşına duydukları sempatiyi gizleyemiyorlar, gerillaların öldürülmesini protesto eden gösteriler yapıyorlar.

Son zamanlarda herkesin izlediği ekonomik krizi artık saymamıza gerek yoktur. Demirel'in gerdan kırarak "Büyük" dediği Türkiye'de işte durum budur.

Durum böyle iken; bir yığın aptallaştırıcı burjuva propagandası ve sahtekarlığının etkisinde kalan bir grubun resmi, sivil faşist güçlerle birlikte bayrak salması düzenin yarasına merhem olabilir mi? Halkın polisi desteklediğinin kanıtı olabilir mi?

İşin doğrusu şudur; ülkemiz halkları özgürlük istiyor. Oysa toplumun büyük sosyal sorunlarıyla birlikte, şiddet dahil bütün çareleri tükenmiş komprador burjuvazi, feodal güçler ve emperyalizmin baskısı altındadır. Devlet fiilen gizli devlet güçleri, milli güvenlik kurulu, büyük komprador ve feodal güç odakları tarafından yönetilmektedir.

Halbuki halklarımız artık gerçek bir demokrasi ve bağımsızlık yoluna girmiştir ve bu durum karşısında çaresiz değildir. Onları her gün yığın-

lar halinde uyaran ve ayağa kaldıran komünist gerillalar ve Kürt ulusal hareketlerinin yürüttüğü gerilla savaşının yürüklendirici sesini duyuyorlar. Kentli emekçi sınıflar da bu devrimci savaşa etkili biçimde katılarak egemen sınıfların oyununu bozma ve devrime doğru ilerleme şansına sahiptir.

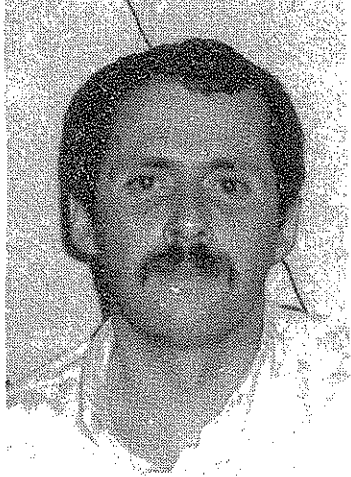
Nisan ayında doruk noktaya çıkan devlet terörüne karşı yiğitçe savaşarak şehit düşen Devrimci Sol militanlarından Sabahat KARATAŞ'ın (SABO) TAYAD Genel Başkanı Gülten ŞEŞEN ile yaptığı telefon konuşması ile Devrimci Sol bültenini kısaltarak yayınıyoruz.

FAŞİZM HALKTAN TECRİT OLMUŞLUĞUNU MİZANSENLERLE ÖRTBAS ETMEK İSTİYOR

Yalanla, demogojiyle, sahtekarlıkla kimse zafer kazanamamıştır, kazanamaz. Ama faşizmin yalandan, demogojiden başka silahı yoktur. Kontgerillanın bu pis yöntemi, bu kirli savaş taktiği, bugün faşizmin psikolojik savaş adına dört elle sarıldığı bir yöntem-

AYŞE NİL ERGEN

A. FAZIL ÖZDEMİR

dir.

Sivil polislerine tezahürat yaptırtan, bayrak astırtan, röportaj adı altında halklara muhbirlik çağrısı yaptırtan faşizm, kamuoyunu aldatmaya, kışkırtmaya çalışıyor. Katillerinin sahneledikleri bu oyunl-halka mal edilmeye çalışılıyor.

Halklar muhbirliğe zorlanıyor, halklar birbirine ve taleplerine düşman edilmek isteniyor ve adına psikolojik savaş deniyor.

Üslerinde üçer kişiden fazla olmayan yoldaşlarımıza karşı yüzlerce, binlerce katil seferber etmelerine, panzerleriyle, bombalarıyla keskin nişancılarıyla ve her türlü silahlarıyla saldırmalarına rağmen, yoldaşlarımızı teslim almayacak katiller sürüsü, bu acizliklerini, bu katliamlarını zafer diye lanse etmeye çalışıyorlar, adına psikolojik savaş diyorlar.

Halk düşmanı politikalarıyla halkların nefretini kazananlar, devrimci mücadele karşısında işkence ve katliam dışında bir dayanakları olma-

yanlar 055 masallarıyla kamuoyunu aldatmaya çalışıyorlar, adına psikolojik savaş diyorlar. Oysa 055 işlemez hale gelmiştir. Polis halk nezdinde gülünecek, alay edilecek bir duruma düşmüştür. Evet 055'e ihbar yağıyor ve polis hergün onlarca polis bekçi, bürokrat, holding sahibi ve faşistlerin evlerini basıyor, hemde büyük güçlerle, gösteriye gidercesine konvoylarla... Bu operasyonun da halkımız 055'e ihbarıyla kesinlikle ilgisi yoktur. Operasyon, bir arkadaşımızın polis takibine düşmesi sonucunda gerçekleşmiştir.

Türkiye halklarından en küçük bir yardım ve destek göremeyen, katliamcı yüzlerini gizleyemez hale gelen faşist katiller; basınıyla,

TV'leriyle bu tecrit olmuşluğu gizlemek, katliamlarını meşrulaştırmak, kaybettiği psikolojik üstünlüğü yeniden elde etme uğraşındadır. 055 masalları bunun içindir, bayrak açıp slogan atma mizansenleri bunun içindir.

Bu psikolojik savaş değildir, bu yalandır, demagojidir, ikiyüzlülüktür. Bu çıkmazdır, bu bataktır. Bu güç değildir. Güç yürekdedir, inançtadır, savaşma kararlılığındadır. Biz bu güce sahibiz. Devrimci kanına susamış kalemliyle gazeteler, TV'ler varsin sizin olsun, tepe tepe kullanın onları. Onlar da sizi kurtaramayacak. Kurtarabilseydiler 12 Eylülcüler kurtarırlardı. Kurtaramazlar çünkü karşınızda biz varız ve biz halkın içindeyiz. Halklar gazetelerini-

zin, TV'lerinizin her biri değerini yalanlayan kırk türlü yalanına değil bize inanıyor. Çünkü biz doğruyu söylüyoruz ve halk bunu biliyor.

KATLIAMLARLA, YALAN

Yeni bir cuntayla şapkasını alıp gitme korkusunu yaşayan Demirel, bir cunta şefinin yapabileceği herşeyi yapabileceğini emperyalist efendilerine ve tekelcilere kanıtlama derdindedir. Katliam emirleri veriyor, katliamları meşrulaştırmak için her türlü yalan ve demagojiye başvurmaktan geri durmuyor. Efendilerine, bir cunta şefinden daha iyi yaparım demek istiyor.

VE DEMAGOJİYLE HALKLARIN KURTULUŞU ENGELLENEMEYECEK!..

Yeni bir cuntayla şapkasını alıp gitme korkusunu yaşayan Demirel, bir cunta şefinin yapabileceği herşeyi yapabileceğini emperyalist efendilerine ve tekelcilere kanıtlama derdindedir. Katliam emirleri veriyor, katliamları meşrulaştırmak için her türlü yalan ve demagojiye başvurmaktan geri durmuyor. Efendilerine, bir cunta şefinden daha iyi yaparım demek istiyor.

Demirel gibi cunta şefi özentilerinin de, yeni cuntaların da Türkiye'nin ekonomik, siyasi, sosyal koşullarında hiçbir şansı yoktur. Ne yaparlarsa yapsınlar başaramayacaklar, halkların kurtuluş mücadelesini sindiremeyecekler, Dev-

rimci Hareketi yok edemeyeceklerdir. Bunu daha önce defalarca denediler. 12 Mart ve 12 Eylül'deki cuntalar halklara ve devrimcilere karşı her türlü katliam, işkence, zindan politikasını uyguladılar ama başaramadılar ve yine aynı yere döndüler. Kısır bir döngü içindeler. Bu, tarihi tersine çevirmek isteyenlerin kısır döngüsüdür. Halkların Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm mücadelesini bastırabilmek, Devrimci Hareketi yok etmek, emperyalizmi ve işbirlikçi tekelleri kaçınılmaz sonuçlarından kurtarmak mümkün değildir. Bu çaba ekonominin siyasetin sosyal bilimlerin ve tarihin kurallarına aykırıdır. Bu kuralları baskı zor ve terörle yalan ve demagojiyle işlemez hale getirebilmek mümkün değildir. Hele Türkiye gibi ekonomik, siyasi, sosyal krizin sürekli olduğu bir ülkede emperyalizmi ve işbirlikçi tekelleri ne Demirel gibi cunta şefi özentileri, ne de yeni cuntalar kurtarabilir. Sistem tam bir çıkmazdadır ve bu çıkmazı aşabilmeleri mümkün değildir.

Bugünkü kan dökücülükleri de bu çıkmazın, bu çaresizliğin ürünüdür. Kürt, Türk ve her milliyetten emekçi halklara kan ve gözyaşı dışında verebilecekleri bir şey yoktur. Halkların gerçek kurtuluş yoluna, devrim mücadelesine her geçen gün daha fazla katılması, hak ve özgürlük mücadelesini yükseltmesi ve kurtuluşun devrimde olduğunu bilince çıkarması onları daha da telaşlandırıyor, panik içinde saldırıyorlar, kan döküyorlar ve yalana sarılıyorlar. Kürt ve Türk halklarının kurtuluş

umudunu kanla, yalanla karartmaya çalışıyorlar.

Tüm bu yalanların, döktükleri kanların hesabını emekçi halklara vermek zorundalar. Devrimci mücadeleyi bastırarak, Devrimci Hareketi yok ederek kısa süre de olsa nefes alabileceklerini sanıyorlar. Katliam, cinayet ve yalanlarla, Devrimci Hareketi sindirmeyi, etkisizleştirmeyi, geri adım attırmayı, üye ve savaşçıları, taraftarlarını yıldırma amaçlıyorlar. Ama bu politikalarının sonuçlarını düşünmüyorlar, düşünecek durumda değiller. Halkın öfkesinin ve intikan duygularının ne denli güçlü ve korkunç olduğunu akıllarına bile getirmek istemiyorlar. Şunu hiç unutmamaları ki, Devrimci Sol'a uzanan her eli kırdık ve hiçbir yoldaşımızın kanını yerde bırakmadık. Bu katliamlarını da onlara pahalıya ödeteceğiz.

Başta Demirel olmak üzere tüm hükümet üyeleri, faşist katiller sürüsünün başındaki yetkililer, müdürler, amirler ve onların emrindekiler bu katliamın birinci dereceden sorumlusudurlar, suçludurlar. Suçluların gereken cezalara çarptırılacağından kimse'nin kuşkusu olmasın. Bu Devrimci Sol'un sözüdür.

YOLDAŞLARIMIZIN KANLARI

YERDE KALMAYACAK...

Faşizm, Devrimci Sol'a büyük bir darbe vurduğunu kanıtlamak için olmadık yalanları sıralıyor, bunun için ilgisiz insanları dahi örgüt üyesi olarak göstermeye, ilgisiz evleri örgüt üssü olarak tanıtmaya çalışmaktadır. 16-17

Nisan günleri katledilen yoldaşlarımız dışında gözaltına alındığı söylenen ve 6 kişi olduğu açıklanan insanların durumunu bu çabaların bir örneğidir. Gözaltında bulunan bu insanların örgütümüzle bir ilgisi yoktur. Ne kendileri örgütümüz üyesidir, ne de buldukları yerler örgütümüze ait üslerdir. Bu insanlarda silah, bomba, döküman vs. yakalandığı ise kocaman bir yalandır. 16-17 Nisan günlerinde katledilen 11 kişiden Ayşe UZUNHASANOĞLU hariç diğerleri örgütümüz üyesidirler ve bunların içinde Sabahat KARATAŞ, Sinan KUKUL, ve A. Fazıl Ercüment ÖZDEMİR önder yoldaşlarımızdır. Yoldaşlarımızın katledildikleri yerler ve gerçek isimlerini aşağıya yazıyoruz. Bu yazdıklarımıza uymayan her şey yalandır, faşizmin psikolojik savaşının bir parçasıdır.

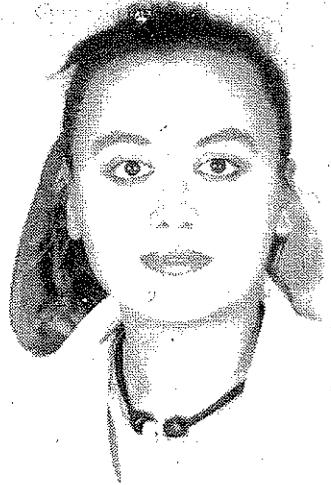

SABAHAT KARATAŞ

-Çiftelavuzlar, Cezmi Or Sokak, Karasu Apartmanında katledilen yoldaşlarımız:

Sabahat KARATAŞ, Eda YÜKSEL, Taşkın USTA..

-Üstbostancı Dr. Kemal Er-

ŞADAN ÖNGEL

güder Sokak'taki evde katledilen yoldaşlarımız:

Sinan KUKUL, Arif ÖNGEL, Şadan ÖNGEL.

-Erenköy, Hayri Eğmezoğlu Sokak, İkizler Apartmanında katledilen yoldaşlarımız:

A. Fazıl Ercüment ÖZDEMİR, Hüseyin KILIÇ, Satı KILIÇ (TAŞ)

-Sahrayı Cedit Halk Sokak-taki Kılıçer Apartmanında ise:

Üyemiz Ayşe Nil ERGEN ve taraftarımız Ayşe UZUNHASANOĞLU katledilmişlerdir.

Bu yoldaşlarımızı kaybetmemizin bizler açısından anlamlı büyüktür ve onların bizler için ifade ettiği değerleri yaşatmak boynumuzun borcudur. Buborcu ödeyeceğiz, ödemeye devam ediyoruz.

DEVİRİMCİ SOL Merkez Komitesi

00.20: (Telefonda bir kadın sesi...) (SABO)

"Merhaba, ben Sabahat KARAŞ.

Evimizi sarmış durumdalar. 30 dakika oldu. Ben ve iki yoldaşım varız. Yarım saattir oyalıyoruz. Tüm belgeleri banyoda yaktık. Bir çöp bile bırakmadık. Biraz sonra ateş etmeye başladılar. Çatışacağız. Niyazi'lerin, Apo'ların, Haydar'ların yanına gideceğiz. 12 Temmuz şehitlerinin yanına gideceğiz. Yanımdaki yoldaşım seninle konuşmak istiyor.

EDA: Bizler Devrimci Sol savaşçıları olarak Türkiye halkları için şehit düşeceğiz. Bizler çok iyiyiz. Çok sakiniz. Kızıldere'de, 12 Temmuz'da ölümü gülererek kucaklayan yoldaşlarımız gibi, biz de ölümü gülererek, çarpışarak karşılacağız...

(Slogan sesleri)

SABO: Sizi TAYAD Başkanı olduğunuz için arıyoruz. Duyduklarınızı ve söylediklerimizi derginiz kanalıyla tüm dünyaya iletmenizi istiyoruz. Hemen haber verin. Sinan'dan haber var mı? Sinan'ı sorun, haberleri açın, dinleyin. Haber almaya çalışın. Bir dakika bekleyin. Tekrar ediyorum. Şu anda evimiz sarılmış durumda. Yarım saat oyaladık. Tüm belgeleri yaktık. Kimliklerimizi dahi yaktık. Birazdan çatışma başlar. Çatışacağız. Evlerde, sokaklarda, Malatya dağlarında şehit düşen yoldaşlarımız gibi, Hamiyet'ler, Olcay'lar gibi gülererek gidiyoruz ölüme. Bir Devrimci Sol savaşçısına yaraşır gibi çatışacağız. Derginiz kanalıyla tüm dünyaya ulaştırmanızı istiyoruz. Tanışmızsınız. Duyduklarınız kelimesi kelimesine yazılmalı. 12 Temmuz şehitlerinin yanına gömülmek istiyoruz. Cenazelerimiz

Devrimci Sol bayraklarıyla kalkmalı. Tüm halkımız katılmalı. Ailelerimize yardımcı olun, bilgi verin. Şimdi kapatıyoruz, birazdan tekrar ararım. Telefonu meşgul etmeyin.

01.20:

SABO: Sinan'dan haber var mı? Haberleri dinlediniz mi? Sinan'dan bahsediyorlar. (...) Lütfen bu telefonu meşgul etmeyin.

SABO: Başladılar, duyuyor musun? Kapatmamı ister misin? (Slogan sesleri)

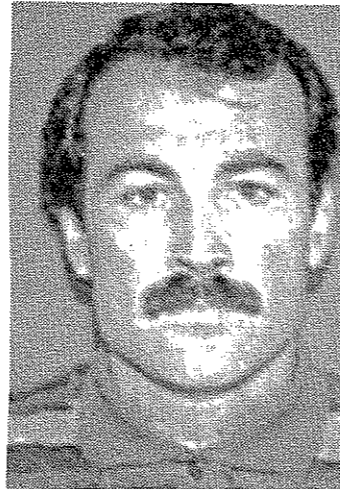
00.30:

SABO: Sinan'dan haber var mı? Haber alabildiniz mi? Sinan'ı öldürdüklerini söylüyorlar.

EDA: Sinan'ın saçının kılına dokunamazsınız!

SABO: Sürekli küfrediyorlar. Özellikle bana isimle küfrediyorlar. Cevaplarını da alıyorlar. Duyuyorsunuzdur. İlk geldiklerinde Mali polis olduklarını söylediler. Ardından Sabahat Hanım diye hitap ettiler.

(Silah sesleri, Sloganlar)

ARIF ÖNGEL

Sinan'ı öldürdüklerini söylüyorlar. Durumunu öğrenin. Amca beyimi sorun. İkizler Apartmanı'ndan söz ediyorlar. Sinan'ın adı geçiyor. Basılan çok yer olduğunu söylüyorlar. Bu bir darbe olabilir. Öğrenin, haberleri dinleyin.

(Silah sesleri...)

SABO: Bomba kullanacaklar, hazırlanıyorlar. Bizler iyiyiz, sakiniz.

(Polisin küfürleri ve verilen cevaplar...)

SABO: Bizler birer kırmızı karanfil olarak ülkenin dört bir yanında açacağız.

EDA'NIN SESİ: Devrimci Sol bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanacak.

CEVAPLAR: Sinan'ın saçının teline dahi dokunamazsınız. Yoldaşlarımız sizleri cezalandıracak. Hiçbir şey sizi kurtaramayacak.

SABO: Düşünüyorum, yoldaşlarıma yardımcı olmak istiyorum. Zorluyorum kendimi. Nasıl bulduklarını bilemiyorum. Bilemiyorum ama sabah evden çıktığımda hiçbir şey yoktu. Yanına uğradım. Bir şey yoktu. Ne olduysa; buluştysa bugün oldu. Bir günlük bir olay. Düşünüyorum, zorluyorum kendimi. Bulamıyorum. Tüm belgeleri banyoda yaktık. Zaten bir bidon gazımız her zaman bulunur. Kimlikleri yaktık. Paraları da. Onlara bir şey kalsın istemiyoruz. Pardon. Çantalarımızda biraz var. Onlara henüz bakmadık. Tüm bunları iletmenizi istiyoruz. Tüm belgeleri yaktık. Hiçbir şey kalmadı.

(Silah sesleri, sloganlar...)

SABO: Duyuyor musun? İki yoldaşım daha var. Çok de-

SABO: Kapı deliğinden baskınca çelik yelekli polisler olduğunu gördük. Sinan'ın öldüğünü söylüyorlar. Lütfen bana haber getirin. (...) Şu anda üstteler. Üstten delmeye çalışıyorlar.

(Silah sesleri, kapı vurmalar, Küfürler)..... Orospular çıkın, açın kapıyı, sağa doğru, sağa doğru...

EDA'NIN SESİ: Hadi tanklarınızla, toplarınızla gelin, girin içeri, ölülerimiz dahi korkutuyor sizi, geceleri rüyalarımıza giriyoruz. Titriyorsunuz.

AYŞE GÜLEN

nuz korkudan, hadi girin, ayak parmaklarımızı dahi gösteremezsiniz. Kaybolacağınızı zannediyorsunuz. Ama yanılıyorsunuz. Unutmayan ki, tek bir gedik dahi kalsa oradan gireceğiz. Devrimci adaletimizden kaçamayacaksınız. Yoldaşlarımız cezalandıracak sizi.

SABO'NUN SESİ: Sizin bin ananız bin babanız var. Babanız Bush, ananız Manukyan. Lağım fareleri, orada doğup büyüdünüz. (Sloganlar...)

SABO: Barikatı güçlendirdik. Açamıyorlar. Bir yoldaşımız kolundan yaralandı.

ğerli yoldaşlarım. Çok iyi çatıştılar. (Slogan ve silah sesleri...)

EDA'NIN SESİ: Halkımız onlara inanmayın. Yalan söylüyorlar...

SABO: DIŞARDA TÜM HALK BİZDEN YANA. Bir tek kadın hariç. Ona da gereken cevabı verdik. Dergiden muhabir gönderin. Bizim insanlarımızı görmek istiyorum. TAYAD'lı anaları gönderin. Yerimiz, Göztepe Meteoroloji Müdürlüğü'nden dönülüyor. Bağdat Caddesi'nin paraleli... Karasu Apartmanı. Güvenlikten fark edilir.

SABO: Kolumdan yaralandım. Kurşun girip çıktı. Ama ateş edebiliyorum. Banyo duvarını bombayla açmaya çalışacaklar.

(Bir bomba sesi, sloganlar...)

SABO: Çok sakiniz, çok iyiyiz. Kanımızın son damlasına kadar çarpışacağız.

EDA'NIN SESİ: Lağım fareleri, sizin kafanız ancak iki bacak arasına çalışır.

(Silah sesleri çok sıklaştı...)

SABO: 12 Temmuz'da Malatya dağlarında yoldaşlarımız nasıl gittilerse ölüme, biz de öyle gidiyoruz. Hamiyet'ler, Olcay'lar gibi. KADIN YOLDAŞLARIMIZA SESLENMEK İSTİYORUM...

(Yoğun silah sesleri...)

06.45 (Son telefon...)

SABO: Ellerimizde silahlarımız, dilimizde sloganlarımızla kucaklıyoruz ölümü. Eşime, önderime, Devrimci Sol önderine bizzat selamımı iletmeni istiyorum. Tüm yoldaşlarıma selamımı iletmeni istiyorum. Hoşçakalın...

ENTERNASYONALİST PROLETARYANIN BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ OLARAK; 1 MAYIS!

İnsanlık tarihinde sosyal sınıfların ortaya çıkması, insanın insan tarafından sömürülmesine dayanan, üretim tarzlarının uzunca bir tarihsel dönemi kapsamı ve bu dönem boyunca (günümüzü de kapsayan) emek, sermaye çelişkisi üzerine kurulu, sınıf çatışmalarının yoğun şekilde sürmesi doğal olarak bazı günlere özel anlamlar yüklemiştir. Sınıf savaşmaları tarihinde ezilen sınıfları temsil eden proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kabul ettiği ve her yıl kutladığı 1 Mayıs'ın kuşkusuz tarihsel bir geçmişi vardır.

Kapitalizmin hızlı bir gelişme dönemine girdiği 1800'lü yılların ikinci yarısından itibaren, burjuvaziyle proletarya arasında şiddetli çatışmalar gündeme gelmişti. Yoğun sermaye birikimi yaşayan kapita-

lizm, çok kazandıkça daha çok kar hirsına kapılıyor bunun sonucunda da işçiler, daha fazla sömürülüyorlardı. 15-16 saat çalışan işçiler 1886'da 8 saatlik iş günü isteğini gündeme getirdiler ve bu istekleri doğrultusunda eyleme geçtiler. 1886'da Şikago'da toplanan Amerikan İşçi Sendikaları Federasyonu 8 saatlik iş gününün yasallaşması için MAYIS'ta genel grev yapma kararı aldılar. Başta Şikago ve New-york olmak üzere bir çok sanayi kentinde greve gidildi ve gösteriler düzenlendi. Yaklaşık 350 000 işçi eyleme katıldı. 3 MAYIS'ta ise grev kırıcıları protesto eden işçiler polisin saldırısına uğradılar. Bir çok işçi öldü ve yaralandı. Ertesi gün polisin saldırısını protesto eden sendikalar, Şikago'nun Haymarket alanında bir protesto gösterisi düzenlediler. İşçilerin giderek yükselen mücadelele-

lerinden paniğe kapılan Amerikan burjuvazisi Haymarket alanında katliama girişti. 4 işçi katledilirken çok sayıda işçi yaralandı. Bu gösteride tutuklanan 4 işçide idam edildi. Burjuvazinin Haymarket alanındaki katliamı bugün olduğu gibi "failli meçhul" olarak tarihe geçti.

Şikago'daki katliam sınıf mücadeleleri tarihinde başka bir sayfanın açılması oldu. 8 saatlik iş günü mücadelesi gündemini korudu. Amerikan işçi federasyonu 8 saatlik iş günü kabul edilinceye kadar, her yılın 1 Mayıs gününde genel grev yapma kararı aldılar. Bu karar kapitalizmin gelişmiş olduğu bir çok Avrupa ülkesinde işçilerin coşkulu desteğini aldı. 1889 da Paris'te toplanan II. Enternasyonalin I. kongresinde, Amerikan işçi sendikaları federasyonu'nun kararının 1890 yılı 1 Mayıs'ında bütün ülkelerde

uygulanması kararını aldılar. 1891'deki II. kongrede ise 1 Mayıs İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜ olarak ilan edildi. O günden beri 1 Mayıs her yıl yasal yada "yasadışı" etkinliklerle kutlanmaktadır.

Ülkemizde ise 1 Mayıs kutlamalarının tarihi 1910'lara kadar uzanmaktadır. Ancak ilk etkili kutlama, işgal altındaki İstanbul'da gerçekleşmiştir. 1921 yılında Haliç Tersanesi ve Tramvay İşçileri 1 Mayıs kutlamalarında anti emperyalist bir kutlama düzenlediler. 1 Mayıs kutlamaları 1922 ve 23 yıllarında daha etkili olarak yapılmaya başlandı. Gösterilerin kitleselleşmesi sonucunda 1924 yılında, Osmanlı'nın mirasını devralmış olan Kemalistler, 1 Mayıs kutlamalarını yasakladılar. 1970'li yıllara kadar; küçük çaplı korsanlar düzenlenmiş olsa bile, esas olarak işçi sınıfı sessiz kalmıştı. 1 Mayıs'ın ilk kitlesel kutlanması 1976 yılına denk düşmüştür. Reformizmin bütün çabalarına rağmen, devrimci mücadelenin hızla yaygınlaşarak işçi sınıfını da kucaklaması ve alanlara taşırması burjuvaziye paniklendirmişti ve 1977 yılı 1 Mayıs kutlamalarında Taksim alanı, yaklaşık yüz yıl önce Şikago'da olduğu gibi bir katliama sahne olmuştu.

Taksim alanı makinalı tüfek ateşine tabi tutulmuş 36 işçi katledilmiş çok sayıda işçide yaralanmıştı. Yüz yıl önce olduğu gibi yine "failler meçhul"dü. Ama işçi sınıfı katliamların failinin sınıf düşmanı komprador patron-ağa devleti olduğunu iyi bilmektedir.

1977 den sonra sıkıyönetim dönemleri başladı. 1978'de İzmir başta olmak üzere sıkıyö-

netimin uygulanmadığı illerde mitingler, sıkıyönetimin uygulandığı illerde ise korsan gösteri vb. eylemlerle kutlandı. Bu süreç 12 Eylül askeri faşist cuntasıyla sonuçlandı. Artık sokaklar kanlı postalların işgali altındaydı. İşçi sınıfının önderleri, cezaevlerinde, dar ağaçlarında, sokaklarda ve dağlarda katlediliyordu. Önderliği yitiren işçi sınıfı 1 Mayıs kutlamalarında 1988'e kadar sokaklarda görünmedi. 1988-89-90 ve 91'deki kutlamalar miting, gösteri vb. eylemlerle geçmişse de, bu gösterilerde polisin göstericilere ateş açması ve katliama girişmesi karşısında kutlamalar istenilen gerisinde kalmıştır. Kuşkusuz bunda reformizmin önemli bir rolüde olmuştur.

PROLETARYANIN İDEALİ VE 1 MAYIS

Proletarya, insanlık tarihini -ilkel ve komünal toplum dönemleri hariç- neredeyse bütünü kapsayan sınıf savaşmaları dönemini kapatarak, insanın insan tarafından sömürülmesine son verip sosyalizmi ve giderek Altınçağı yaratmayı hedeflemiştir. Marks'ın da ifade ettiği gibi, proletarya insanlığı zulüm ve sömürden kurtarmadan, kendisinin kurtulmasının mümkün olmadığını bilen tek sınıftır.

1 Mayıs için Lenin şöyle diyor: "İşçiler 1 Mayıs'ta aydınlığa ve bilgiye kavuşmalarını, bütün baskılara, bütün zulümlere, bütün sömürülere karşı ve sosyalist bir toplum için mücadelede kardeşçe bir birlik oluşturmalarını kutlarlar. Bütün çalışanlar, emekleriyle zenginleri ve soyluları besleyenler, çok az bir ücretle çok yorucu işlerde hayatlarını harcayanlar, kendi emeklerinin ürünlerini hiç bir

zaman tadamayanlar, uygarlığımızın lüksü ve ihtişamı ortasında yük hayvanları gibi yaşayanlar, hepsi, işçilerin kurtuluşu ve mutluluğu uğruna savaşmak için ellerini uzatıyorlar.

Kahrolsun farklı milliyet yada farklı inanışlık işçiler arasındaki düşmanlık! Bu düşmanlık yalnızca, proletaryanın bilgisizliği ve dağınıklığıyla yaşayan yağmacıların ve zalimlerin işine yarar. Yahudiler ve Hıristiyanlar, Ermeniler ve Tatarlar, Polonyalılar ve Ruslar, Finliler ve İsveçliler, Letonyalılar ve Almanlar; hepsi, evet hepsi, sosyalizmin ortak bayrağı altında birlikte yürüyorlar. Bütün işçiler kardeşler ve bunların sağlam birliği, bütün çalışan ve ezilen insan türünün refah ve mutluluğunun tek güvencesidir. 1 Mayıs'ta bütün ülkelerin işçilerinin bu birliği, uluslararası Sosyal-Demokrasi, güçlerini yeniden gözden geçirir ve özgürlük, eşitlik, kardeşlik için daha sürekli ve sapmaz bir mücadele için gücünü toplar."(Lenin-Toplu Eserler-C.8)

Kapitalizmin hızla gelişerek emperyalizme dönüşmesi, sermayenin eski pazar sınırlarını alt-üst ederek, bütün ülkelerin işçilerini sömürmesi; proletaryanın, ezilen sınıfların öncüsü olarak, enternasyonalist dayanışmasının önemini ve zorunluluğunu ortaya çıkarmıştır. Sermaye ulus, ırk, din, sınır tanımaksızın nerede kar varsa oraya gidiyor, orada yoğun bir sömürü uyguluyor. Bugün ülkemizde proletaryanın mücadelesinin karşısında yalnızca kendi ulusundan bir tekeli sermaye var. Yani bugün Türkiye işçi sınıfı yürüttüğü bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde emperya-

lizm olgusunu cepheden karşı-
sına almıştır. Elbetteki proletar-
ya anti-emperyalist güçlerin
mücadelelerine destek verecek
ve onların desteğini büyük bir
nezaketle kabul edecektir.

Zira "proletaryanın vatanı
yoktur", işçi sınıfının, sınıfsız
ve sömürsüz bir dünya yarat-
ma ideali vardır. Dünyanın her
yerinde işçileri bir yük hayvanı
gibi kullanan ve yoğun emek
sömürsüne tutanlar aynı sını-
fa mensup olanlardır. Kapita-
lizmin sömürü yaparken, hiç
bir ayırım gözetmeden, yalnız-
ca kar için dünyanın her yerin-
de işçi sınıfını ve ezilen

halkları azgınca sömürdüğü
dünyamızda, işçi sınıfının
dar hedefler gözetmesi düşü-
nülemesiz. İşçi sınıfının enter-
nasyonalist görevi artık ezi-
len halkların ve anti emper-
yalist ulusal kurtuluş müca-
delelerini de kapsamaktadır.
Anti-emperyalist
UKM'lerini desteklemeksi-
zin, işçi sınıfının yalnızca
kendi burjuvazisiyle sınırla-
dığı bir mücadelenin, enter-
nasyonalist bir dayanışma-
nın gereklerini yerine getir-
diği söylenemez. Proletarya-
nın kendisini ulusal çıkar-
larla sınırlaması aynı ölçüde
sınıf dayanışmasıyla bağdaş-
maz. Çünkü ulusal çıkarlar
burjuvazinin çıkarlarıdır. Ulu-
sal çıkar ve sınıfsal çıkarlar ara-
sında proletaryanın sıkışması
yada tercih yapması gibi bir du-
rum söz konusu olamaz. Çün-
kü O, sınıf çıkarlarını korumak
ve geliştirmekle yükümlüdür.
İşçi sınıfının mücadelesini,
ulusal çıkarlarla sınırlayarak,
burjuvaziye hizmet etmeye ça-
lışan reformist ve revizyonist
akımlar, bu alanda da proletar-
yının dayanışmasına ağır dar-

beler vurmuşlardır. Kimi za-
man ezilen ulusların
UKM'lerini "vatan hainliği"
olarak değerlendirerek bu daya-
nışmayı önemli ölçüde baltala-
mışlardır.

İşçi sınıfı 1 Mayıs'ı, Birlik,
mücadele ve dayanışma günü
olarak kutlar. Reformist ve re-
vizyonistlerin ise, işçi sınıfının
1 Mayıs'ı mücadele günü ola-
rak kutlamasından, daha doğ-
rusu mücadele etmesinden ödü
kopmaktadır. Onlar işçi sınıfı-
nın 1 Mayıs'ı tıpkı burjuvazi-
nin istediği gibi, kırlarda çiçek
toplayarak.. yada, alanlarda top-

**Proletarya, insanlık tarihini
ilkel ve komünal toplum
dönemleri hariç- neredeyse
bütününü kapsayan sınıf
savaşları dönemini
kapatarak, insanın insan
tarafından sömürülmesine son
verip sosyalizmi ve giderek
Altınçağı yaratmayı
hedeflemiştir. Marks'ın da
ifade ettiği gibi, proletarya
insanlığı zulüm ve sömürden
kurtarmadan, kendisinin
kurtulmasının mümkün
olmadığını bilen tek sınıftır.**

lanmışlarsa yakalarına çiçekler
takarak sessizce kutlamalarını
isterler. Çünkü reformizmin ve
revizyonizmin açık görevi, bur-
juvaziye karşı gelişen mücade-
leyi hedefinden şaptırarak bur-
juvazinin egemenliğinin deva-
mını sağlamaktır. Onun için-
dirki 1 Mayıs'ın mücadele gü-
nü olarak değil, sıradan bir bay-
ram olarak kutlanmasını ister-
ler.

Proletarya için 1 Mayıs'lar

yanlızca sömürüye lanetlerin
okunduğu, sömürsüz bir dün-
ya özlemlerinin dile getirildiği
bir gün değildir. İşçi sınıfının
ekonomik, demokratik taleple-
rini dile getirdiği, somut sorun-
larını gündeme getirdiği ve bu
taleplerini yerine getirilmesi
için, üretimden gelen gücünü
kullanarak burjuvazi üzerinde
baskı oluşturduğu bir gündür.
Böyle bir günde kendisini kuşa-
tan yasaklar çemberini yarmalı
ve kendi bayramını devrimci
eylemliliklerle kutlamalıdır. 1
Mayıs ezilen sınıfların proletar-
ya önderliğinde, insanın insan
tarafından sömürülmesine
dayanan kokuşmuş sistemle-
re karşı başkaldırı günüdür.

**YENİ 1 MAYIS'LARA
DOĞRU MÜCADELE KIZIŞ-
MIŞTI.**

Türkiye'de sürekli olarak
değişen iktidarlar. Sürekli
olarak bol keseden vaatler
yağdıran siyasal partiler, ikti-
dar olduğunda vaat'lerini
unutan hükümetlerle karşı-
laşmaktayız. Yani bir siyasal
parti meydanlarda Demokra-
si, insan haklar, reformlar vs.
vaatlerde bulunup iktidara
geliyor ve sözlerini tutmu-
yor. Sürekli vurgulamamıza
rağmen bir kez daha değin-
mekte yarar görüyoruz.

Türkiye'da faşizm iktidar-
da bulunan partinin siyasal an-
layışı olarak ortaya çıkmıyor.
Türkiye'de faşizm bir devlet bi-
çimidir. Komprador burjuvazi
ve toprak ağalarının çeşitli ka-
natlarındaki partilerin iktidarı
aralarında pay etmeleri bir ya-
na, faşizm bir devlet olgusu-
dur. Ve gelen siyasal partilerin
kendi program ve vaatlerini bir
kenara bırakıp devletin basın
sözcüsü durumuna gelmelerini
izahı buradadır. Burjuva

basının şak-şakçılığıyla iktidara
gelen Demirel ve İnönü'nün
koalisyon hükümetinin "de-
mokrat" ve "reformculuktan"
faşizme hızlı geçişlerinin sırrı
da burada aranmalıdır. İçinde
yaşadığımız düzende burjuvazi
Ulusal ve Sosyal kurtuluş mü-
cadelesi yürüten güçlere karşı
kapsamlı bir saldırı başlattı. Bu
saldırı askeri, siyasi, psikolojik
ve diplomasi başta olmak üzere
çok yönlü olarak başlatılmış ve
emperyalizmin tam desteğinde
sürdürülmektedir. T.C.nin için-
de bulunduğu savaş hiçte kü-
çümsenmeyecek bir ekonomik
yük getirmektedir. Bu ekono-
mik külfet geçen her güne
oranla dahada artmakta ve
Türkiye'nin ekonomisinin ta-
şıyamayacağı boyutlara ulaş-
maktadır. 50 milyar dolar dış
borcun yanısıra emperyalist si-
lah tekellerinin aktardığı silah-
lar, her gün bu rakamı dahada
artırmakta ve ekonominin art-
ık karşılamayacağı bir yük ha-
line gelmektedir.

Bunun yanısıra ülkedeki %
70-80 enflasyon, stop etmiş sa-
nayi ve her gün gerileyen tarım
ekonomisinin yanısıra devle-
tin iç borcu trilyonlarla hesap-
lanmakta ve merkez bankası
kaynaklarını aşar hale gelmek-
tedir. Bütün bu borçların faizle-
riye neredeyse her yıl ana para-
nın yarısını bulmaktadır. Buna
karşılık kalkınma hızı nüfus
artışının çok altındadır. İşte bu
tablo ekonomik istikrarsızlığın
adıdır. Ve ekonomik istikrarın
olmadığı yerde siyasal istikrar-
dan söz etmek ancak ahmaklık
olur. Demirel'in söylediği gibi
önce siyasal istikrarı sağlamak
sonra ekonomik istikrarı sağla-
ma teorisi hayaldir.

Açıktır ki bu özel savaş de-
vam ettiği sürece ekonomik

durum her geçen gün daha kö-
tülecek ve devrimci saldırıla-
ra karşı koyamayacaktır. Bu ne-
denledir ki Demirel'in ifade et-
tiği gibi burjuvazi bu yola bu
yükle devam edemez ve onun
için sınıf düşmanlarından ve
ulusal kurtuluşçulardan kur-
tulumak için geniş bir saldırı baş-
latmış durumdadır.

Açıktır ki bütün savaşlar çok
boyutludur, ekonomik, askeri,
siyasi ve psikolojiktir. Bunlar-
dan birisi olmaksızın savaş ka-
zanılamaz. Bir savaşı sürdüre-
bilmek ve kazanabilmek için
ekonomik güce, siyasal önderli-
ğe, askeri güce ihtiyacımız oldu-
ğu kadar psikolojik üstünlüğe
de ihtiyacımız var. Psikolojik
üstünlük yakalanamadığı ve
korunamadığı sürece savaşı ka-
zanabilmemiz imkansızdır. Bu
karşı taraf içinde böyledir...

Komprador burjuvazi ekono-
mik zayıflığı nedeniyle uza-
yan bir savaş istememekte bir
an önce devrimci kuvvetleri
cepheden bir savaşa çekmenin
çalışmaları içerisinde. Gittik-
çe uzayan savaşta, gelişen süreç
burjuvazinin aleyhine işledi-
ğinden komprador burjuvazi
devrimci kuvvetleri erken bir
çıkışa zorlamaya çalışmaktadır.
Böylelikle sistemi yıkacak güce
ulaşmadan yapılacak bir çıkış
devrimci güçlerin yenilgisiyle
sonuçlanacaktır. İşte TC.nin
başlangıçtan bu yana oynadığı
oyun bunun etrafında şekillen-
mektedir. "Bahar Sendromu"
çığıkları bunun için atılıyor.
Ve bunun için KÜRDİS-
TAN'da sahte ayaklanmalar
tezgahlanıyordu. Ve oynanan
bu oyunların tümünde devle-
tin psikolojik savaşı öne çıkar-
dığı, radyo, TV. ve boyalı basın
araçlarıyla sürekli psikolojik bir
savaş yürüttüğü gözlenmiş-

tir. Bu savaşın bir boyutu da
uluslararası sermayenin kendi
iç çelişkilerinde uzlaşma sağla-
ma çalışmalarıdır. ABD, AT ve
Ortadoğu ülkeleri arasında do-
kunan diplomasi mekiği bu-
nun göstergesidir.

Demirel iktidara geldiği ilk
andan itibaren terör demagoji-
sine başladı. Bunun açık bir ne-
deni ekonominin hızla kötüye
gidişi ve kitlelerin ekonomik
sıkıntılarının yerine terör de-
magojisiyle gündemi değiştiri-
mek, diğer bir neden ise dev-
rimci hareketlere karşı girişile-
cek katliamlara kamuoyunu
psikolojik olarak hazırlamak-
tır. Daha açık deyimiyle psiko-
lojik savaş türü diğer savaş bi-
çimlerinin önüne çıkmıştır.
Demirel hükümeti burjuva ba-
sının tam desteğini arkasına al-
mış sosyal ve ulusal kurtuluş
mücadelesi yürüten güçlere
karşı geniş bir saldırı başlatmış-
tır. Tabi ki bu saldırı devrimci-
leri imha etmek, kitle katliam-
ları ve provakasyonları da içe-
rmektedir. Bu saldırının odak
noktasını oluşturan hedef, siste-
me karşı silahlı devrim mü-
cadelesi yürüten TKP/ML,
DEVİRİMCİ SOL, ve PKK'dır.
Burjuvazinin açık saldırısının
açık hedefleri bu hareketlerdir.

Her siyasal hareket veya ör-
güt tüplumdaki sınıf çatışma-
larının ve bu sınıfların ihtiyaçla-
rı sonucunda ortaya çıkar. Bu
gerçeklikten hareketle bu gün,
egemen sınıflar başlattığı saldı-
rının yanısıra, reformist ve re-
vizyonist hareketleri de pom-
palamaktadır. Komprador sı-
nıfların bundan açık beklentile-
ri vardır. Komprador burjuvazi
başlattığı yeni saldırı dalgasın-
da, silahlı devrimci güçleri ge-
riletmeyi hedeflemektedir. Bu
güçlerden boşalan alanlara, se-

vimli muhalefet olarak reformist ve revizyonist güçler yerleştirerek kitleleri pasivize etmeyi hedeflemektedir. T.C. bugün kurtarıcı can simidi olarak reformist hareketlere sarılmıştır.

T.C. 1980 Cuntasında çok ağır bir hata yaparak, her dönem burjuvazinin can simidi olan ve kitlelerin iktidar mücadelesini saptırarak ekonomik ve demokratik taleplerin içine hapseden ve siyasi iktidar mücadelesinde devrimci çıkışlara karşı burjuvazinin yedeği olarak kullandığı, DİSK, TIP ve benzeri reformist güçleride silip süpürmüştür. 12 Eylül darbesiyle beli bükülen reformizm bugün egemen sınıflara bu nedenle gerektiği gibi hizmet edememektedir. Bu nedenle reformist ve "Sosyal Demokrat" muhalefet rolünü Özal yerine getirmektedir. -Özalin yaptığı rol çok gerçekçi olmalı ki HEP'in ağzı açık kalmış ve Özala başkanlık görevi önermiştir.

T.C.nin saldırılarıyla reform vaatlerin çakışması bu nedenle şaşkıncı değildir. Tabiki reform vaat etmekle reform gerçekleştirmek farklı şeylerdir. Reform vaatleri ve sürekli gündemde tutulması, zaman kazanmak ve gündemi saptırmaktan başka bir şey değildir.

Ülkemizde bugün komprador burjuvazi içinde bulunduğu ekonomik bunalım nedeniyle, uzun süreli bir halk savaşı stratejisine karşı ekonomik olarak dayanıklı olmadığının farkındadır, bu nedenle bu savaşı bitirmeye yönelik çok yönlü bir saldırı içerisinde olduğunu belirtmiştir. Geçen her gün

yığınları içine alan devrimci savaşın can alıcı noktası, geniş yığınları kucaklayarak alaşağı etme eyleminin kitlelerce gerçekleştirilmesidir. Çünkü devrim, toplumsal çelişki ve çatışmaların sonucu olarak ortaya çıkan alaşağı etme eyleminden başka bir şey değildir. İşte burjuvaziyi telaşa düşüren olayın kendisi silahlı devrimci güçlerin bu yöndeki gelişmeleridir. Yoksa silahlı bir örgütün, salt örgüt olarak devletin kolluk kuvvetlerine karşı giriştiği çatışmalar değil. Zaten burjuvazi bugüne kadar edindiği bir çok deneyimle

Türkiye'da faşizm iktidarda bulunan partinin siyasal anlayışı olarak ortaya çıkmıyor. Türkiye'de faşizm bir devlet biçimidir. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli kanatlarındaki partilerin iktidarı aralarında pay etmeleri bir yana, faşizm bir devlet olgusudur. Ve gelen siyasi partilerin kendi program ve vaatlerini bir kenara bırakıp devletin basın sözcüsü durumuna gelmelerinin izahı buradadır.

silahlı devrimci güçleri, gözgöz, dişe-diş bir çatışmanın içine çekerek, kısa süreli çatışmalarla ucuz bir zafer kazanmak istemektedir.

Bugün stratejik olarak tam bir üstünlüğe sahip olan burjuvazi, yürüttüğü psikolojik savaşla önce kitleleri baskı altına alarak, silahlı devrimci hareketlerin kitle desteğini, en azından asgari düzeye indirme çabasıdır. Bu amaçla kontr-gerilla eylem-

lerine de hız vermiş devrimci demokrat unsurları katlederek "faili meçhul" yazmaktadır. Bir yandan baskı altına alınan kitleler, diğer yandan da becerbilirse devrimci güçleri üzerine çekerek darbeler indirip devrimci hareketi geriletme çalışmalarını yürütmektedir. Silahlı devrimci güçleri geriletmeyi başarabilirse sistemin sınırlarını zorlayan kitlelere kendi denetiminde alanlar açarak pasifikasyon ve depolitizasyon politikalarıyla saadetini sürdürmeyi umuyor. Burjuvazinin bu oyununa devrimci hareketler düşmeyeceklerdir, zira kitleler olmaksızın profesyonel bir savaş aygıtıyla girişilecek olan bir savaşın amacından uzak, kahramanca bir yürüyüşten başka bir şey olamayacağı açıktır.

Devrimci savaşın doğru stratejisi, komprador burjuvazinin stratejik üstünlüğünü ve bu süreçte yoğun olan gücünü uzun bir döneme yayarak tüketmek ve tükendikleri alanlarda halk iktidarları kurmaktır.

1 MAYIS 1992 ALANLARDA COŞKUyla KUTLANDI

İstanbul:

İstanbul'da 1 Mayıs 14 yıl aradan sonra ilk kez izinli (!) kutlandı. "Sosyalist" partinin başvurusu sonucu Gaziosmanpaşa meydanında yapılan 1 Mayıs mitingine 7000 civarında katılım oldu: TÜRK-İŞ, DİSK ve HAK-İŞ'in işçi sınıfını salonlara hapsedme çabalarına karşı işçilerin onurlu bir tavır takınarak üretimi durdurup meydanlarda yerini alması sarı sendikalara verilen en iyi cevaptır. Başta Kazlıçeşme işçileri olmak üzere, Eyüp belediye iş-

çileri, Kartal belediye işçileri, Pendik belediye işçileri ve Kadıköy belediye işçileri yoğun bir şekilde iş bırakma eylemine katılım sağlayarak işbaşı yaptılar.

Sendikaların genellikle yasal miting yönünde eğilim göstermesi nedeniyle bu yıl 1 Mayıs alanı zorlanamadı. Son aylarda estirilen devlet terörünün toplu katliamlara dönüştürülmesi kitlelerde 1 Mayıs öncesinde tedirginliklere yol açtı. Asıl önemlisi radikal güçlerin izinli mitingi tercih etmesi en büyük eksiklik olarak değerlendirilmelidir. Gaziosmanpaşa'daki miting saat 15'de 7000 kişinin katılımıyla başladı. Yoğun güvenlik önlemlerinin alınmasına ve terör estirilmesine rağmen, saatler ilerledikçe miting alanındaki kalabalık büyümeye başladı.

Sendikaların ve "Sosyalist" partinin yanısıra, Dergiler platformunun yoğun katılımıyla gösteri oldukça coşkulu geçti. Halk Demokrasisi, Partizan Güçler, DDSB (Devrimci

Demokratik Sendikal Birlik) mücadele taraftarlarının canlı katılımı mitingte ayrı bir renk kattı. Alan TKP/ML-TİKKO, ERNK ve TİKB bayraklarının açılması alkışlarla karşılandı. 1 Mayıs şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra açılış konuşmasıyla miting devam edildi. Açılış konuşmasını yapan Belediye iş sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Zülfü KARAĞAÇ "1 Mayıs'ın salonda kutlanmasının işçilere karşı bir ihanet olduğunu" söyleyerek gelecek yıl 1

Mayıs'ın kesinlikle 1 Mayıs Alanı'nda kutlanacağını söyledi. Konuşması sık sık "Patronağa Devletini Yıkacağız Halk İktidarı Kuracağız", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarıyla kesilen Karaağaç bazı çevrelerin 1 Mayıs'ı terör günü olarak göstermeye çalıştıklarını belirterek "ama 1 Mayıs'ı bizden söküp alamadılar" diyerek konuşmasını tamamladı. Kitleleri tedirgin etmek için helikopterler alçak uçuşlar yaparken, PARTİZAN GÜÇLER "Marks, Lenin, Stalin, Mao, Önderimiz İBO, savaşıyor TİKKO", "Ordumuz katillerin peşinde" sloganlarını sık sık haykırmaya başladı. Yak-

1 Mayıs", "1 Mayıs Şehitleri ölümsüzdür" sloganları eşliğinde dağıldılar. Bu esnada polis 15 göstericiyi gözaltına aldı. Egemen sınıflar bu yıl 1 Mayıs'ın reformist ve uzlaşmacı sendikal anlayışın inisiyatifinde gerçekleşmesi için büyük çaba sarf ettiler. Birçok yerde devrimci işçilerin izinli miting başvurularına olumsuz yanıt veren hükümet "sosyalist" partinin başvurularına izel bir ilgi göstererek hemen tümüne izin verdi. Yasal mitinglere istenilen katılımın olmamasının önemli etkenlerinden biri de bu yasal mitingleri düzenleyenlere karşı olan güvensizliğin yoğunluğudur. Bütün olum-

İstanbul'da 1 Mayıs (Gaziosmanpaşa Mitingi)

laşık üç saat süren mitingin dağılımında çeşitli yapılanmalar kortejler oluşturarak yürümeye başladılar. Miting sonrası 400 kişilik kortejle yürüyen PARTİZAN GÜÇLER çevik kuvvetin engellemesine rağmen miting alanının dışına kadar "Yaşasın

suzluklara rağmen, işçilerin sarı sendikaları aşarak alanlara yürümesi dahi gelecek 1 Mayıs'ların daha güçlü ve daha bilinçli kutlanacağını müjdesini vermiştir.

Gaziosmanpaşa mitinginin

yanısına çeşitli devrimci gruplar korsan gösterilerle de 1 Mayıs'ı kutladılar.

* Merter'de Tekstil işçileriyle birlikte korsan gösteri yapan devrimcilere polis ateş açtı. Uzun kovalamacalar sonucu 10 kişi gözaltına alındı.

* Fındıkzade Kızılelma Cad-desinde pankartlar açarak yürüyen devrimci kitleye saldıran polis 8 göstericiyi gözaltına aldı.

* Esenyurt beldesinde geniş güvenlik önlemlerine rağmen işçilerin büyük bölümü 1 Mayıs'ı coşkuyla kutladı.

* Yıldız Üniversitesinde yapılan bir forumla 1 Mayıs kutlandı.

* Ümraniye'de "PARTİZAN GÜÇLER" tarafından yapılan korsan gösteri ateşlerin yakılmasıyla başladı. Sloganlar eşliğinde yürüyen kitlenin üzerine ateş açan jandarma Ali KILIÇ adlı göstericiyi yaralı olarak ele geçirdi. Ali KILIÇ'la birlikte birçok gösterici gözaltına alındı.

* Beyazıt'ta molotof kokteylli yürüyen göstericiler polisle çatıştılar. Pankart taşıyarak yürüyen göstericilerden 15'i sopalananak gözaltına alındı.

Ankara:

Ankara'da biri izinli biri izinsiz olmak üzere iki ayrı mitingle 1 Mayıs kutlandı. Türk-İş, Disk ve Hak-İş'in salon toplantılarına alternatif olarak; Belediye İş Ankara 1 No'lu şubesi, Otomobil İş, Dem-Sen, Tümtis ve Eğitim-Sen'in düzenlediği miting büyük şehir park bahçeleri önünde coşkulu bir katılımı başladı. "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs Engellenemez" şoganlarından sonra 1 Mayıs marşı coşkuyla söylendi. Mitingde günün anlam ve önemine ilişkin

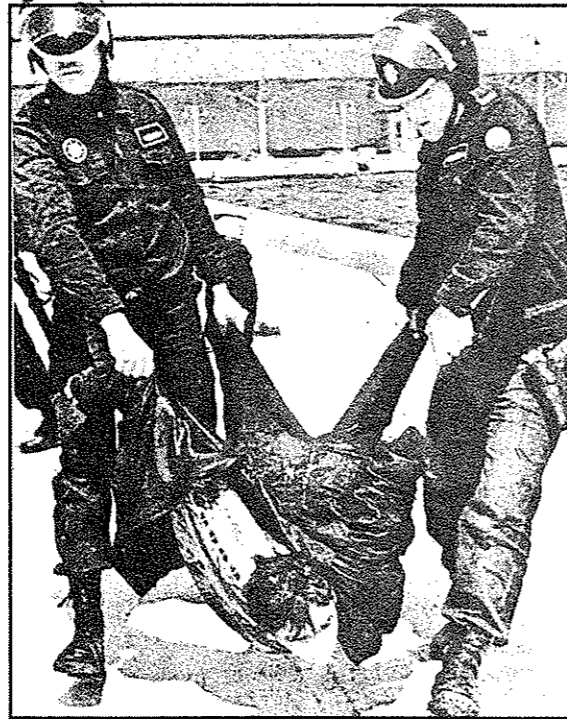
yapılan konuşmalardan sonra, saat 11.00'de büyük Şehir Fen İşleri bahçesine doğru bir süre sloganlar eşliğinde yüründükten sonra dağıldı. Devrimci grupların dağılmadan otogar önünde pankartlar açıp sloganlar atması polis tarafından engellenilmeye çalışıldı. Bunun üzerine direnen kitleye barbarca saldıran polis toplam 70 göstericiyi tartaklayarak gözaltına aldı. "Sosyalist" partinin etkinliğinde yapılan izinli miting ise 2500 kişinin katılımıyla yapıldı.

İzmir:

İZİNLİ 1 MAYIS'A SALDIRI

Dergiler platformunun ve çeşitli sendikaların organize ettiği 1 Mayıs '92 olaylı sonuçlandı. Yaklaşık 6000 civarında katılımın olduğu miting havadan ve karadan yoğun bir şekilde ablukaya alındı. Pankartların açılıp çeşitli kollardan miting alanına girildiğinde polis bazı

pankartların indirilmesini isteyerek kitlenin önünü kesmeye başladı. Ancak yürüyüşçü grupların toplu ve kararlı tutumları sonucu polis barikatı aşarak alana girildi. "Biji Yek Gulan", "Yaşasın 1 Mayıs", "İktidar namlunun ucunadır", "Kürdistan faşizme mezar olacak", "İşkencede bir ses İBO'lar ölmez", "Devrimci Sol Güçler Ölümsüzdür" sloganlarının sık sık atıldığı mitingde konuşmalardan sonra davul zurna eşliğinde ha-

"Kahpe Yunan"ı da böyle yapmıştık! -İZMİR-

laylar çekildi. 1 Mayıs marşı ve Avusturya İşçi marşının topluca söylenmesinden sonra kitle dağılmaya başladı. Halk Demokrasisi, Yeni Demokrasi, Mücadele ve Ö.Dünyası okurlarının kortej oluşturarak sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçmesi polisin saldırısı için yeterli neden oldu. Onlarca insan yaralandı ve 70'e yakın insan gözaltına alındı. Dergimizin İzmir temsilcisi Murat Yıldız fotoğraf çekip haber yapmaya çalışırken polis tarafından tartaklanarak fotoğraf makinasına el konuldu. "Demokrasi" ve "şeffaflık" palavralarının tüm iğrençliğiyle ortaya çıktığı İzmir 1 Mayıs'ında Baytur, Kutlutaş, Yurt İçi Kargo işçilerinin yoğun katılımı ilgi çekiciydi. Halk Demokrasisi ve Yeni Demokrasi dergi okurlarının bir pankart altında yürüyeceği kararının hayata geçirilememesi bizim açımızdan bir eksiklik olarak

görülmelidir.

Dersim:

15 Nisan'dan itibaren Dersim bölgesindeki işçi sendikaları platformunda tartışılan 1 Mayıs reformist, gerici ve sarı sendika ağalarının almış olduğu salon toplantılarına karşılık 1 Mayısın nasıl kutlanacağına dair devam eden tartışmalar, Belediye-iş sendikası Bingöl

DERSİM'de Kavga yeminleri

Şube Başkanlığı önderliğinde Dersim bölgesindeki tüm işyeri baştemsilcilerinin valilikten izin alınarak açık havada kutlanmasına karar verip, valiliğe bir tertip komitesi oluşturarak izin dilekçesini verdiler. Valilik öncelikle izin vermezken Belediye-iş sendikası Bingöl Şube Başkanlığı önderliğindeki tertip komitesinin kararlı direnişi neticesinde valilik 1 Mayıs'a açık havada izin vermek zorunda kaldı. 30 Nisan günü Dersim bölgesinin işçi sınıfı başta olmak üzere esnafı, köylüsü, gençliği ve memuru sabahı ipele çeker duruma geldiler. Çünkü yaklaşık 14 yıldır ilk kez devrimci sendikalar önderliğinde 1 Mayıs alanlarda izinli olarak kutlanıyordu. Bu gün adeta işçinin günü değil, sanki Dersim'in milli bir günüydü.

Dünya işçi sınıfının enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele gününü Dersim hal-

kı işçi sınıfının önderliğinde büyük bir coşkuyla kutladı. Saat 10.00'da Cumhuriyet meydanında kutlanan 1 Mayıs ilk etapta Belediye işçilerinin davul zurna eşliğinde mahalli halk oyunlarıyla miting alanına oynayarak çıkmaları halkta büyük coşku yaratarak miting alanına adeta halk hücum eder duruma geldi. Burjuvazi tara-

findan alınan büyük önlem özellikle de miting alanına giden herkesin üstünün aranması halkta belli tedirginlik yaratırsa da, tertip komitesi başkanının halka çağrı yaparak miting alanına davet etmesi ve üst aranmasında tedirgin olmaması için halkı uyardığında halk büyük bir coşkuyla miting alanını doldurmaya başladı.

1 Mayıs ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra büyük bir coşkuyla devam eden miting, Belediye-iş sendikası Bingöl Şube Başkanı Ali TACAR'ın açış konuşmasıyla devam etti. Konuşmasında 1 Mayıs'ın anlam ve önemine değinerek, reformist gerici ve sarı sendika ağalarının almış olduğu salon toplantılarını teşhir edip, işçi sınıfını halktan koparmaya çalışmalarının boş bir hayal olduğunu vurguladı. 12 Eylül'den sonra 1989 1 Mayıs'ında M.Akif DALCI'nın Kı-

zıl kanı, 1990 1 Mayıs'ında Harbiye'nin Kızıl gülü Teknik Üniversiteli Gülay BECEREN'in Türkiye işçi sınıfına armağan ettiği direniş geleneği detaylıca anlatıldı.

Belediye hoparlöründe tüm Mayıs şehitleri anısına 18 Mayıs marşının okunması kitledeki coşkuyu zirveye çıkararak alan "Yaşasın Halk Savaşı" sloganlarıyla inlemeye başladı. Ayrıca konuşmacı, Kürt ulusunun proletaryası olarak böylesine anlamlı günlerde yüreklerinin buruk olduğunu söyledi. Çünkü sömürücü sınıfların baskısı altında 1 Mayıs'ın bayramdan öteye mücadele ve isyan günü olarak kutlanması gerektiğini vurguladı. Sözlerini, "YAŞASIN 1 MAYIS", "BİJİ YEK GULAN", "KÜRDİSTAN'DA MİLLİ ZULME SON" sloganlarıyla bitiren konuşmacı coşkuyla alkışlandı. Mahalli halk oyunlarıyla devam eden 1 Mayıs, burjuvaziye büyük korku salarak son buldu.

ALMANYA:

"Merhaba 1 Mayıs!

MERHABA tüm dünya işçilerinin patronlara, ağalara, emperyalist haydutlara karşı birlik ve dayanışma günü!

Merhaba şanlı proletaryanın sömürüye, zulme karşı devrim bayrağını daha da yükseklere çıkardığı mücadele günü!

Selam kahreden ve kahrettiği zaman hayatı durdurabilen işçiler!

Selam sömürsüz, sınıfsız ve sınırsız bir dünya yaratma mücadelesinin öncü sınıfı işçiler!

Selam zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayanlar!

Son birkaç yıl içinde "SSCB" ve Doğu bloku ülkeleriyle diğerlerinin yüzlerindeki sosyalist maskeyi çıkartarak gerçek bürokratik kapitalist yüzlerini göstermeleriyle beraber uluslararası burjuvazinin tüm basın

tekelleriyle işçi sınıfı ve bilimsel sosyalizme karşı yoğun bir ideolojik saldırıya geçti.

Onlar ellerini oğuşturarak her yerde "sosyalizm öldü, yaşasın kapitalizm" çığlıkları atmaya başladılar. Artık onlar için kapitalizm sonsuza dek sürecekti.

Oysa olanlar neydi? Tüm olanlar oldukça kısa bir geçmişi olan işçi sınıfı ve sosyalizmin çocukluk aşamasındaki deneyimsizliğinin getirdiği taktik bir yenilgiden ibarettir. Sınıf mücadelesi kimi yerde sessiz ama derinden, kimi yerde ise olanca şiddetle hala sürüyor ve sürecek. Diyalektiğin şaşmaz bir yasasıdır bu: Zıtların birliği ve mücadelesi. Emperyalist dünya sistemi içindeki iki ana sınıf olan burjuvazi ve işçi sınıfı varolduğu sürece aradaki uzlaşmaz çelişkiyi çözmeye yönelik sınıf mücadelesi de varolacaktır.

İşçi sınıfı eskiye oranla tarihsel mücadelesinin verdiği deneyim ve derslerle şimdi daha güçlüdür. Hayat, toplumun ve toplumsal olayların en iyi ve en doğru olarak ancak Marksizm-Leninizm'le açıklanabileceğini ve sadece bunu değil aynı zamanda tarihsel sürece iradi müdahalenin de ancak en devrimci bir şekilde ML'in kılavuzluğuyla olabileceğini tekrar göstermiştir. Bu yüzden de sınıf bilinçli işçilerin ML'e olan güveni daha da şarlsılmaz hale gelmiştir.

Sınıflar mücadelesinin Türkiye özgülünde bugün faşist devlete karşı muhalefet konumunda olan demokrat, devrimci insanlar sokaklarda, evlerde, dağlarda, köylerde düpedüz gözler önünde katledilmektedir.

Türk egemenlerinin kurt temsilcilerinden Demirel bir yandan bu katliamları onaylayıp uygularken diğer yandan hala arsızca demokrasiden demokratikleşmeden söz edebilmektedir. Hükümet olmadan evvel 1 Mayıs yasağını "bir gün de kaldırabileceğini" söyleyen Demirel'in bu vaadi yalan ve ikiyüzlülük temeline dayanan vaatlerinin yüzlercesinden sadece bir tanesidir.

Türkiye'deki işçi sendikaları ise egemen sınıfların faşist yüzlerini açığa çıkarmak ve 1 Mayıs'ı alanlarda kutlamak yerine işçi sınıfını salonlara ban-

Sınıf mücadelesi kimi yerde sessiz ama derinden, kimi yerde ise olanca şiddetle hala sürüyor ve sürecek. Diyalektiğin şaşmaz bir yasasıdır bu: Zıtların birliği ve mücadelesi. Emperyalist dünya sistemi içindeki iki ana sınıf olan burjuvazi ve işçi sınıfı varolduğu sürece aradaki uzlaşmaz çelişkiyi çözmeye yönelik sınıf mücadelesi de varolacaktır.

İşçi sınıfı eskiye oranla tarihsel mücadelesinin verdiği deneyim ve derslerle şimdi daha güçlüdür.

setme kararı olarak işbirlikçi ve satılmış kimliklerini bir kez daha kanıtlamış oldular. Tüm bunlar da gösteriyorki bu tür sahtekarlar, dünyanın neresinde olursa olsun işçi sınıfının temsilcisi olamazlar. Bunlar mevcut gerici düzenin, kapitalizmin birer eklentisi ve halkların mücadelesi önünde engeldir.

Bütün bu engellemelere rağmen hiçbir güç gerek Türkiye ve gerekse de dünya işçilerinin 1 Mayıs günü caddelerde alanlarda emperyalizme, kapitalizme, sömürüye karşı sloganları-

nı haykırmasını önleyemeyecektir.

Emeğin köleleştirilmesi üzerine kurulu düzenler yerini mutlaka emeğin egemenliğine dayalı düzenlere bırakacaktır.

Bizler 1 Mayıs'ı bu bilinçle, ruhuna uygun olarak Nürnberg'de yaşatmaya çalıştık.

1 Mayıs günü sabah saat 10.00'da Alman Sendikalar Birliği DGB'nin organize ettiği yürüyüş güçlerimizin birliğinin verdiği coşkuyla katıldık.

Eylem yerinde 250-300 civarında Öncü taraftarı vardı. Partizan pankartı altında yürüyen kitlemizin en önünde 7X4 metre boyutunda önder yoldaş İbrahim KAYPAKKA-YA'nın dev pankartı taşınıyordu.

Yürüyüş boyunca miting alanına gelene kadar, kitlemiz coşkulu bir şekilde "1 Mayıs Seni Yaşatacağız", "Düzene İsyân, Halka Önder Partizan", "Yaşasın Öncü Güçlerinin Birliği", "Patron-Ağa Devletini Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız", sloganlarını haykırdı.

Miting alanında ise çeşitli konuşmalar yapıldı. Bu konuşmalardan birini de DGB'nin davetlisi olarak gelen Gülay BECEREN yaptı. Gülay, 1 Mayıs'ın uluslararası işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olduğunu vurgulayan ve bu konuda T.C.'nin faşist yüzünü teşhir eden konuşmasını "Yaşasın bütün dünya işçilerinin ve emekçilerinin enternasyonalist dayanışması", "Kahrolsun Türkiye'deki faşizm", "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür" diyerek bitirdi. Konuşma, Alman basın ve televizyon kuruluşları tarafından kaydedildi."

**NÜRNBERG'TEN
PARTİZAN GÜÇLER**

**Türk- Kürt ve Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Halkına
DUYURUYORUZ!**

Türkiye Proletaryası ve Emekçi Halkın Öncü Müfrezesi Partimiz

TKP/ML(DABK) ve TKP/ML (Konferans)'ın birleşmesi sonucu yayınlanan, TKP/ML Gecici Birleşik Merkez Komitesi imzasıyla dergimize gönderilen bildiriye aynen yayınıyoruz.

Kamuoyunda TKP/ML Konferans ve TKP/ML DABK olarak bilinen parti güçlerimiz, partimizin kuruluş ayı olan NİSAN ayı içerisinde Birlik Komisyonları'nın yapmış olduğu ortak toplantıda alınan bir kararla örgütsel olarak birleşti.

Bilindiği gibi partimiz TKP/ML, 1987 yılı sonbaharında istenmeyen bir ayrılık yaşadı. O günden bu yana partimiz TKP/ML güçleri, iki ayrı örgütsel yapı içerisinde mücadelesini hiç aralıksız sürdürdü. Şüphesiz ki bu, partimiz açısından istenmeyen ve olumsuz bir durumdur. Çünkü varolan parti güçleri ikiye bölündü. Birlikte daha güçlü mücadele yürütme ve daha hızlı gelişme imkanları varken, bu şekilde hareket edilmesinden dolayı, bu avantajlı durum yeterince değerlendirilemedi.

Şimdi partimiz TKP/ML daha güçlüdür. Faşist Türk devlete karşı siyasi iktidar mücadelesini daha etkili ve daha güçlü bir şekilde yürütecektir. Partimiz bu gücünü esas olarak, yürütmüş olduğu mücadelenin haklılığından, Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi bilimi ışığında tespit etmiş olduğu siyasetinin doğruluğundan ve proletaryanın ideolojisinden alırken, örgütsel olarak birleşmesiyle de bu gücü pekiştirmiştir. Partimiz TKP/ML bu güçle düşmana korku, prole-

tarya ve ezilen halklara cesaret, moral ve umut verecektir. Bu bir düş değil artık somut bir gerçektir.

Partimiz TKP/ML, bundan böyle daha bilinçli, daha kararlı ve hatalarını gördüğü anda düzeltmede daha cesaretlidir. Partiyeye zarar veren, parti güçlerini bölen ve partiyeyi zayıflatan tavır ve davranışlara karşı mücadelede ise tavizsiz ve ısrarlı olacaktır. Bunu, bundan sonra böyle olacağını almış olduğu birleşme kararıyla gösterdi ve bundan sonra da gösterecektir. Bugün atılan bu somut adım gelecekteki mücadelede başarılı olmanın güvencesidir. Partimiz bunu böyle algılıyor ve herkes de bunu böyle algılamalıdır.

Bugün partimiz içinde parti bilinci daha kuvvetli, parti ruhu daha yüksektir. Bu bilinç ve ruh partimizin daha hızlı ve sağlıklı gelişimini sağlayacak ve atılımını gerçekleştirecek seviyededir. Bu bize umut ve moral vermekte, düşmana karşı direnme ve savaşa azmimizi arttırmaktadır. Birlik Komisyonları toplantısında alınan kararlar, çıkabilecek anti-birlikçi tavır ve davranışlara karşı belirtilen düşünceler, yoldaşça sıcak ilişkiler, karşılıklı güven ve samimi yaklaşımlar, bunun böyle olduğunu göstermektedir.

Toplantıda karşılıklı olarak gösterilen olumlu yaklaşımlar ve birlik yönünde atılan tarihi değere sahip adımlar, aslında her iki tarafın mevcut güçlerinin duygu ve düşüncelerini yansıtmakta, birliğe duyulan sıcak ilgiyi ifade etmektedir. Bu ise bize, parti tabanının birleşmeye ve kaynaşmaya hazır olduğunu, kucaklaşmak için sade-

ce birlik kararını beklediğini göstermekte, bunca zaman ayrı örgütsel yapılarda kalınmasına rağmen, parti güçlerinin birbirlerinden uzaklaşmadığını, aynı ideolojik ve siyasi havayı teneffüs ettiğini, aynı amaç ve hedefler için müadele yürüttüğünü ve örgütlendiğini ifade etmektedir. Bu, partimiz açısından sevindirici bir durumdur ve parti açısından önemli bir avantajdır.

**DEVRİMCİLER,
DEMOKRATLAR, YURTSEVERLER
TÜRK-KÜRT VE ÇEŞİTLİ
MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE HALKII**

Partimiz TKP/ML'nin 20. kuruluş ve mücadele yılına girdiğimiz tarihte, bölünen parti güçlerini yeniden birleştirme kararı alındı. Birleşme kararının bu tarihte resmîleşip kesinlik kazanması anlamlı ve bir o kadar da tarihi öneme sahiptir. Burada, partimizin, en güç ve zorlu dönemlerini aşarak yeni bir sürece, yeni bir ruh ve yeni bir anlayışla, daha kararlı, daha azimli ve daha güçlü olarak girmiş olduğunu, açıklıkla, büyük bir coşku ve sevinçle belirtmeliyiz.

Parti güçlerimizi temsil eden ve parti güçlerimizi birleştirme konusunda yetkili olan Birlik Komisyonları, yapmış oldukları ilk resmi görüşmede; iki taraf arasında şimdiye kadar varolan sorunlar tartışılmış, ilkeli bir birlik için ideolojik ve siyasi temelin fazlasıyla olduğu görüşünde birleşilerek, bunu örgütsel birlikle pekiştirme kararı almış, bu karar, her iki tarafın mevcut Merkez Komitelerinin birleştirilmesi suretiyle hayata uygulanmıştır. Bu bir yöntem sorunudur. Önemli olan ilkeli bir birlik için ideolojik ve siyasi bir temelin olup olmadığıdır. Bu olduktan

sonra birliğin ne şekilde ve hangi biçimde uygulanacağı işin tekniğine ilişkin bir sorundur. Parti güçlerimizin ortak iradesi sonucunda ortaya çıkan bu yöntem, en üst yönetici organdan başlayarak en alta kadar somut duruma ve yöntemine uygun olarak uygulanacak ve birlik kararı böylece tüm parti kademelerinde hayat bulmuş olacaktır.

Her iki taraf arasında şimdiye kadar varolan tüm sorunların çözümü için görüş birliği sağlanmış, bu sorunların bazıları kesin çözüme kavuşturulurken, bazılarında ise, geçici olarak çözüm bulunmuş ve kesin çözüm için olağanüstü Konferans yapma kararı alınmıştır. Ayrılığın değerlendirilmesi ise daha sonraki sürece bırakılması uygun bulunmuştur. Parti güçlerimizin bu anlayış ve yaklaşımlar çerçevesinde ve belirlenen biçimde örgütsel birliğin sağlanmasından sonra, partimiz TKP/ML, toplantıda alınan karar gereği belirlenen zaman içerisinde, her iki tarafın arasında varolan bazı sorunlara kesin çözüm bulmak ve bazı acil sorunları açıklığa kavuşturmak için, olağanüstü Konferans yapacaktır.

Partimiz TKP/ML, kurulduğu günden bu yana doğru bildiği görüşlerinden, Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi'nden ve

yüce komünizm ideallerinden taviz vermeden, Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm için Komprador Patron-Ağa devletine karşı mücadelesini kesintiye uğratmadan, kararlı ve yılmaz bir şekilde sürdürmeye devam etti, ediyor ve edecek. Parti güçlerimiz bir dönem ayrı kaldı, bu süreçte ayrı ayrı mücadele yürüttü, ama hiç bir zaman eninde sonunda birliğin şöyle veya böyle gerçekleşeceğine olan inancını yitirmedi, birleşmek için girişimlerde bulundu, mücadele yürüttü, ama sonunda yine partimiz kazandı. Çünkü ideolojik ve siyasi hattının doğruluğuna inandı ve kendi gücüne güvendi.

Geçen yirmi yıl içerisinde verdiği savaşında önemli ve zorlu sınavlardan geçen, parti içinden çıkan hiziplerle tanışan ve bölünmeler yaşayan partimiz TKP/ML, engin deneyim ve tecrübe birikimine sahip oldu. Ve bugün, geçmişin olumsuzluklarını önemli oranda aşmış, dezavantajlarını avantaja çevirmiş, yaralarını sarmış, güç kaybını önlemiş, bölünmeyi güçleri birleştirerek birliğe çevirmiş ve yeniden güçlenmeye başlamış olarak, bilinsin ve unutulmasın ki, partimiz TKP/ML, Demokratik Halk Devrimi yolunda Kızıl Siyasi İktidarlar için Gerilla Savaşı'nı tepe noktasına çıkarmaya ve bir atılım içine girmeye karardır. Silahların

eleştirel gücüyle mücadeleyi derinliğine ve genişliğine geliştirmeye and içmiştir. Yirmi yılın verdiği tecrübe, birikim, güç ve inançla, partimiz TKP/ML, güçlerini birleştirmiş olarak 20. yılında bunda karardır.

YAŞASIN TKP/ML GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ
20. YILINDA ŞAN OLSUN PARTİMİZ TKP/ML'YE, ORDUMUZ TIKKO'YA, GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB'YE!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM VE MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ!
YAŞASIN KIZIL SİYASİ İKTİDARLAR İÇİN GERILLA SAVAŞIMIZI!
KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ, HALK İKTİDARINI KURACAĞIZI
NİSAN 1992

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Geçici Birleşik Merkez Komitesi
(TKP/ML GBMK)

YENİ DEMOKRASİ

DÜZELTME

Dergimiz Yeni Demokrasi'nin 43. sayısında; 14. ve 17. sayfalarında TKP/ML güçlerinin birliğini konu alan iki yazı yayımlandı. Biri, TKP/ML'nin güçlerini birleştirdiğini kamuoyuna açıklayan İKK (İşçi Köylü Kurtuluşu)'nın özel sayısı, diğeri birleşen güçlerin protokol metni olan yazılara yazdığımız ön açıklamalarda TKP/ML güçlerinin kamuoyunda DABK ve Konferansçılar olarak anılmalarına ve TKP/ML yayın organı İKK'nın konuya ilişkin özel sayısında da aynı tanımlamalar kullanılmasına karşın, dergimizin yaptığı her iki ön açıklamada da Konferansçılar için "Merkezciler" tanımı kullanılmıştır.

Tamamıyla bir tasih hatası olan bu yanlışlığı düzeltir, tüm okuyucularımızdan özür dileriz.

TKP/ML(DABK) VE TKP/ML(KONFERANS) BİRLEŞTİ!

ÖN AÇIKLAMA:

1986-87 yıllarında TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist) içinde gündemi işgal eden görüş ayrılıkları 1987 Eylül'ünde ayrılıkla noktalandı. O tarihten bu yana ayrı faaliyet yürüten TKP/ML güçleri kamuoyunda; DABK ve Konferans olarak anılageldiler.

Beş yıllık bir süreç boyunca birlik ve ayrılık noktaları yoğun bir şekilde tartışılan bu iki yapılanmanın yeniden birleştiğine dair TKP/ML Yurtdışı Basın Bürosu'nun faksla dergimize gönderdiği basın açıklamasını okurlarımıza sunuyoruz.

HALK DEMOKRASİSİ

"Birlik Komisyonlarının Gündemi şu şekildeydi:

- 1) Birlik sorununa bakış,
- 2) Toplantıda çözülmesi gereken sorunlar,
- 3) Güçleri birleştirmenin teknik sorunları,

(Bu toplantıya toplantı alanında bulunan iki tarafında bütün MK üyeleri katıl-

mıştır.)

Gündem1:KARAR: İki taraftan da yetkili yoldaşlar birliğe bakış ve bazı noktalarda bazı ayrıntılar üzerinde düşüncelerini belirttiler. Toplantı da bulunan bütün üyeler birlik konusunda hemfikir olduklarını belirttiler. Parti güçlerinin birleştirilmesi için, parti programının esas alınarak, bu program çerçevesinde birlik oluşturulması kararı alındı. (oybirliği)

Gündem 2: a) Geçmişin ve ayrılığın değerlendirilmesi,

b) MZD (Mao Zedung Düşüncesi) şiarı,

c) DEH (Devrimci Enternasyonal Hareket) sorunu,

d) Parlametoya bakış,

e) HBC (Halkın Birleşik Cephesi) sorunu,

f) SP değerlendirmesi,

g) Parti ve ordu amblemi,

h) Bölge isimlendirmeleri,

i) Ordu-Parti örgütü,

j) Gençlik örgütlenmesi, k) Yayın organlarının isimleri, l) PÜ-AÜ (Parti Üyesi, Aday Üye) alımları ve atımları sorunu,

m) PÜ'lik konusunda tüzük sortutu.

KARAR a): Geçmiş ve ayrılık sorununun değerlendirilmesini birlik önünde engel olarak görmüyoruz. Bu daha sonraki süreçte, yani olağanüstü konferansta ele alınıp, çözüme bağlanmalıdır. (oybirliği)

b)MZD şiarı savunulacak, olağanüstü konferansta da ML/MZD'mi yoksa MLM (Marksizim-Leninizm-Maoizm)mi konusunda karara varılacak. (oybirliği)

c) Olağanüstü konferansa kadar DEH ML olarak, 84 Deklarasyonu ise oportünist olarak değerlendirilecektir. Olağanüstü konferansta da DEH deklarasyonunu eleştiren taslak deklarasyon hakkında karara varılacaktır. (oybirliği)

d) Parlamento sorunu ilkesel bir sorun değildir. Silahlı devrim mücadelesine hizmet edecek biçimde ele alıp değerlendirilmelidir. Bu tamamen taktik bir sorundur. Programa tekabül etmemektedir. Birleşmenin önünde engelleyici bir sorun

YENİ DÜNYA DÜZENİNDE KÜRT GERÇEKLİĞİ

Yerküremiz son yıllarda oldukça hızlı değişim ve dönüşümlere tanık oldu, oluyor. Şüphesiz her değişim ve dönüşüm nedenleri ve sonuçlarıyla belli bir tarihsel süreci kapsar. Yani her değişimi bir anlık/tesadüfi olaylara bağlayamayız. Dolayısıyla eğer dünyada yaşanan veya yaşanmakta olan bu olayları bilimin süzgecinden geçirerek etraflıca irdelemezsek, doğal olarak sağlıklı bir sonuca varamayacağımız gibi, yeni süreçte de sağlıklı alternatif politikalar üretemeyiz. Örneğin, Varşova paktı üyesi ülkelerdeki değişimleri önceden görmeyen ve olguları olduğu gibi değil, düşündüğü gibi görüp yorumlamaya çalışanlar, yaşanan son olaylar karşısında adeta şaşkına döndüler. Öyle ki, kimileri kapitalizmin alternatifi sosyalizm değil, "demokratik kapitalizmdir" diyecek kadar aptallaştılar.

Sosyalist geçinen ya da öyle görünen ülkelerin ağıktan açığa kapitalizmin propagandasına yönelerek ülke kapılarını batılı emperyalist haydutlara sonuna kadar açtıkları bir süreçte, başını ABD'nin çektiği bir kısım emperyalist güçler Yeni Dünya Düzeni adı altında sürdürecekleri talan ve sömürü mekanizmalarına bir de İnsan Hakları, hak, hukuk kavramlarını da ekleyerek barış sever ve insancıl kesilmeye başladılar. Doğrusu

onların ne kadar insancıl (!) olduklarını, Yeni Dünya Düzeni'nin ne anlama geldiğini Körfez krizi sürecinde halklar çok iyi gördü. Ama hala ilerici ve Ulusal Kurtuluşçu bir misyona sahip olan ya da olduğunu iddia eden kimi politik örgütler bu gerçeği tam olarak göremiyor/görmek istemiyor. Emperyalistlerin halkın lehine sorunları çözebileceği hayaliyle yaşıyorlar. Kuşkusuz bu hayalciliğin temelinde yatan gerçek, emperyalizm olgusunun iç yüzünü

Ulusal Kurtuluşçu bir misyona sahip olan ya da olduğunu iddia eden kimi politik örgütler bu gerçeği tam olarak göremiyor/görmek istemiyor. Emperyalistlerin halkın lehine sorunları çözebileceği hayaliyle yaşıyorlar. Kuşkusuz bu hayalciliğin temelinde yatan gerçek, emperyalizm olgusunun iç yüzünü yeterince kavrayamamaktır. İdeolojik ve siyasi olarak proleter bakış açısına sahip olmamaktır.

yeterince kavrayamamaktır. İdeolojik ve siyasi olarak proleter bakış açısına sahip olmamaktır.

Yeni Dünya Düzeni'nin kurmayları şu ana kadar tam olarak görmek istemedikleri ya da uşak

yönetimleri vasıtasıyla sindirip ehliştirmeye çalıştıkları Kürt faktörünü de artık görmeye başladılar. Çünkü Kürdistan'daki mücadele, uşak yönetimleri aştı. Sorun Uluslararası bir boyut kazandı. İşte tam da bu sırada emperyalistler, Kürtlerle birlikte değil, Kürtlerden habersiz Yeni Dünya Düzeni kapsamı içerisinde onların da yerini belirlediler. Ve bugün emperyalistler, Kürtleri, öngördükleri sınır ve politikalar kapsamı içerisine yerleştirme çabası içindeler.

Buradan hareketle, bu yazının amaçlarından biri de Kürtler üzerinde oynanmak istenen bu oyunların yeni olmadığını, ne zaman Kürdistan'da mücadele belli bir ivme kazanmaya başladığında emperyalistlerin hemen devreye girip çeşitli entrikalarla mücadeleyi nasıl geriletip, yozlaştırarak kendi potalarına çektiklerini, yaşanan tarihsel olaylarla ispatlamaya çalışmak olacaktır. Yine, gelişen ulusal hareketlere önderlik eden/etmeye çalışan politik örgütlerin dünü, bugünü ve somut olarak içine düştükleri politik açmazları üzerinde de durulacaktır.

SUSMAK OLUMSUZLUĞA ORTAK OLMAKTIR!

Konuya girmeden önce, uyarı ve eleştirilerimizin amacı üzerinde kısaca durmakta yarar var. Kürdistan'daki baskı ve kat-

sürdürülmesi onaylandı.(oybirliği)

k) İlegal yayınların isimleri konusunda bir görüş ayrılığı çıkmadı. Parti içi tartışma yayın organı olan Parti Birliği çıkmaya devam edecek. İlegal yayınlardan Komünist'in niteliği, parti içi teorik kadro yayın organı, İKK (İşçi Köylü Kurtuluşu)'nun ise merkezi kitle yayını olarak yayına devam etmesi kararlaştırıldı. Yayınların sayıları (87 Ekim tarihinden) itibaren başlatılacaktır. Partizan Gençlik ve Denge Partizan devam edecektir.

l) Alınan kararlar ve tutanaklar rapor haline getirilinceye ve resmen yayımlanıncaya kadar, başvuru süresi dolan AÜ'ler PÜ'si sayılacak. AÜ'lik başvuruları bu süreç içinde kabul edilecek, fakat resmi işleme sokulmayacak. Olağanüstü konferans ertelemir veya uzarsa yeni SB (Siyasi Büro) durumu yeniden değerlendirilecektir. (oybirliği)

Olağanüstü konferansa kadar geçecek olan süre içerisinde, 2. Konferansa onaylanan parti tüzüğü esas alınacaktır. Ancak olağanüstü konferansın süresi uzarsa AÜ'lik süresi yukarıda alınan karar gereği gibi olacaktır. (oybirliği)

Gündem 3: KARAR 1): İki tarafın MK'ları birleştirilmiştir. MK içinde seçilen yeni SB olağanüstü konferansa kadar partiyi yönlendirecektir. Birleşik MK'nın adı, Geçici BİRLEŞİK MERKEZ KOMİTESİ olacaktır.

Örgütsel birlik sağlanmıştır. Bundan dolayı yapılacak konferansın adı, Birlik konferansı değil, önümüzdeki konferansa, olağanüstü konferans adı verilmeli. Bu konferansın amacı iki yapının birleşmesi sonucunda ortaya çıkan ideolojik vb... sorunların çözümü olacaktır.

KARAR 2): Olağanüstü konferansın gündemi belirlendi...

KARAR 3): Birleşik MK içinde yeni iş bölümüne gidildi. Toplantıda hazır bulunan üyelerce bu onaylandı. Parti bölge ve diğer örgütlenmelerinde düzenleme ve çeşitli atamalar yapıldı. Askeri komisyonlar birleştirildi. Komutanlıklar TIKKO Genel Komutanlığı adı altında birleştirildi.

Ayrılık döneminde iki taraftan da şehit olan yoldaşların tümünün parti şehitleri olarak anılması kararlaştırıldı.

AK (Askeri Komisyon)un hazırladığı TIKKO tüzük ve programını SB partiye sunacak ve son halini olağanüstü konferans onaylayacak.

Birlik komisyonları toplantısı karşılıklı güven, yoldaşça ilişkiler içerisinde sıcak bir tartışma havasında, ML/MZD bilimi ışığında ortak anlayışlara vararak yukarıdaki kararları aldı...

Tutanaklar okundu. Toplantıda bulunan her iki MK'nın toplamının çoğunluğu tarafından onaylandı. Kararlar TIKKO gerilla birliklerindeki savaşçılara da açıklandı. Coşkuyla karşılandı...

olarak görmemekteyiz. (oybirliği)

e) Bu sorun olağanüstü konferanstan sonraki kongrenin gündemine alındı. Bu döneme kadar HBC (Halkın Birleşik Cephesi) konusundaki yaklaşım İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın ortaya koyduğu biçimde savunulacaktır. (oybirliği)

f) SP milli burjuva nitelikli olan kaypak, devrim ile karşı devrim arasında gidip gelebilecek, reformist bir parti olarak değerlendirildi. (oybirliği)

g) Parti amblemi orak-çekiç ve yıldız biraz uzak ve kenarları sarı içi kırmızı olarak kullanılacaktır. Ordu amblemi ise, 2. Konferansta kabul edilen gene kızıl zemin üzerinde tek tüfekte birleştirilmiş, sarı şeritli yıldız olarak kabul edilmiştir. (oybirliği)

h) KBK (Kürdistan Bölge Komitesi) BABK (Batı Anadolu Bölge Komitesi) isimlendirmeleri, konunun bütünsellik içinde ele alınacağı, olağanüstü konferansa kadar devam edecektir. (oybirliği)

i) Parti ve ordu örgütlenmesinin ayrıştırılması konusunda görüşbirliğine varıldı. TIKKO örgütlenmesini ve ordu-parti örgütlenmesi, MK'ya bağlı Askeri Komisyon aracılığıyla yürütülecektir. (oybirliği)

j) Gençliğin merkezi bir komisyonca yürütülmesi ve kendine özgü program ve tüzüğünün olması konusunda karara varıldı. Mevcut TMLGB örgütlülüğünün

liamların dozu herkesçe bilinmektedir. Buna karşı haklı bir zeminde gelişen mücadelenin gerek ülke ve gerekse uluslararası planda kazandığı boyut da hiç kimse tarafından bilinmeyen bir sır değildir. Ve bunun esas yaratıcısı da PKK'dır. Ama PKK bu olumlu değerleri yaratırken bir dizi olumsuzluklar da yaptı/yapıyor. Bir anda şöyle düşünmek mümkündür; iş yapan hata da yapar. Ulusal hareket iş yaptığının göre hata da yapması doğaldır. Hadi bunu bir ölçüde makul karşılayalım. Yani yıllarca baskı altında kalan, her yönüyle horlanan, tek kelimeyle tüm ulusal değerleriyle yok edilmeye çalışılan bir halkın içinden çıkan politik bir örgütün mücadele süreci içerisinde yapacağı bazı aşırılıklar olacaktır. Ve bu aşırılıklar da kısmen hoşgörüle karşılanabilir. Diğer bir söylemle, tek tek yanlış olayları böyle bir yaklaşımla açıklamak mümkün olabilir. Ama gelinen aşamada böyle bir yaklaşım çok yüzeysel olur; çünkü hem olumsuzlukların çapı sanıldığı kadar küçük değil, hem de olumsuzluklar esas olarak ideolojik ve politik hattan kaynaklanıyor. Dolayısıyla her halükarda üzerinde durup titizlikle irdelemek çok önemli. Çok uluslu bir ülke olan Türkiye'de Kürt halkı ve Türk halkının tarihsel olarak yanyana yaşaması ve karşılıklı olarak birbirinden etkilenmesi, nüfus ve iktisaden iç içe geçmesi neticesinde ortaya çıkan bazı somut olgular vardır. Gerek birlikte örgütlenmeyi savunan, gerekse ayrı örgütlenmeyi savunan her hareket bu somut olguları gözönüne almak zorundadır. Yani hiç kimse A hareketinin yaptığı hataya bu beni ilgilendirmiyor diyemez. Çünkü yapılan olumsuzluklardan genel

bir etkilenim sözkonusudur. Dolayısıyla, susmak olumsuzluğa ortak olmaktır. Yeni yeni olumsuzluklara davetiye çıkarmaktır. Sınıf bilinçli proletaryanın yaklaşımı bu olamaz. Ve soruna böyle yaklaşanlara karşı da amansızca eleştirel davranır.

Dostları Yapıcı Eleştirmek Devrimin Çıkarınadır

Elbetteki bugün esas olarak okun sivri ucunu egemen ulus şövenizmine karşı yöneltmeyiz ve Milli zulme karşı gücümüz oranında her türlü mücadele yönetimine başvurmadan asla çekinmemeliyiz. Bu, bizim için bir görevden ziyade bir zorunluluktur. Bunun yanı sıra, ulusal hareketin olumsuzluklarını yapıcı bir şekilde eleştirmeliyiz. Bugün söylenmesi gerekeni yarına bırakırsak bunun pek bir kıymeti harbiyesi olmaz. Bizim tavrımız, "tamam çok hata yapıyorlar; ama bugün açıktan açığa eleştirmek doğru değil" diyenlerin tavrı olmamalıdır. Yani yapılan bu hataların yarın yol açacağı olumsuzluklar karşısında bir anda eleştiri uzmanı kesilmenin hiç bir değeri yoktur. Şunu iyice kavramalıyız: Kürdistan'da olumlu veya olumsuz temelde olabilecek her şey bizi etkiler. O halde görev, yapılan olumsuzluklarla uzlaşmadan ilkel ve olumlu bir zeminde hatalara karşı eleştiri yürütmektir. Diğer yandan günlük propagandalarda ulusal hareketin olumlu yanlarını ve yürüttüğü mücadelenin haklılığını ön plana çıkarmalıyız. Tüm kötülüklerin kaynağının egemen sınıflar olduğu gerçeğini haykırmalıyız.

Özetlersek; Kitlelerin üzerinde ulusal harekete karşı cep heden tavır almış izlenimi ya-

ratacak her türlü tutumdan kaçınmalıyız. Yine kimileri gibi, yapılan her şeye gözü kapalı olarak olumludur/çok olumludur deme yanlısına da düşmemeliyiz. Ki bunu yapanlar, sözümona, yürütülen ulusal mücadele ile dayanışma içine girdiklerini, ona destek verdiklerini sanıyorlar. Hatta kısa vadede sarfedilen bu sözler kulağa hoşda gelebilir; ama uzun vadede aynı şeyi düşünmek olası değildir. Çünkü uzun vadede ulusal hareket yaptığı bu hataların bedelini çok ağır ödeyebilir ve bu son karşısında o suskunlar da pay sahibi olmuş olurlar. Kuşkusuz bunu yapanların bir kısmı ya iyi niyetinden veya milli zulme duyduğu tepkiden ötürü böyle davranıyorlardır. Ama çoğu, zorlu mücadeleleri göğüsleyemeyen, her şeyden önce kendilerine güven duymayan birey veya gruplardır. Dolayısıyla, bugün ne kadar kolay alkış çalıyorsa yarın da hiç bir şey olmamış gibi aksi davranışlarda bulunurlarsa hiç şaşmamak gerekir. Türk ve Kürt halklarının, bu misyonu kendine meslek edenlere ihtiyacı yoktur. Sınıf bilinçli proletaryanın temel şiarı devrimin çıkarlarına hizmet edecek tüm olumlu çabaları desteklemektir. Olumsuzluklara karşı ise mücadele etmektir.

Uluslararası planda "sosyalist" ülkelerde yaşanan geriye dönüşler ve özellikle son on yıl içerisinde birer birer yıkılan bürokratik burjuva diktatörlükler neticesinde dünyada yeniden sosyalizmin sorunları tartışılmaya başlandı. Tartışılan konulardan biri de Sovyetler Birliğinde ve Yugoslavya'da ortaya çıkan ulusal çatışmalardır. SSCB'nin dağılıp Bağımsız Devletler Topluluğu'nun oluşması

sonucunda, öteden beri varolan, sosyalizm ulusal sorunları çözer mi çözmez mi, ya da ne ölçüde çözer tartışmaları daha bir gündelik kazandı. Dünyada sosyalizm adına alınan bu geçici yenilgi birçok ülkede milliyetçi dalgaların gelişip kitlesel bir boyut kazanmasına yol açtı. Bu milliyetçi dalgalar başta Yugoslavya ve BDT'da olmak üzere birçok yerde uluslar ve azınlık halklar arasında çatışmalara sebebiyet verdi. Bu çatışmalar halen devam ediyor ve ileride nasıl bir boyut kazanacağını da şimdiden tam olarak kestirmek oldukça zordur.

Her devrimci birey, her siyasal hareket bu çatışmaların sebebini tabiki araştıracaktır. Ve

Çok uluslu bir ülke olan Türkiye'de Kürt halkı ve Türk halkının tarihsel olarak yanyana yaşaması ve karşılıklı olarak birbirinden etkilenmesi, nüfus ve iktisaden iç içe geçmesi neticesinde ortaya çıkan bazı somut olgular vardır. Gerek birlikte örgütlenmeyi savunan, gerekse ayrı örgütlenmeyi savunan her hareket bu somut olguları gözönüne almak zorundadır.

farklı anlayışların farklı sonuçlar ortaya çıkarması da gayet doğaldır. Örneğin, kimi ulusal hareketler yaşanan bu durumu kendi milliyetçi teorilerine dayanak yapmaya çalışmaktadırlar. "Görüyor-sunuz işte sosyalizm de, ulusal sorunu sınıfsal temelde çözemedi; sonuçta federasyonlar da dağıldı" ve ulusal devletler ortaya çıktı. Bu yaklaşımın, yani ulusal devletlerin ortaya çıktığı yanı doğrudur. Ama bu nasıl bir ulusal çözümdür. Çünkü bu devletlerin bağımsız olup olmadıkları, ya da süreç içinde bağımsızlıklarını koruyup

koruyamayacakları kesinlikle tartışma konusudur. Görünen o ki, akşam "bağımsızlıklarını" ilan edip sabah emperyalist ülkelere koşup yardım dileyen o kaşarlanmış bürokratlardan ulusal bağımsızlık beklemek olacak şey değildir. Bunu beklemek ahmaklıktır. Ulusal bürokratik diktatörler öndeliğinde yaratılacak tek şey, olsa olsa yeni yeni kukla rejimleri olacaktır. Çünkü her yeni devlet olgusu her durumda bağımsızlıkla eş anlamlı değildir.

Sosyalizm; Ulusal Sorunun Çözümünün de Yolunu Açmaktadır

Sosyalizm, insanlığın özgürce

yaşamayı ve kendini her bakımdan ifade edebilmesi açısından kapitalizmle kıyaslanamayan kadar ileri bir toplumdur. Kapitalizm hiç bir zaman sosyalizmin alternatifi olamaz. Kuşkusuz bu durumda hemen şu soru yöneltilir: O halde yaşanan sosyalist süreçte niye ulusal sorun çözümlenmedi? Eğer çözümlendiğini iddia edenler varsa, şimdi SSCB'deki dağılışı ve yaşanmakta olan ulusal çatışmaları nasıl açıklayabilirler?

Bu konuda bir iki önemli noktanın altını çizmekte fayda var. Öncelikle ekim Devriminden sonra/sosyalist Sovyetlerde, tarihin derinliklerinden kaynaklanan iktisadi, kültürel, sosyal vb. gibi alanlardaki büyük farklılıklar/dengesizlikler, eşitsizlikler varlığını sürdürüyordu.

Birçok ulus çok geri bir üretim ve sosyal ilişkiye sahipti. Bazı halklar kabile yaşamından henüz çıkmışlardı. Ve bu durumda sosyalizmi yaşıyorlardı. Bütün bunlar, sosyalist inşa sürecinde ulusların gelişimi ve değişimi arasında da belli eşitsizliklerin olacağı demektir. Yani farklı kültürel, sosyal süreçlerden çıkagelmiş bu uluslar ya da halklar sosyalist toplumun sunduğu nimetlerden tam anlamıyla eşit olarak yararlanamıyorlardı. Ekonomik, kültürel ve sosyal yapılarındaki gerilik nedeniyle bu bir anlamda da kaçınılmazdı. Ama tüm bunlara rağmen, sosyalizm ulusların her yönüyle özgürleşmesine/gelişmesine olanaklar yarattı; bu kadarıyla da kalmayıp bu konuda destek oldu. Çarlık döneminden beri varolan ulusal baskı olugusunu ortadan kaldırdı, uluslar ve halklar arasındaki kaynağını yine tarihin derinliklerinden alan düşmanlıkları ortadan kaldırma yönünde büyük hedeflere ulaştı. Proleter Enternasyonalizm düşüncesini tüm Sovyet halkları arasında geliştirip yaygınlaştırdı ve ulusların/halkların gönüllü birliğini/kardeşliğini sağladı. Ama, sosyalizmin diğer tüm sorunları gibi bu sorunun çözümü de bir süreç olayıydı. Yüzyılların biriktirdiği sorunların çözümünü otuz, kırk yıla sığdırmak mümkün olamazdı. Bunu beklemek hiç de gerçekçi bir beklenti olmazdı. Bu süreç içerisinde yaşanan iki büyük savaşın bu vb. gibi sorunların çözümü/aşılması çabaları üzerinde oluşturduğu olumsuz etkiyi de gözden kaçırmamak gerekir. Bu gerçekleri görmeden, hesaba katmadan yapılan siyasal değerlendirmeler ve yararımlar sağlıklı olmaz.

Bugün "sosyalizm de ulusal

sorunu çözemedi ya da Sovyet deneyimi iflas etti" diyenlerin birçoğu bu gerçeği göremiyor/görmek istemiyor. Yine Kuruşev'le birlikte iktidara gelen revizyonistlerin giderek partiyi yozlaştırıp bürokratik burjuva diktatörlüğüne dönüştürdükleri ve sosyalizmin inşâ sürecini ke-sintiye uğrattıkları gerçeğini de göremediler. Yaşanan bu süreç sosyalist olarak değerlendiren bazı Kürt milliyetçileri, o dönemden sonra yaşanan olumsuzlukların faturasını da sosyalizme çıkarma çabası içindeler. Devrim döneminde Fransa'ya kaçan Çar ve diğer tüm karşı devrimcilerin itibarını iade eden Gorbi mi, yoksa Leninizmin ilkelerini özde yadsıyan Ku-

başladılar. İşte bu da ikinci yanlışları. Her şeyi insanlığın özgürlüğü ve mutluluğu uğruna inşa eden bir sistem ulusal sorunu çözemezse, peki hangi sistem çözecek? kapitalist sistem mi? Ya da milliyetçilik mi? Tabiki hayır. Kısacası, yanlış değerlendirmelerden yanlış sonuçlar çıkarılmaktadır. Hiç kimsenin bürokratik burjuva diktatörlüklerin olumsuz icraatlarının faturasını sosyalizme çıkarmaya hakkı yoktur. Hele hele Kuruşevlerden, Gorbi'lerden sosyalizm adına umut bekleyenlerin hiç mi hiç hakkı yoktur. Özcesi, bu iddia sahipleri öncelikle geçmişteki yanlışlarını açık yüreklilikle ortaya koymalıdır. Bu cesareti gösteremeyen si-

Türkiye Kürdistan'ındaki ulusalciyasal hareketler, ki özellikle PKK'nın izlediği zikzaklı politikalar, kamuoyuna sunduğu uzlaşmacı mesajlar milliyetçiliğin karakteristik özelliğini yansıtmaktadır. Daha düne kadar "sömürgecilerin" parlamentosundan yararlanma sözcüğünü ağzına almazken ve Kürt sorununa düzen içi çözümler arayanları ulusal hainlikle suçlarken bugün kendileri bu zemini üzerinde egzersizlere başladılar bile. Şimdi

ruşçevler, Brejnevler mi, ya da bugün açıktan açığa sosyalizme küfür eden Yeltsin mi ulusal sorunu tümünden çözecekti? Öncelikle bunlar, sosyalist süreci ilerleten değil, bilakis, kesintiye uğratan bürokratik burjuva diktatörlerdi. Bu revizyonist hainleri yada yönetimlerindeki ülkeleri sosyalist görenler fena halde yanlış içindeydiler. Bu yanlışlarının farkına ancak SSCB dağıldıktan sonra vardılar. Ama bir başka yanlış da ekleyerek farkına vardı bu. Bu kez de sosyalizmin ulusal sorunu çözemeyeceğinden dem vurmaya

somut Kürt gerçeğine dönelim. Sorunu ele alırken, olayın daha iyi kavranması açısından tek tek somut olaylardan hareketle genel anlayışlar ortaya koymaya çalışalım.

PKK'nın Uzlaşma Manevraları

Türkiye Kürdistan'ındaki ulusalci hareketler, ki özellikle PKK'nın izlediği zikzaklı politikalar, kamuoyuna sunduğu uzlaşmacı mesajlar milliyetçiliğin karakteristik özelliğini yansıtmaktadır. Daha düne kadar "sömürgecilerin" par-

lamentosundan yararlanma sözcüğünü ağzına almazken ve Kürt sorununa düzen içi çözümler arayanları ulusal hainlikle suçlarken bugün kendileri bu zemini üzerinde egzersizlere başladılar bile. Örneğin genel seçimlerde Kürdistanın belli bölgelerinde tabela partisi durumuna gelen burjuva partileriyle seçim ittifakları yapıp onların Kürt halkı nezdinde kaybettikleri itibarlarını iade etmek demek olan tutum ve davranış içine girildi. Umudunu TC parlamentosundan kesen Kürt halkının bu potansiyel gücünü parlamento dışı/radikal mücadele zemini daha bir nitelikli konuma sokmak yerine, parlamentodan yararlanma adı altında bu radikal potansiyel gücü milliyetçiliğin uzlaşmacılığına feda etti. Bu yanlış politikanın sancılarını bugünden itibaren çekmeye başladı.

İşin ilginç ve ilginç olduğu kadar da düşündürücülüğü, egemen güçlerin HEP aracılığıyla PKK'yı düzen içi çözümlere zorlama niyetleriyle, PKK'nın HEP olgusu ve dolayısıyla "sol ittifak" dediği araçla devleti Kürt sorununa karşısında masaya oturtmaya çalışma amacının bir noktada çakışmasıdır.

Ne yapmıştı PKK seçim taktiği ile? Son genel seçimlerde SHP ile HEP ittifakını desteklemekle de kalmayıp, bunu "demokratik sol ittifak" olarak tanımladı. İttifağa olmadık misyonlar yükledi. Özal ve ANAP'ın seçim sonrası oluşturacağı "savaş hükümeti planlarını boşa çıkarmak" bu misyonlardan biriydi. SHP ile HEP ittifakının oluşturduğu zemin Özgür Halk Dergisi'nde şöyle dile getiriliyordu: "Bütün şiddetiyle sürdürülen özel savaşa son verilmesi, Bölge Valiliğinin, Özel Kolordu'nun, Özel Tim'in,

Kontr-gerillanın ve köy körucülüğünün lağv edilmesi, siyasal faaliyet ve örgütlenme özgürlüğünün geliştirilmesi, zindanların tamamen boşaltılması ve Kürt kimliğinin kabulü."

Peki orada geçen kısacık zaman bu umutlara nasıl karşılık verdi?

Özel savaşın, özel timin kaldırılması yerine dahada etkin hale getirilmeye çalışıldı, halkın seçimlerle işbaşına getirdiği milletvekilleri, Kürçe "her iki halkın kardeşliğini istiyorum" dedikleri için yaka paça dövülerek kürsüden indirildi, üniter devlet propagandası daha bir azgınca yapıldı. Newroz kana bulandı, zindandaki tutuklular intikamcı ve rehin alma anlayışıyla yine içeride bırakıldılar. Gelen gideni aratır misali Kürdistana çok daha azgınca saldırıldı.

Mevcut Türkiye gerçeğinde kurulacak yeni bir hükümetin tüm bunları yapabileceğini beklemek TC gerçeğini yeterince kavrayamaktır. Hükümet ile devlet kavramlarının ne anlam ifade ettiklerini yeterince bilmemektir. İşin ilginç yanı ise, bir yandan bunlar söylenirken diğeryandan ise Abdullah Öcalan 17 Eylül tarihli Yeni Ülke Gazetesinde şöyle diyordu: "Türkiye'de gerçek yönetim Özel Harp Dairesi'nin emrindedir. Hükümetin, Cum-

hurbaşkanı'nın, parlamentonun, muhalefetin durumu kukla olmaktan öteye gidememektedir."

Madem TC politikasına ilişkin son sözü söyleyecek olan kurum Özel harp Dairesi ise, SHP,HEP ittifakı ile kurulabilecek bir hükümetten bu denli demokratik reform beklentisi neyin-nesiy di?

Ya da bu koşullarda hükümet kanalıyla Kürdistan'a ilişkin devlet politikasının hedeflendiği ölçüde değiştirmek mümkün müdür? Tabiki hayır. Peki PKK bu gerçeği göremiyor mu? Bizce

görüyor. O halde olay şu: gelişen mücadele karşısında, biçimsel anlamda da olsa değişen yalnız egemen sınıflar değildir. Değişen esas olarak ulusalci harekettir. Daha düne kadar hep bağımsızlık derken, bugün Misaki Milli sınırları içinde bu sorunu çözmeliyiz deyip TC'ye görüşme çağruları yapıyor. Kürt dosyasında Apo şöyle diyor: "Mesela eşit Federasyonlar Birliği, eşit Cumhuriyetler birliği doğar. Ama ben şimdi hemen bunu sağladım demem, yüzde yaz ayrılıkçılık, gerçekleri inkar etmek

olur. Bu da bir taktik değil bir icabiyetten, objektif koşulların zorlamasından ileri geliyor. Ben sonuna kadar bağımsızlıkçıyım, sonuna kadar Kürtlerin birleşmesinden yanayım. Ama Irak Kürtleriyle birleşme, hele İran Kürtleriyle birleşme daha da sancılı bir süreç olur. Türklerle birleşmeyince biraz daha kolay haledebiliriz, ama Farslarla, Araplarla belki biraz daha zor gelişebilir. Ora Kürtleriyle Türkiye Kürtlerini birleştirmek, Türklerle eşit özgür birliği gerçekleştirmekten daha zor gelişebilir. Bunlar objektif nedenlerden ötürü böyledir. Oramın hareketleri vardır, sınıf çıkarları vardır, siyasal yapıları vardır, dünya dengesi vardır. Bütün bunları dikkate almadan Kürtleri birden bire birleştireceğiz demek

hayalcilik olur. Ama diğer yandan bütün uluslarda olduğu gibi, işte Türkler bugün orta Asya'dan Anadolu'ya kadar varlar. Birleşme en azından dayanışma istekleri söz konusuysa ben buna turancılık demiyorum." Yukarıdaki düşünceler hakkında değerlendirme yapmadan önce kısa bir açıklama yapma gereğini duyuyoruz. Ulusal hareketin liderinin son dönemlerdeki açıklamaları (birlik ve ayrılığa ilişkin) Kürt dosyasındaki düşüncelerini tekrarlamakla birlikte, birlik öğesini, birlikte kalma olgusunu daha bir vurgulayarak ön plana çıkarmaya başladı. Her fırsatta "biz ayrılmak istemiyoruz. Kürt ve Türk halkları ile birlikte eşit düzeyde yaşamak istiyoruz" diyor.

Yukarıda açıkça görüleceği gibi, geçmişte "Misaki Milli sınırları" içinde çözüm arayan Kürt gruplarını reformistlikle ve diğer ilerici güçleri de sosyal şovenlikle suçlayan ulusal hareket bugün kendisi aynı zemin üzerinde "çözüm" arıyor. Dünyaya bizlere, örgütlenmemizde Türkiye Devlet sınırlarını kendimize temel aldığımız için "Misaki Milli sınırlarını meşru gören, sosyal şoven" diyen PKK, bugün devlete mekanizmasını parçalamadan, onun sunduğu zeminde ve sınırlar içinde kötü bir uzlaşmacılıkla ulusal soruna "çözüm" arıyor. Üstelik bizi, Demokratik Halk devrimi perspektifimizden hareketle Kürt ulusunun Kendi kaderini Tayin Etme Hakkını kayıtsız şartsız savunmamıza rağmen "sosyal şoven" ya da "Kemalizm etkisinde" gibi ithamla suçlamaktadır.

Burada birkaç noktanın altını çizmekte yarar var.

Birincisi: İbrahim KAY-PAKKAYA, ulusların kendi ka-

derlerinin tayin hakkını kayıtsız şartsız savunulması gerektiğini ileri sürdüğü dönemlerde, Kürt ulusu adına yola çıktığını iddia eden DDKO, bırakalım bağımsız devlet kurma perspektifini, ciddi bir özerklik anlayışına bile sahip değildi. Buna rağmen DDKO ve takipçileri bizleri sosyal şovenlikle suçlamaktan geri durmadılar.

İkincisi: 1974 sonrası süreçte ulusal devlet kurma perspektifiyle ortaya çıkan tüm politik örgütler, Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, ulusların kaderlerini tayin olarak algılayıp savundular. Diğer bir anlatımla, çok uluslu devlet ve sosyal, siyasal gelişmeleri hiç hesaba katmadan her fırsatta ayrı öğütlenme, bağımsız devlet kurma şiarını haykırıp durdular. Genel devrim çıkarlarından hareket edip olaya sınıf bakışı açısıyla yaklaşan komünistleri de sosyal şovenlikle suçlamaktan kendilerini alıkoymadılar. Oysa bugün bakıyoruz dünün "kararlı" bağımsızlık savunucuları bugün Misaki Milli sınırları içinde Kürt sorununa "çözüm" arıyorlar. Hem de devlet mekanizmasını parçalamadan ve berbat bir uzlaşma zemininde. Şüphesiz, bizce, egemen sınıflar alaşağı edilip devlet mekanizması parçalanmadan özgür bir Kürdistan yaratılmaz. Bırakalım Özgür Kürdistan'ı, ciddi/tutarlı bir özerklikten bile söz edilemez.

Ulusal harekette yaşanan bu değişikliklerin esas nedeni/kaynağı hiç şüphesiz ideolojik anlamdaki tutarsızlığından Sınıf karakterinden kaynaklanan bu tutarsızlıklarının yanında dış faktörün de ulusal hareketteki olumsuz temeldeki değişimler üzerinde yarattığı etkiyi de gözden kaçırmamak lazım. Kısaca özetlersek: Başta ABD olmak üzere, diğer tüm emperyalist

güçler Ortadoğu'da çizilmiş olan haritanın yeniden değişmesinden yana değiller. En azından bu aşama ve konjoktürel durumda buna ihtiyaç duymamaktadırlar. Bunun içinde, bağımsız bir Kürt devletinin kurulmasına şiddetle karşıdılar. Bağımsız bir Kürt devletinin kurulmasını istememekle beraber, özellikle Kuzey ve Güney parçalarındaki mücadelenin boyutu ülke sınırlarını aşmış uluslararası bir boyut kazanmıştır. Yani emperyalistlerin eskiden istedikleri elbiseye artık Kürtlerin bedeni sığmamaktadır. Ha bire elbise de yeni delikler açılıyor. Dolayısıyla emperyalistler, Kürtlere yeni bir elbise dikme çabası içerisinde oldukları. Kürtlerin kendi elbiselerinin kendilerinin dikmesine asla tahammülleri yoktur. Örneğin, emperyalistler Körfez krizinde, önceleri kendi çıkarları için Kürtlere destek sözü verdiler, yani Saddam'ı tam anlamıyla köşeye sıkıştırmak için Kürt faktöründen yararlanmak istediler, yararlandılar da. Amaçlarına ulaştıklarında da Saddam'ın Kürtlere yönelik saldırılarına karşı ilk etapta sessizliği yeğlediler. Kürt direnişi kırılınca da, bu kez bölgeye tam olarak yerleşmek için hak, hukuk demagojileriyle sözümona Kürtleri koruma operasyonuna giriştiler. Kısacası verilmek istenen mesajın özü şu idi: Sakın ha bizden habersiz kendi başınıza iş yapmaya kalkışmayın. Eğer buna yetenirseniz başınıza işte böyle felaketler gelir. Evet, emperyalistlerin istediği düzen içi reformlardır. Hemen belirtelim ki, eşit bir federasyondan da yana değillerdir. Onların istediği Ortadoğu'daki bugünkü çıkarlarına ters düşmeyecek, güç dengelerini aleyhlerine de-

ğiştirmeyecek olan kör topal bir özerkliktir.

Bu geçmiş tarihte de böyle olmamış mıdır? Birinci Dünya savaşı ve sonrası süreçte de Kürdistan'da gelişen ulusal karakterli mücadeleler, başta İngiliz, Fransız emperyalistleri olmak üzere işbirlikçi yönetimlerle birlikte çeşitli entrika ve senaryolarla etkisiz kılınmış kendi potalarına çekilmiştir.

Geçmişte olduğu gibi bugün de bu dış faktörler ile ulusal hareketlerin uzlaşmacı politikaları bir noktada çakışınca milliyetçi hareketler hep olumsuz zemine zorlanarak, sonuçta egemen sınıfları, emperyalistlerin istediği bir noktaya ge-

Refah partisi ve diğer dinci örgütlerin Müslümanlığın özünü saptırdıklarını ileri sürüp, "PKK en iyi Müslüman harekettir. Müslümanlığın özünü temsil ediyoruz" gibi yaklaşımlarla (din faktörü etkisindeki kitle eğilimlerin bu iyimserliklerini çok çok aşmaktadır. Öyle ki, İslamiyetin enternasyonal" olduğunu ileri sürme şaşkınlığını

tirilmektedir. Bu, bazen şiddet yoluyla yapılırken bazen de diplomatik hile ve entrikalarla ince politikalarla yapılmaktadır.

Bugün Irak Kürdistan'ındaki Kürt örgütler tamamen olmasa emperyalistlerin istedikleri bir konuma gelmiş ya da gelme yolundadırlar. Türkiye Kürdistan'ında ise bir kısım Kürt grupları (örneğin KSKP) legal bir Kürt partisi kurma peşindedirler. Ki egemen sınıflar da radikal mücadeleyi etkisizletirmenin bir aracı olarak bu niyetleri geliştirme ça-

basındadır. Bu konuda henüz görünürde somut bir adım atmamalarına rağmen yakın gelecekte bu iş için gerekli pratik adımlar atılacaktır. Çünkü mevcut şartlar egemen sınıfları buna zorlamaktadır. Bazı Kürt grupları ise henüz bağımsız birleşik demokratik Kürdistan şiarına uygun hareket etme iddiasındadır. Bu grupların Kürdistan'daki varlıkları oldukça cılızdır.

Yasal zeminde çözüm arama olgusu PKK cephesinde nasıl yansıyor? Bu konuda yazının önceki bölümlerinde söylediklerimize bir iki eklemeye daha yapalım.

Herşeyden önce bu eğilime mevcut yasalardan bulaşmaların izin verilmemesi, eğer Kürt gerçeği kabul edilirse (ki hükümet kabül etmiş durumda) Kürt tarihi, Kürt dili, Kürt eğitimi ve Kürt siyasallaşması, kabul edilirse "çağdaş bir çözümleme sürecine girilebileceği" şeklinde yanıtlanmaktadır. Bu uzlaşmacı eğilim yine "bir nevi Yeni Dünya Düzeninde federatif bir çözüm kabul edilecek misin?" sorusuna; bağımsızlık hedeflerine bir anda bir çizgi çekerek "hiç şüphesiz onu görüyoruz" yanıtıyla yansıtılmaktadır. Ulusal hareketin lideri, bu uzlaşmacı yanlarını "Türk devleti kendini yenileştirirse, veya kendisini reforma tabi tutarsa, ideolojik, siyasal yapı kendini biraz dönüşüme uğrattırsa" vb. gibi

önkoşullarla gizlemeye çalışıyorsa da, yine de gerçek niyetini gizlemeyi başaramıyor. Diğer yandan, ifade edildiği tarzdaki önkoşullara olumlu yanıt aramayı umut etmek tam bir hayalcilik olacağı gibi, bu çıkış ulusal hareketin sadece bir taktikinden ibaret olmadığında açık bir gerçektir. Bu, aslında ulusal hareketin gerçek niteliğini ifade etmektedir.

Ulusal hareketin niteliğinden ayrı ele alınamayacak değişimleri farklı bir yönüyle ele alalım. Söze hemen ulusal hareketin liderinin Muhammet ve onun felsefesine yüklediği olmadık özellikler/niteliklerle başlayalım.

Abdullah Öcalan, "Ünmetçilik aslında Enternasyonalizmdir", "Müslümanlıktaki din kardeşliği sosyalistler arasındakinden daha hüçlü bir anlama sahiptir" derken aslında, bulunduğu noktadan daha geriye savruluşu ifade etmektedir. Refah partisi ve diğer dinci örgütlerin Müslümanlığın özünü saptırdıklarını ileri sürüp, "PKK en iyi Müslüman harekettir. Müslümanlığın özünü temsil ediyoruz" gibi yaklaşımlarla (din faktörü etkisindeki kitle desteğini sağlama biçiminde algılayabilecek eğilimlerin bu iyimserliklerini boşa çıkartıp) pragmatizm mantığının sınırlarını çok çok aşmaktadır. Öyle ki, İslamiyetin özelliğini "Sovyet deneyiminden daha fazla enternasyonal" olduğunu ileri sürme şaşkınlığını göstermiştir. "Biz bunları söylerken dinciyiz demiyoruz kendimize" demek, hiç de eleştiriler karşısında tutarlı bir savunma olmaz. Çünkü burda eleştiriler, PKK'nın dinci örgüt olduğu biçiminde yöneltilmiyor. Onun içinde, bunca açık yak-

laşımlardan sonra ulusalcı hareketin bu konudaki daha gerilere savrulmasını bu yaklaşımda gizlemeye yetmiyor.

Sosyalistlerin din olayına yaklaşımı, yani dinin toplumlar içerisindeki yeri ve işlevi konusundaki düşünceleri sır değildir. Sınıflı toplumun ürünü olan dini, egemen sınıflar öteden beri kendi amaçları için birer araç olarak kullanmışlardır ve kullanmaya da devam ediyorlar. Öyle ki, dinin etkisindeki kitlelerin devrimcilerle bütünleşmesini engellemek için, Devrimcilere karşı din silahını güçlü bir araç olarak kullanmaktadırlar.

O halde ulusalcı hareketi bu duruma iten sebepler nelerdir? Bilindiği gibi, eskiden ulusalcı hareketin yayımlarında bu tür anlayışlara pek rastlanılmazdı. Yaşanan bu son süreçte din olgusu mu değişti? Yoksa ulusalcı hareket mi? Tabiki değişen ulusalcı harekettir. Dinin Ortadoğu'da halk üzerinde etkili bir faktör olduğu bir gerçek. Diğer bir gerçek ise, ortadoğu'da kendisine ilerici, sosyalist ya da ulusal kurtuluşçu sıfatı takan kimi politik örgütler din olgusunu yadsıma yerine savunuyorlar. Yani İslami "sosyalistler" ilerici etiketli müsülman partiler vb. teşkilatlar Ortadoğu'da yaygındır. Ortadoğu politikasında hayli etkilenen ulusalcı hareket de bu vesileyle din olayına sarılmaya başladı. Diğer birdeyişle, milliyetçilikle dini bütünleştirmeye çalışarak geri kitleleri kazanma yolunu seçti. Ortadoğu'nun diğer halkları gibi Kürtler de bu gerici kurumun etkisindedirler. PKK'da işte bu gerçek olgudan hareketle gericilikle mücadele etmek yerine onunla uzlaşmayı yeğliyor.

Özetlersek, İslamiyet tarihsel olarak köleciliğe karşı mücadelenin geliştiği bir dönemde ortaya çıkıyor. Dolayısıyla söylem de de olsa günün koşullarına göre belli ilerici öğeler de taşıyabilir. Ama artık günümüzde karşı devrim cephesinin bir kurumudur. Ve halkın değer yargılarına saygı gösterme adı altında bu gerici kuruma olmadık misyonlar yüklemek, bu kurumdaki yararlanmadan ziyade, yamanmaktır. Bizler elbetteki halkın değer yargılarına önem verip hesaba katmak durumundayız. Ama bir yandan bunu yaparken, diğer yandan ise halkı tüm bu gerici değer yargılardan kurtarma uğraşını veririz. Yoksa gerici değer yargılarıyla uzlaşıp, pragmatist bir mantıkla soruna yaklaşamayız. Böyle bir yaklaşım kısa süre içinde bize bir sürü imkan da sunabilir. Ama uzun vade de tam tersi bir işlev görür.

Ulusalcı hareketin son açıklamaları yukarıdaki genel anlayışlarını daha da ileri bir boyuta taşıma yönündedir. Yani emperyalistlerin öngördükleri düzen içi çözüm önerisini PKK yadsımıyor. Tam aksine savunuyor. Bütün sorun düzen içinde nasıl bir çözüm? Yani Federasyon mu, yoksa kör topal bir özerklik mi? Yukarıda da belirttiğimiz gibi Federasyonu ne emperyalistler ne de Kürdistan'ın dört parçası üzerinde tahakküm kuran hakim ulus egemen sınıfları istiyor. Apo'nun tabiriyle misafir kaldığı Suriye bile kendi ülkesinde yaşayan Kürtleri ejnebi (yabancı) olarak gördüğü gibi, demokratik haklar konusunda da Kürtlerin lehine olumlu bir adım atmadıkları da açıkça ortadadır. Saddam'ın durumu malum; son dönemde Hür-

riyet gazetesinin yaptığı bir söyleşide şöyle diyor: "Ben Kürt meselesini halledeceğim ama bu konuda İran ile Türkiye'nin iyi düşünmesi lazım." Yani demek istiyor ki, Irak'daki Kürt örgütlerine fazla destek olmayın. Yine uluslararası planda etrafımıza kurulan tecrit çemberinin kırılmasına yardımcı olun. Aksi takdirde Kürt sorununda başınıza yeni yeni belalar açarım. Açıkçası Kürt direnişini kırmak için işbirliği istiyor. Durum böyle olunca Kürt politik örgütlerin daha bir dikkatli davranması gerekir. Doğrusu bu konuda gereken uyanıklığı gösterdikleri söylenemez. Buna en iyi örnek İran-İrak ve Körfez savaşında izledikleri politikadır.

Genelde tüm milliyetçi hareketlerde görünen ortak bir özellik vardır. Kararlı bir şekilde mücadeleyi sürdürdükleri bir süreçte dahi, hiç umulmadık bir anda burjuvazinin verdiği kısmi kırılımlarla yetinerek uzlaşma yolunu seçerler. Kısacası, tutarlı bir anti emperyalist, anti feodal mücadele anlayışına sahip değiller. Güney Kürdistan'daki politik örgütler henüz tam olarak aşiretsel yapıyı aşan modern bir örgütlenmeye sahip olmadıkları gibi, düşünsel anlamda da bağımsızlık olgusuna hazır değiller. Talabani'nin, "Biz gerçekçiyiz, dünyadaki mevcut dengeler ancak otonom bir Kürdistan'a olanak sağlayabilir" şeklindeki lafları milliyetçiliğin bugünkü gerçeğini ifade ediyor. Ancak Kuzey Kürdistan'da öteden beri durum biraz daha farklı idi. Bağımsızlıkçı adayları çoktu. Ama görünen o ki, yakın gelecekte bu farklar giderek azalacak gelişmeler de o yöndedir. Şimdiden başlayan legal parti ça-

lışmaları, düzen içi çözüm arayışları, süreç içinde nasıl bir şekle bürüneceğini şu anda tam olarak kestirmek biraz zor.

TC GELENEKSEL İNKAR VE YOKETME POLİTİKASINI MUHAFAZA EDİYOR.

Yukarıda emperyalistlerin ve Kürdistan'ın diğer parçaları üzerinde tahakküm kuran uşak yönetimlerin politikalarına genel olarak Kürt milliyetçiliğinin taşıdığı son dönem tavırları nedeniyle değinmiştik. Şimdi de aynı amaçla TC'nin Kürt sorunu konusundaki tutumunu üzerinde kısaca durmamız gerekiyor.

Birçok Kürt yurtsever ve aydını Kürtler lehine iyi şeyler yapacaklar diye boş umut bekledikleri koalisyon hükümetinin tavrı, gerçek yüzünü açığa vurmada hiç de gecikmiyordu. Bu serlik kervanına seçim öncesi "bu ülkede fedarasyon bile tartışılmalıdır" ve daha önceleri de benzeri laflar eden ve sırf bu demogojik lafları için de Kürt aydınlarımızın övgüsünü kazanan, bu laflarıyla Apo'yu da "şaşırtan" Özal'da dahildi.

Çetinkaya mağazasına yönelik eylemden sonra yaptığı bir açıklamada aynı Özal şöyle diyor: "Destekçileri meclis çatısı altında barınamazlar." Yani bununla HEP millevkilerini kast ediyordu. Tabi konuşan yalnız Özal değildi. HEP kanalıyla ulusal hareketi düzen içine çekme, ya da onu etkisizleştirmeye yönelik devlet politikasına aracılık yapan, kendi deyimiyle "büyük fedakarlıkta" bulunan İnönü'de boş durmadı. HEP'lilere yönelik "bu arkadaşlar daha önce bizden ayrılmış partiyeye dönmüş arkadaşlardır. Eğer SHP'de devam etmek istiyorlarsa HEP'le ilişkileri olmadığını her fırsatta

açıklamaları lazım, yok eğer HEP'e dönmek istiyorlarsa kendileri bilir" şeklindeki açıklamasını yapıyordu. Tam da bu dönemde HEP üyelerine yönelik kontr gerilla eylemleri giderek yoğunlaştı, halen de devam ediyor/edecektir de. Tüm bu karşı devrimci saldırıların aynı döneme rastlamasını bir tesadüf olduğunu söylemek mümkün değil. HEP millevkilerinin de görev aldığı Koalisyon hükümetinin Başbakanından tutun da Milletvekillerine kadar hepsi bu konuda çok açık ve net düşünceler ifade ettiler, tavırlar taşıdılar. Evet, "Devlette devamlılık esas"tı. AP hükümetinin devlet Bakanı Sadettin Bilgiç bunu, Demirel'de söylüyor di-

yerek şöyle devam ediyordu: "ANAP gider DYP-SHP Koalisyonu gelir. Ama devletin politikası değişmez." "Özal, Demirel ve SHP'nin Güneydoğu raporu birbirlerine paraleldir."

Egemen sınıflar tüm bu açıklamalarla gerçek amaç ve niyetlerini açık açık ifade etmelerine rağmen, hala durumu yeterince kavramayan kimi yurtsever Kürdistan'lı güçler yağmur duasına çıkar gibi hükümetten umut beklentisi içine girdiler.

Egemen sınıfların demogojik propagandalarına kanmıyoruz diyorlarsa da, pratikleri aksini kanıtıyor.

"Dün dündür bugün bugündür" diyen Demirel'in dümtü ve bugününe bir iki örnek yaklaşımla bakmakta fayda var.

Dün: "Bu komşumuzun, Irak'ın başı sıkışmışken gelin sından yararlanalım dersiniz, birgün bu hesaplar bizim üzerimizde de yapılır. TC hep güçsüz olanın yanında yer almıştır.

"Kendi topraklarını saldırı için kullanması Türkiye'nin o ülkeye saldırması anlamına gelir. Türkiye'deki üslerin Irak'a saldırı için kullanılmasına karşıyız. Bize güvendiğini söyleyen, sırtımızı okşayan çevrelerin bize

biçtikleri rol 'Ortadoğu NATO'su' adı altında kendi çıkarlarının beklentisi ve jandarmalığıdır.

"Kuzey Irak'ta kurulacak bir devletle ilgilenilmesi kurulu bir devletin ilişkilerini kritik bir olay haline getirir. Özal'ın bu kişileri (Talabani ve Barzani'nin temsilcisi) çağırıp görüşmesi türk siyaseti açısından utanç vericidir. Bu laubaliliktir, acizliktir. Türk siyasetini itibarsız hale getirdiler."

Bugün: "Irak'taki Kürt var-

6 MAYISLAR UNUTULMAYACAK Ölümlerinin 20. Yıldönümünde 6 Mayıs Şehitleri Mezarları Başında Anıldı

ANKARA

68'liler Vakfı'na bağlı Deniz GEZMİŞ Enstitüsü'nün organizasyonu ile, Deniz Gezmiş, Hüseyin İNAN ve Yusuf ASLAN idam edilmişlerinin 20. yılı dolayısıyla Ankara'da mezarları başında anıldı.

Vakfın şehrin çeşitli merkezlerinden kaldırdığı belediye otobüsleri, bine yakın insanı karşıyaka mezarlığı'na taşıdı. İçlerinde salman Kaya gibi SHP Milletvekilleriyle, Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan'ın babalarının da bulunduğu kitle, başta Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın mezarları olmak üzere sırasıyla Mahir ÇAYAN, Ulaş BARDAKÇI, Niyazi YILDIZHAN, M. Hüdayi ARIKAN, Necdet ADALI, Erdal EREN, Sinan Kazım ÖZÜDOĞRU, Ercan KOCA, Koray DOĞAN, Suna ÇELİK ve İmran AYDIN'ın mezarlarını ziyaret etti, mezarlara kırmızı karanfiller bırakılarak saygı durumunda bulunuldu.

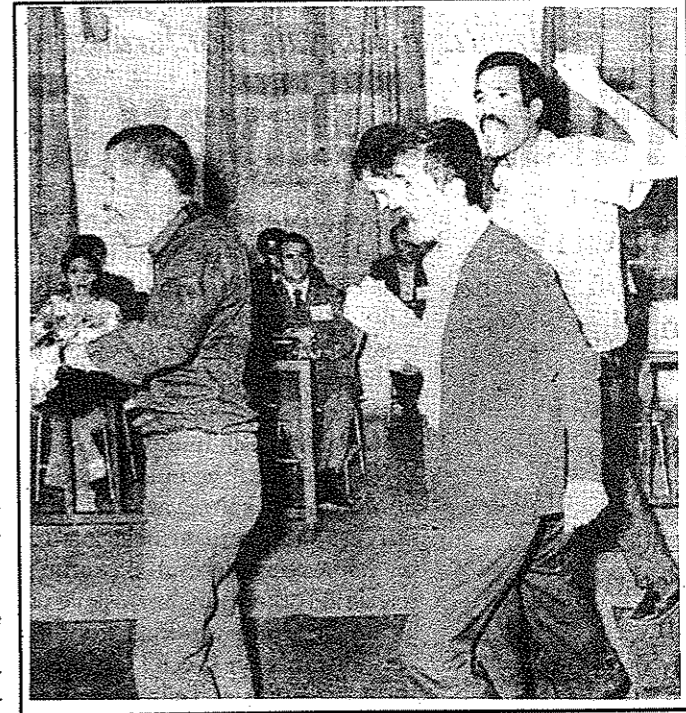
Deniz Gezmiş'in mezarı başında ilk konuşmayı SHP Ankara Milletvekili Salman Kaya yaptı:

"Ben olayı TBMM'ye götürüyorum, Deniz'in ve arkadaşlarının idamını öngören 1586 sayılı yasanın kaldırılmasını talep edeceğiz. Eğer TBMM üzerine gölge düşürmek istemiyorsa bu yasayı iptal eder." (Ertesi gün meclis oturumunda yasa ile ilgili konuşma yapmak isteyen Salman Kaya'ya söz hakkı verilmedi) Salman Kaya konuşmasının devamında: "Sermayenin uşakları, cuntacı generaller arkadaşlarımızı şu isteklerine tahammül edemedikleri için idam ettiler: Bağımsız Türkiye, Nato'ya hayır, işçi gençlik

elele, Yaşasın Halkların kardeşliği... Halkımız, emekçiler katillerden hesap soracaktır, hesapları yerde kalmayacaktır" diyerek konuşmasını bitirdi.

68'liler Vakfı adına konuşan kişi: "Onca yıllık boğuşmadan sonra örgütlenerek yine buradayız. Ama kavgamız yine genç" dedi.

Belediye-İş 1 No'lu şubeden bir belediye işçisi: "Tüm devrim şehitleri sömürsüz bir dünya için seve seve ölümü kucakladılar. Ve biz de işçiler olarak onların mücadelesini sürdüreceğimizi ilan ediyoruz"

sözleriyle konuşmasını noktaladı.

Gazi Üniversitesi'nden bir genç konuşmasının bir yerinde: "... Deniz Gezmiş ve arkadaşları ile aynı dönemi yaşamış olmaktan başka hiç bir ortak noktaları olmadığı halde, geçmişin nostaljisi içerisinde iğrenç ruhlarını dinlendirmeye çalışan alçaklara çok yerde rastlayabilirsiniz. Bunların bir kısmını kahve köşelerinde, yahut sosyalizme karşı kinlerini kustukları

herhangi bir revizyonist dergide, veya bir dönem Denizlerin yaşamlarını feda ettiği Kürt Ulusu için kan ve gözyaşı kararnamele sunan eli kanlı koalisyon hükümetinin herhangi bir partisinde, milletvekili koltuğunda görevbilmek mümkündür. Bu burjuva demokratlar "71 Devrimcileri için ne söyleyebilirler, dahası buna kim inanır?" deyince, Salman Kaya gibi kimi insanlar epeyce rahatsız oldukları ve konuşmacıyı susturmak istedikleri.

'68 kuşağından Mustafa Yalçın'ın'da konuşmasında '68 gençliğinin anti emperyalist ruhunun hala sürdüğünü, devrimcileri katlederek bitireceklerini sananların amaçlarına ulaşamadığını belirterek: "Bitmedi Deniz, bitmedi Hüseyin, bitmedi Yusuf, bitmedi Mahir, bitmedi Kaypakaya, bitmediler" dedi. Yalçın, infazın biçiminin günümüzde değiştiğini, en son Ankara Etlik ve Dikmen'de dört devrimcinin öldürülmesi olayında olduğu gibi yargısız sokak infazlarının yaygın olarak yapıldığını belirtti.

Anmalar sırasında kitle: "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Faşizme Ölüm Halka Hürri-

yet!" "Yaşasın Halkların Kardeşliği" gibi sloganlar attı.

Anmaların en olumsuz yanı değişik çevrelerden oluşan bir kitle etkinliği olmasına rağmen, devrim andı içileceği söylenerek, kitleye TDKP (Türkiye Devrimci Komünist Partisi) andı içirilmesi idi. Bir çok insan ant sırasında oyuna getirildiklerini anlamasına rağmen ters kaçacağını düşünerek kollarını indirmediler.

ternasyonalizmdir. Proletarya partisi ulusal mücadelede demokratik özü destekler, milliyetçiliğe ise karşı çıkar. Proletarya partisi her zaman kendisiyle burjuva milliyetçiliği arasına berrak bir ayırım çizgisi çekmeli ve asla bu milliyetçiliğin tutsağı olmamalıdır."

Bu marksist ilke dün olduğu gibi, bugün de aynı gerçekliğini korumaktadır. Sınıf bilinçli proletarya ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığını koruyarak, demokratik özü desteklemeli ve milli zulme karşı verilen savaşta ulusalcı güçlerle ilkeli bir temelde ittifak yapma yollarını aramalıdır. Bu bağlamda, ulusal hareketi yalnızlık çemberine sokmamak, ona fiili destek sağlamak koşullarımız elverdiği ölçüde kitle gösterileri düzenlemek, sınıfı bu yönde duyarlı kılmak vb. gibi pratik faaliyetlerde bulunmamız genel olarak Türkiye devriminin şansını artırır. Bu bağlamda, ulusal hareketi yalnızlık çemberine sokmamak, ona fiili destek sağlamak koşullarımız elverdiği ölçüde kitle gösterileri düzenlemek, sınıfı bu yönde duyarlı kılmak vb. gibi pratik faaliyetlerde bulunmamız genel olarak Türkiye devriminin şansını artırır.

Amerika seyahatinde CIA Başkanı dahil tüm yetkililerle görüşen Demirel, açıkça şunu söyledi: "Bu konuda bize gereken yardımı sağlamaktır. PKK olgusu yalnız bizim için tehlike olmadığı, aynı zamanda ABD içinde tehlike olduğunu dostlarımız kavramış durumdadır."

Dün Kürt liderleriyle görüşen Özal'ı laubalilikle suçlarken ABD dönüşünde hiç vakit geçirmeden kendisi de Barzani ile görüştü. Bu burjuva politikasının değişmez özelliğidir.

Kürt sorununun çözümünde Amerika'dan veya Koalisyon hükümetinden belli beklentileri olan Kürdistan'lı yurtsever güçlerin, Demirel'in yukarıda söylediklerini iyi değerlendirmeleri gerekir. Emperyalistler ve yerli uşakları Kürt halkının mücadelesini boyutlandığı her süreçte, mücadelesini boyutlandığı her süreçte, mücadeleyi pasifize edip etkisizleştirmek için ne türden entrikalara başvurdukları yeni değil, öteden beri süregelen politikaların bir devamıdır. Bunun en kesin kanıtı Kürt tarihidir.

"Milli Meselede Proletarya Partisi'nin dünya görüşü milliyetçilik değil, ent-

çüde boyut kazanır. Bu da kaçınılmaz olarak halklar arasındaki düşmanlık tohumlarının daha da yoğun bir biçimde yerşermesine yol açar. İşte tam da bu noktada Proletarya Partisi'nin sorumluluğu artmaktadır.

Bütün bu olgular karşısında proletarya Partisi, kılıç üstünde bir politika izlemek durumundadır. Yani, ezen ulus şovenizmine karşı mücadele ederken ezilen ulus milliyetçiliğinin hattına düşmemek; ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele ederken de ezen ulus şovenizminin değerlerine su taşımamalıdır. Mücadele kantarının topunun ezen ulus şovenizminden yana kaydırmak gerektiği gerçeğine rağmen, proletarya partisi uygulayacağı usta politikasının marifetiyle buna özen göstermelidir.

Kürt halkına yönelik TC hakim sınıflarının soykırımcı politikalarının faturasını günlük propaganda da, ayırimsız olarak Türk olgusuna çıkarmaya çalışan milliyetçi anlayışlara karşı mücadele edilmelidir. Bu tür milliyetçi propagandaların sonuç itibarıyla iki halk arasında varolan güvensizliklerin daha da derinleşmesine yol açacağı her fırsatta vurgulanmalıdır. Egemen ulus şovenizmine karşı mücadele bayrağını, ezilen ulus milliyetçiliğine karşı proletarya enternasyonalizmi bayrağını yükseltmeliyiz. İki halkın tam hak eşitliğini koşulsuz olarak savunmalıyız.

Somut olarak bu anlayış çerçevesinde yürüttüğümüz ve yürüteceğimiz mücadelede bir dizi zorluklarla karşılaşacağımız açık. Bu zorlukları aşmanın yolu, burjuva milliyetçiliğinin tutsağı olmadan, egemen ulus şovenizmine karşı kararlı bir şekilde yürütülecek savaşımdan geçer.

lığının korunmasına ilgisiz kalmamak, bence Türkiye'nin yeni politikasıdır. Öyle de olmalıdır. Yani ona karışamayız, buna karışamayız, neye yararız o zaman."

Demirel, Başbakanlıkça yayınlanan Türkiye ve yeni Dünya Düzeni başlıklı Konferansda Kürt sorunu hakkında: "bu olayda batıyı yanımızdan uzaklaştırmamız lazım. Bu olay biraz Amerika'yı yanımıza alacaktır. Bence bu olay Amerika'nın Sovyetler Birliği alanında bizimle beraber olması kadar önemlidir" açıklamasını yapıyordu.

Amerika seyahatinde CIA Başkanı dahil tüm yetkililerle görüşen Demirel, açıkça şunu söyledi: "Bu konuda bize gereken yardımı sağlamaktır. PKK olgusu yalnız bizim için tehlike olmadığı, aynı zamanda ABD içinde tehlike olduğunu dostlarımız kavramış durumdadır."

Dün Kürt liderleriyle görüşen Özal'ı laubalilikle suçlarken ABD dönüşünde hiç vakit geçirmeden kendisi de Barzani ile görüştü. Bu burjuva politikasının değişmez özelliğidir.

Kürt sorununun çözümünde Amerika'dan veya Koalisyon hükümetinden belli beklentileri olan Kürdistan'lı yurtsever güçlerin, Demirel'in yukarıda söylediklerini iyi değerlendirmeleri gerekir. Emperyalistler ve yerli uşakları Kürt halkının mücadelesini boyutlandığı her süreçte, mücadelesini boyutlandığı her süreçte, mücadeleyi pasifize edip etkisizleştirmek için ne türden entrikalara başvurdukları yeni değil, öteden beri süregelen politikaların bir devamıdır. Bunun en kesin kanıtı Kürt tarihidir.

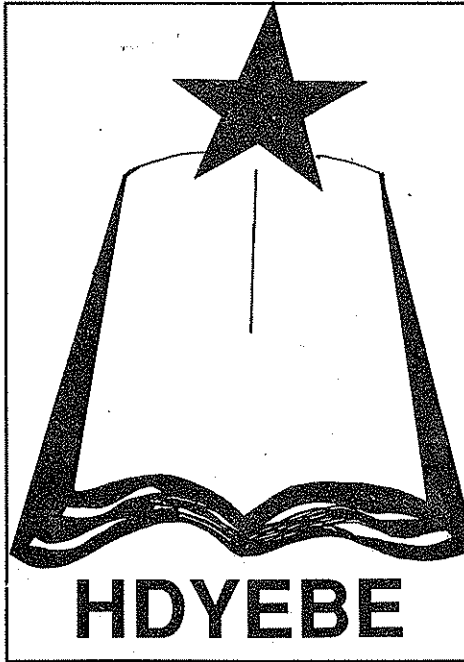
"Milli Meselede Proletarya Partisi'nin dünya görüşü milliyetçilik değil, ent-

EĞİTİM EMEKÇİLERİNDE SINIF SENDİKACILIĞINA İLGİ GİDEREK ARTIYOR!

Feodal-faşist düzen, 12 Eylül askeri faşist cuntası ile baskı ve katliamlarını daha da bilinçli bir şekilde, halk sınıf ve tabakalarını ve Kürt ulusu üzerinde yoğunlaştırdılar. İstedikleri; halkın köle olarak yaşaması, insanlık onurunu sömürücü-

çalışmaları yapıldığı andan ve kurulduğundan itibaren egemen sınıfların yoğun baskı ve yıldırma politikasıyla karşı karşıya kaldı.

Bu süreçte yüzlerce eğitim emekçisi görevden alındı, coplandı, sürüldü, işkenceden geçi-

rilidi. Bütün bunlar yetmiyor-muş gibi eğitim emekçilerinin can pahasına kurdukları Eğitim-Sen'i mühürlediler. 12 Eylül faşist cuntasına karşı onurluca direnen onurlu eğitimciler bu baskılara boyun eğmediler. Meydanlarda, mahkemelerde örgütlü gücümüzle mücadele ederek meşruluğumuzu kamuoyunun gündemine soktuk.

Sendikamızı kimse bize ver-

medi. Onu biz yarattık. Meşruluğumuzu faşist yasaların bentleri arasında tutsak etmedik. Onların istediği gibi grevsiz oda, dernek tipi icazetli, uzlaşmacı bir sendika değil, sınıf sendikası yarattık. Bundan da hiç kimseye taviz vermedik. Ne egemen sınıflara ne de egemen sınıflarla bütünleşmeye çalışan revizyonist, reformcu, uzlaşmacı ve yasalci anlayışlara.

18-19 Nisan 1992 tarihinde genel kurulumuzu yaptık. Kuruluşumuzdan itibaren ilk altı ay içerisinde kongremizin yapılması gerekiyordu. Kongrenin 18 ay sonra yapılmasının esas nedeni devletin baskı ve engellemesiydi. Diğer bir neden ise, dayatıcı olmaktan ziyade yasalci anlayışta olan bazı dar grupçu insanların savaştıkları sonucu genel kurul bugüne kaldı.

Bizler meşruluk ilkesine dayanarak buraya kadar geldik. Doğru olanda buydu. Önemli olan meşru zeminde kendimizi kabullendirmektir. Süreç içerisinde yapılan eylemlilikler, (Temmuz, Ocak eylemlilikleri) basın açıklamaları vs. çok cılız kaldı. Tüzel kişilik kazanmadan önceki eylemliliklere 3-5 kişi katılırken, sonraki eylemlilikler ve basın açıklamalarının kitlesel katılım giderek düşmeye başladı. Sendikamızı giderek kan kaybedişinin nedenlerinin araştırılması

gerekiyordu. Bizce bunalım dönemi doğru kavranılmadı. Ekonomik amaçlarla, demokratik amaçların doğru bir şekilde kaynaştırılması gerekirken, yeterli uyanıklık gösterilmediği için kitlelerden soyutlandı. Söz, yetki, kararın tabanda olduğu söylenmesine rağmen bu ilke hayata geçirilemedi. Eylemlilikler tabanla bütünleştirilemedi. Aynı anlayış genel kurula da egemendi. Tabanın kongreye yansımaları gerekirken, dar grupçu anlayışların engellemeleriyle başarılamadı. En demokratik yöntem olan tabanın seçtiği delegelerle seçime ve kongreye gidilmesi dahi ucuz hesaplardan dolayı hayata geçirilemedi.

12 Eylül askeri faşist cuntaya karşı onurluca direnen eğitimciler yerine mülteci yaşamı seçerek yurtdışına kaçanlar tercih edildi. Etiyle, tırnağıyla Eğitim-Sen'i yaratanlar yerine Gültekin Gazioğlu gibi tescilli reformist mülteciler konuşturuldu. Böylesi anti-demokratik yapıdan istenilen verimin alınması imkansızdı. Nitekim Newroz kutlamalarına karşı devletin giriştiği toplu kıyımlara dahi tutarlı bir tavır alınamadı. Devrimci bir sendikanın görevli bu kıyımlara karşı devrimci eylemlerle sessiz kalmamasıydı. Ancak genel merkez bir basın açıklamasıyla yetindi. Basın açıklamasında

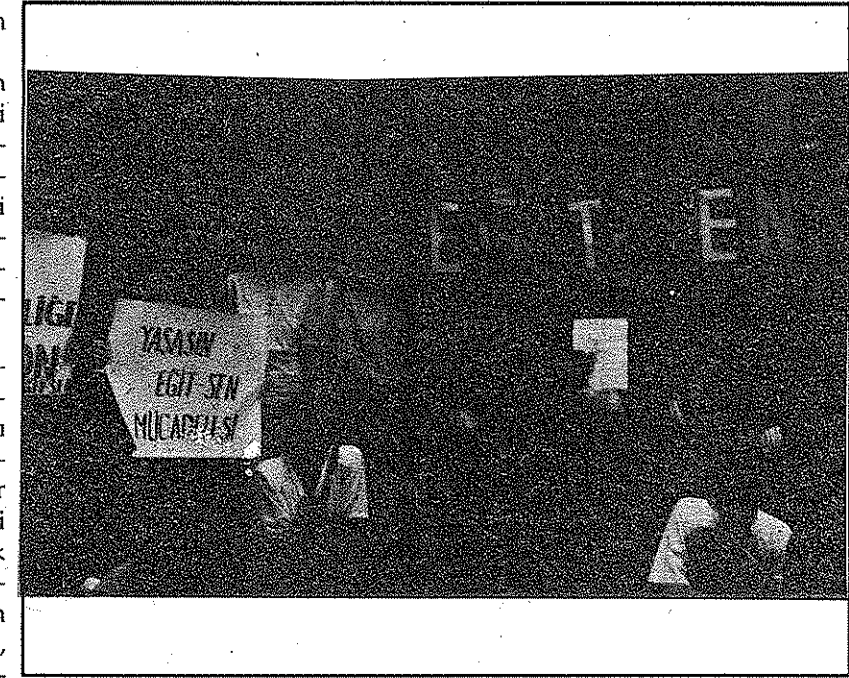
da devlet terörü ile PKK aynı kefeye konuluyordu. Tabanın ısrarlı bir şekilde bu yanlışın giderilmesi gerektiğini söyleyip basın açıklamasının geri alınması çağrısı da kulak-ardı edildi. Halktan ve üyelerinden özür dilemesi gereken genel merkez genel kurulda dahi böyle bir girişim içinde olmadı.

Şimdi soruyoruz? Kendi üyelerinden ve halktan korkan bu anlayışları Eğitim-Sen'i nereye götürebilirler. Biz genel merkezden arkadaşların halka ve

lemliliklerle ekonomik ve demokratik mücadeleyi birleştirip kitlelerin siyasal iktidar mücadelesine katkıda bulunmak için ve tabanda eğitim emekçilerinin birliğini sağlamak için tüm gücümüzle çalışalım.

En zor koşullarda dahi direnişi elden bırakmayarak yarattığımız Eğitim-Sen'i ilerletmek ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde layıkıyla yer almak için tüm varlığımızla mücadeleye atılmalıyız.

Kazanımlarımızı sınıf mücadelesiyle birleştirip yeni mevziler kazanmak için her eğitim emekçisinin sendikasına sahip çıkması gerekiyor. Bunun için sendikal eğitime (panel seminer vs.) önem verilmeli ve üyelerimiz toplumsal olaylara karşı daha duyarlı hale getirilmelidir. Öncelikle giderek artan devlet terörüne karşı, kitlesel karşı

üyelerine karşı daha açık ve samimi davranmalarını istiyoruz. Mali harcamalarla ilgili dahi kongrede kitleye doyurucu bir rapor sunulmamıştır.

Eğitim Emekçileri,

Sınıf sendikacılığı, grevli toplu sözleşmeli sendika, tabanın söz, karar yetki sahibi ilkesi, UKKTH ilkesinden hareketle her şart altında ana dilde eğitim için, demokratik merkezîyetçiliğin örgütümüzde işlerlik kazanması için, ey-

koyuşları örgütleyebilecek durumda olmalıyız. Günümüzdeki gelişmelere sessiz kalmak ya da kitleden kopuk basın açıklamalarıyla yetinmek doğal olarak pasifistliği ve dağınıklığı getirecektir. Bu anlamda devletin gelenek haline getirdiği yerinde infaz, toplu katliam ve her türlü anti-demokratik uygulamalara karşı sınıf sendikası olarak her şart altında aktif bir şekilde kitle destekli eylemliliklerle karşı çıkılmalıdır. Bunlar yapılmadığı sürece tabela

sendikası olmaktan öteye gide-
meyiz.

Söz, yetki ve karar sahibi ta-
banı canlı çalışma ortamına so-
karak 1 Mayıs'lara 40-50 kişilik
katılımla değil; tüm üyelimizin
katılımıyla alanlarda yerimizi
almalıyız.

YAŞASIN EĞİT-SEN!

**YAŞASIN GREVLİ TOPLU
SÖZLEŞMELİ SENDİKAL MÜ-
CADELEMİZ!**

**BİRLİK-MÜCADELE-
ZAFER!**

Halk Demokrasisi Yolunda
Eğitim ve Bilim Emekçileri!

EĞİTİM EMEKÇİLERİNE!

Ekonomik ve siyasi kriz gi-
derek derinleşiyor. Krizin ağır
yükü, başta işçi sınıfı olmak
üzere tüm emekçilere fatura
edilirken, gelişen toplumsal
muhalafet, hükümetin "şeffa-
lık ve demokrasi" demagojile-
riyle önlenmeye, en temel de-
mokratik istemler kanla bastırıl-
maya çalışılıyor. "İnsan hak-
ları ve şeffaflık" sözleri ünifor-
malı faşistlerin vaatlerine tank-
larda mehter marşları eşlik edi-
yor. "Kürt realitesi" kitle katli-
amlarına dönüşüyor. En temel
demokratik haklar uğruna mü-
cadele eden ilerici, demokrat ve
devrimciler evlerde, sokaklar-
da infaz ediliyor.

Değerli eğitim emekçileri!

Örgütümüz EĞİT-SEN, bü-
tün bu gelişmelerin dışında
olamayacağına, aksine sendikal
mücadeleyle genel demokrasi
mücadelesini birleştiren bir
perspektifle hareket etme ve
bundan asla vazgeçmeme gibi
bir sorumluluğu omuzlarında
taşımaktadır. Bu anlayış EĞİT-
SEN'in varoluş nedeninin
kendisidir. Bu anlamda sendi-
kal mücadele anlayışı noktasın-
da bir yol ayrımına gelinmiştir.

Söylenenler soyut bir söylem
değildir. Özellikle 20 Ekim se-
çimleriyle başlayan, karikatü-
rize edilmiş "birliğe çağrı" bil-
dirisiyle devam eden, bir hata
olmanın ötesinde bir suç nite-
liği taşıyan Newroz basın
açıklamasıyla doruk noktası-
na ulaşan anlayışla, fiili sen-
dikacılık temelindeki devrim-
ci-mücadelesi çizgi terk edil-
miş, giderek sağcı bir rotaya
girilmiştir. Elde edilen huku-
ki kazanımları mücadelede
bir basamak olarak kullanma
yerine, yasalılık, kendiliğın-
dencilik esas çizgi haline gel-
miştir. Örgütümüz EĞİT-SEN
kendi kendini yadsır bir ko-
numa düşmüştür. Bugüne
değin planlı programlı bir eği-
tim faaliyeti gerçekleştirme-
ştir. Harcamalarla ilgili kitleyi
doyurucu bir mali rapor, gen-
el kurulda bile, verilmiş de-
ğildir. Grev fonu oluşturula-
mamıştır. Herşey kendiliğın-
dencilğe terk edilmiştir. Bu
konudaki eleştiri ve yazılı
önerilerin hiç biri dikkate
alınmamıştır.

BU NEDENLE;

1. Ekonomik-mesleki-
özlük sorunlarımız için veri-
len mücadelenin özgürlük ve
demokrasi mücadelesiyle bir-
leştirilmesi ve mücadele bay-
rağının daha da yükseltilmesi
için;

2. Sınıf sendikacılığı doğ-
rultusunda eğitim faaliyetleri-
nin planlanması, üyelerin eği-
timi, geliştirilmesi ve dönüş-
türülmesi için;

3. Ana dilde eğitim hakkı-
nın teorik bir söylem olmak-
tan çıkarılarak, bu konuda so-
mut pratik adımlar atılması
için;

4. Tabanın söz ve karar sa-
hibi olması ilkesinin işyeri ör-

gütlülüğü temelinde gerçek an-
lamda yerli yerine oturtulması,
gerektiğinde yöneticilerin geri
alınabilmesinin sağlanması
için;

5. Mali konularda tam bir
kitle denetiminin sağlanabilme-
si için;

6. Grev fonunun teorik bir
tüzük maddesi olmaktan çıkarıl-
arak oluşturulması için;

7. Emek cephesinin bir bile-
şeni olarak görev ve sorumlulu-
ğumuzu yerine getirmek için;

Aşağıda imzası bulunan biz
EĞİT-SEN'liler kısaca ifade et-
meye çalıştığımız sağcı-
reformcu çizgiye dur diyebil-
mek sorumluluğuyula yönetime
aday oluyor ve desteğinizi isti-
yoruz.

**SAGCI-REFORMCU
ÇİZGİYE HAYIR!
YAŞASIN GREVLİ-
TOPLUSÖZLEŞMELİ
SENDİKAL MÜCADELMİZ!
YAŞASIN EĞİT-SEN!**

**DEVRİMCİ MÜCADELECI
ÖĞRETMENLER
DEVRİMCİ SOSYALİST
ÖĞRETMENLER
DEVRİMCİ SOSYALİST
EĞİTİMCİLER BİRLİĞİ
DEVRİMCİ EĞİTİMCİLER
BİRLİĞİ**

**EĞİTİM EMEKÇİLERİ-
EMEKÇİ ÖĞRETMENLER
HALK DEMOKRASİSİ VE
YENİ DEMOKRASİ
YOLUNDA EĞİTİM VE BİLİM
EMEKÇİLERİ**

Not: DEVRİMCİ MÜCADE-
LEDE ÖĞRETMENLER- Bu
deklarasyon hazırlanmasında
ve yönetimin belirlenmesinde
bulunmamakla birlikte, birlik
konusunda yeterli özveride bu-
lunduğumuzu gerekçe göstere-
rek dışarıdan desteklerini vere-
ceklerini belirttiler.

ULUSAL SORUN

IX. Bölüm

Bilindiği gibi Osmanlı dev-
leti, 19. y.yılın sonlarında
(1880'li yıllar sonrası) oldukça
hızlı bir tempoda gelişip güçle-
nen ve bu çok yönlü gücünü
20. y.yılın başında daha bir artı-
ran Almanya'nın gerek ekonomik,
gerekse siyasi nüfuzu altı-
na girmişti. Ki bu bağımlılığın
zorunlu bir sonucu olarak
I. emperyalist savaşa Alman-
ya'nın safında yer tutarak katıl-
dığını da belirtmiştik. Yine bu
savaşa Almanya'nın yenildiği
herkesçe bilinmekte. İşte bu sa-
vaşa Almanya'nın yanında ka-
tılan yarı-sömürge yarı-feodal
statüdeki Osmanlı devleti, ye-
nilmekle kalmayarak bazı top-
raklarının işgale uğramasını da
önleyemedi. Bazı bölgelerinin
İngiliz ve Fransız emperyalist-
lerince işgale uğradığı bilinen
bir gerçeklik. Oysa bu savaş (I.
emperyalist) diliminde, hatta
öngünlerinde bile diyeceğimiz
kesitte Mezapotamya'nın
önemli bir kısmı İngiliz emper-
yalistlerince işgale uğramıştı.
Yazımızın yukarıdaki akışı içe-
risinde de belirttiğimiz gibi, Os-
manlı devletinin kendi deneti-
mindeki Kürdistan üzerinde si-
yasi otoritesi hayli sarsılıp za-
yıflamıştı. Dahası da, Lenin'in
ifade ettiği gibi "Mezapotam-
ya'da tam bir iktidar boşluğu
doğmuştu", (1914-20'ler arası
ve öncesi) bu yıllarda.

Yine herkesin bildiği gibi, 1.
emperyalist savaşın bir fiil ola-
rak bütününden hemen sonra
MONDROS MÜTAREKESİ
(1917) imzalanmıştı. Ki bu ant-
laşma sonrası Kürdistan'da va-
rolan (önemli bir kısmında) as-
keri işgal (emperyalist devletle-
rin) devam etmekteydi halen.
Kürdistan halkı, kendi olanak-
larıyla emperyalistlere karşı

mücadele etmekteydi. Bu mü-
cadelesiyle emperyalist işgale
hayli büyük darbeler vurarak,
olumlu kazanımlar elde ettikle-
ri de somut bir gerçek. İşte tam
da bu dilimde Kemalistler sah-
neye çıkarak gelişmekte olan
mücadelenin önderliğini ele ge-
çirme yoluna gittiler. 1919 yılı-
nın ortalarında piyasaya çıkan
Kemalistler 19-20'lere gelindi-
ğinde epeyce etkinleşmişlerdi.
İşte tam da bu yılda, yani 1920
yılında SEVR ANTLAŞMASI
yapıldı. Bu antlaşmada yapılan
hesaplardan biri de KÜRDİS-
TAN üzerineydi.

Musul-Kerkük petrolü ve
Kürdistan'ın diğer ekonomik
kaynakları için uykuları kaçan
emperyalist devletler (özellikle
de İngiltere-Fransa) Kürdis-
tan'da "yarı-sömürge" sözde ba-
ğımsız gerçekte ise kendilerine
bağımlı/bağımsız olmayan bir
devletin kurulmasını kendi çı-
karlarına uygun bulmaktaydı-
lar ve bunun için yeni formül-
ler ileri sürmekteydiler. Daha
açıkçası, o günün uluslararası
konjunktürel durumu, Kürdis-
tan'da yarı-sömürge bir devle-
tin kurulması için mücaitti. Da-
hası da emperyalistlerin çıkarla-
rıyla çakışıyordu. Aksini savla-
mak emperyalistlere övgüler
düzmele eşdeğerdir. Eşdeyisle
emperlasit devletler kendi iyi
niyetlerinden dolayı Kürdis-
tan'da bir devletin kurulmasını
istediklerinden değil, çıkarları
bunu gerekli kıldığı için savun-
maktaydılar.

Emperyalist devletler kendi
çıkarları gereği Kürdistan'da
"bir devletin kurulmasını sa-
vunuyorken" Türk hakim sı-
nıfları (İstanbul: Osmanlı hü-
kümeti) ise; Kürdistan'da, "bir
devlet kurulmasının koşulları-

nın olmadığını" savunuyorlar-
dı. Buna ek olarakta emperya-
list devletlere şu vaatlerde bu-
lunmaktaydılar: "Kürdistan'ı
kendilerine bırakmaları (ba-
ğımlı olarak) halinde, emperya-
list devletlerin bölgedeki çıkar-
larını koruyup/
kollayacaklarını "taahhüt ede-
riz" diye söz vermektedirler.
Bunda esas amaçları Kürdis-
tan'ı ellerinden (Osmanlılar)
kaçırmamak içindi. Bu görüş-
meler sonucunda: "Kürdis-
tan'da yaşayan topluluğun bir
devlet kurup, kuramama yete-
neğine sahip olup olmadıkları-
nı araştırmak için bir komisyon
kurulması" kararlaştırılır. Bu-
na ek olarakta, "eğer koşullar
elverirse: Fırat'ın doğusunda
ERMENİSTAN, Irak ve Suriye
arasında kalan topraklarda ise
bir KÜRDİSTAN devleti kura-
caktır." diye karar alınır.

Bu antlaşmanın içeriğinden
de anlaşılacağı üzere, Osmanlı
devletinin Kürdistan üzerinde
siyasi otoritesi pek kalmamıştı.
Daha açık bir deyişle Kürdistan
üzerinde esas söz sahipliğini
emperyalist devletler yapma-
ktaydılar.

Durum bu iken, Kürdistan'ı
nasıl kalkıp, "İran ve Türki-
ye'nin sömürgesi" olarak ta-
nımlayabiliyorlar hala da? Gö-
rüleceği gibi, Kürdistan'ı "sö-
mürge" İran ve Türkiye'nin de
"sömürgeci" devlet ve uluslar
olarak tanımlamanın nesnel
bir dayanağı yoktur. Bu bağlam-
da, yani nesnellikten uzak ta-
nımlamaların soyut bir spekü-
lasyondan başka bir teorik değe-
ri yoktur.

Bu arada bir noktaya dikkat-
leri çekerek anımsatmakta ya-
rar var:

Bilindiği gibi SEVR ANTLAŞMASININ yapıldığı yılda Türkiye'de iki hükümet vardı. Bunlardan biri, geçmişten beri varlığını sürdüren ve başında padişah VAHDETTİN'in bulunduğu İSTANBUL Hükümeti iken, diğeri 1920 Nisan'ında Kemalistler tarafından kurulan Ankara Hükümetiydi. Adı geçen antlaşmaya İstanbul hükümeti katılmıştı. Dolayısıyla Ankara hükümeti, İstanbul hükümetinin SEVR'deki "taahhütlerine" karşı çıkararak onaylamıyorlardı. Ve "her ne olursa olsun bir Kürdistan devletinin kurulmasına karşı" olduklarını belirterek tavır koyuyorlardı. Ki bu karşı tavırlarını Kürdistan'da pratik olarak sergilemekteydiler. Bunun en somut örneği, KOÇGİRİ İSYANININ kanla/vahşetle bastırma sergilendi.

Kemalistlerin, bir yandan "anti-ışgalci" mücadeleleri, diğeryandan İstanbul hükümeti ve aldığı kararları tanımamaları, bir diğeryandan da Kürdistan'da gelişen Kürtlerin ulusal mücadelelerini bastırmaları gibi faktörlere sahip olmaları; emperyalist devletleri Ankara hükümetiyle antlaşma yapma durumunda bırakmıştır. Bu gelişmelerin sonucudur ki, Ankara hükümeti daha LOZAN'a gitmeden önce emperyalist devletlerle işbirliği içerisindeydi. Sözgelimi Ankara antlaşması bir işbirliği antlaşmasıdır. Daha açıkçası, Kemalistler Lozan'a gitmeden önce Kürdistan üzerine emperyalistlerle anlaşmış durumdaydı. Eşdeyişle LOZAN ANTLAŞMASINA gelindiğinde, emperyalist devletlerle Türkiye arasındaki ilişkinin karakteri şekillenmiş olduğu gibi, Kürdistan üzerine hesaplarda şekillenmişti. Başka bir deyişle Lozan Antlaşması daha önce yapılan şekillenmelerin (işbirliğinin) resmi olarak dünyaya duyurulmasıdır.

Görüldüğü gibi Sevr Antlaşmasında kağıt üzerinde alınan kararlar pratiğe hiç geçirilmeden ortadan kaldırılmıştır. Kürtler için vaatler yerine getirilmedi. Keza aynı durum Ermeniler içinde geçerlidir. Ermeniler için vaat edilenlerin-kağıt üzerindeki- pratiğe geçirilmesini bir kenara bırakalım, Kemalistlerin Ermenileri soykırımına uğrattıkları da bir gerçektir. Kemalistler tarafından yapılan bu son jenosidle Ermeniler ulus olarak varlığını yitirmiş oldular.

İşte Sevr Antlaşması Kürtler ve Ermeniler için böylesine bir yan taşırken, artı Ermeniler ve Kürtler için alınan kararların kağıt üzerinden öteye geçmediğinin antlaşması iken, diğeryandan da Türkiye ve Kürdistan'ın (bir kısmının) hangi statüde olduğunu (sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal) açıkça ortaya koymaktadır. Buna bağlı olarak, Türkiye'nin (Osmanlı) gerek, ekonomik gerekse siyasi olarak Kürdistan üzerinde fazla bir etkisinin olmadığını söyleyebiliriz rahatlıkla. Bu antlaşmanın açığı çıkardığı noktalardan birisi demekki Kürdistan'da Osmanlı devletinin herhangi bir siyasi otoritesinin kaldığını söyleyemeyiz. Ki bu da, Kürdistan'ın (bir kısmında da olsa) "sömürge", Türkiye'nin de "sömürgeci" olmadığını bizlere göstermektedir.

Konumuzun toparlanmasına geçmeden önce, Kürdistan üzerinde (bir kısım) siyasi hakimiyetini I. emperyalist savaş öncesinde büyük ölçüde zayıflatan bu zayıflaması savaş içerisinde daha bir boyutlanan- Türkiye, 1923 Lozan antlaşmasıyla bu hakimiyetini tekrar sağladığını belirtelim.

Buraya kadar toparlayacak olursak, aşağıdaki belirlemeyi yapabiliriz.

Osmanlı (Türkiye) devleti 20. yıla girerken çok yönlü (si-

yasi/ekonomik vb.) olumsuz gidişatına karşın hala da imparatorluk karakterini koruyordu. Fakat 20. yılın ilk çeyreğine daha gelmeden gerek Balkan savaşları (Balkan ülkelerinin bağımsızlıklarını elde etmeleri) gerekse Afrika'daki savaşlar sonucu kendi denetimindeki (fethettiği) ülkelerin tümünü -Ermenistan ve Kürdistan'ın bir kısmı hariç- yitirmekle imparatorluk miadını doldurdu. Osmanlı devleti, imparatorluk olarak miadını yitirmekle kalmadı, eşdeyişle I. emperyalist savaşın önyıllarında imparatorluk olarak çöküp miadını doldurduğu gibi, bu savaşa girmekle ve savaş sonrası kendi (Türk) topraklarının bir kısmının işgale uğramasını da engelleyemeyerek, "sömürge, yarı-sömürge" yapıya da dönüştü. Osmanlı imparatorluğu ve devletinin bu sona ulaşması kaçınılmaz bir sonuçtu. Bu kaçınılmaz sonu hazırlayan temel nedenleri kısaca tekrarlayacak olursak:

Üretim tarzı olarak feodal sisteme sahip olması, artı, devletin islami ideoloji ve felsefenin emrettiği normlarla yönlendirilip/yönetilmiş olması;

Devletin temel gelir kaynaklarını savaş ve savaş ganimetleriyle elde etmiş olması. Bu bağlamda yerli ekonomi ve üretimin gelişmesine önem ve ağırlık vermemesi;

Daha feodalizmin anaforu içerisinde bocalarken Batı Avrupalı kapitalist devletlere ekonomik olarak bağımlılaşması; bunun sonucu olarakta kendi ulusal sanayi ve kapitalizmini geliştirememiş olması;

16 y. yılda kapütülasyonlarla (ekonomik ayrıcalıklar tanımak için yapılan antlaşmalar) başlayan ekonomik bağımlılığın, 19. yıl başlarında (1838'de yapılan ticaret antlaşması) daha bir boyutlanması ve bununda siyasi bağımlılaşmayı, sözde bir

siyasi devletin olması hariç, getirmiş olması;

Özellikle 19. yıl içerisinde ekonomi ve ticareti elinde bulduranların Türkler değil de diğeryazınlık uyrukların olması; başka bir deyişle ekonomi ve uygarlıktaki denetimin Türklerin elinde olmaması;

19. yıl sonlarında imparatorluğun fethettiği Balkan ülkelerinden birkaçının imparatorluğun denetiminden koparak başka ülkelerin denetimine girmiş olması;

19. yıl sonlarında Batı Avrupa kapitalizminin serbest rekabetçi özelliğini yitirerek tekelci aşamaya geçmesi. Oranda söz konusu devletlerin -20. yıl başlarında- emperyalist aşamaya geçerek dünyayı kendi aralarında yeniden paylaşmış olmaları- buna Osmanlı devletinin geçmişte fethettiği topraklardan Kuzey Afrika, Mezopotamya ve Ortadoğu gibi topraklarda dahil- ve tüm uluslararası durumun özünü emperyalist ekonomi ilişkilerinin oluşturması, "Jön Türk Hareketinin" devlet içerisinde herhangi bir nitelik değişikliğine yol açmaması;

Jön Türk hareketi sonrası başa geçen hükümetlerin, milli baskı altındaki ezilen uluslara baskılarını daha bir katmerleştirmiş olmaları;

Kapitalizmin, Osmanlı topraklarına girmesiyle birlikte, imparatorluğa bağlı ülkelerde ulusal ayaklanmaların başlaması ve bunun sonucu olarakta Balkan ülkelerinin ulusal bağımsızlık savaşlarını başarıyla sonuçlandırarak Osmanlı himayesinden kurtulmuş olmaları;

1. Emperyalist savaşa Almanya'ya her yönlü bağımlılığının sonucu olarak Almanya'nın yanında saf tutarak katılmış olması ve savaşta yenilgiye uğramaları; vb. gibi neden-

ler, Osmanlı imparatorluğunun miadını doldurduğu gibi, Türkiye'nin "sömürge, yarı-sömürge" statüye dönüşmesinin temel taşlarını oluşturmuştu da.

Türkiye'nin sömürge, yarı-sömürge duruma gelişinin kaçınılmaz sonun nedenlerini böylelikle tekrarladıktan sonra, şimdide 20'ler ve 20'ler sonrası na bir gözatalım.

Bilindiği üzere 1920 yılında Ankara hükümetinin kurulmasıyla (23 Nisan) Türkiye'de ve ikili hükümet oluşmuştu. Ulusal kimlik (Türk) altında ilk kez ortaya çıkan bu hükümet ve yöneticiler anti-ışgalci karakter taşımaktaydı. Yeri gelmişken anti-ışgalci karakterle, anti-emperyalist kerekerin- eş anlamlı olmadığını vurgulayalım. Dolayısıyla Kemalist hareketin esas karakterini oluşturan anti-emperyalist yan olmadığını da belirtelim bu arada. Daha da açarsak; "Kurtuluş savaşı" adıyla bilinen bu savaş sözcüğün tam anlamıyla "ulusal kurtuluş savaşı" olarak değerlendirilemeyeceği gibi, "anti-emperyalist" karakter taşıdığıda söylenemez. Çünkü, çağımızdaki ulusal kurtuluş mücadeleleri emperyalizmi de hedeflemek zorundadırlar. Oysa bu hareket emperyalizmi hedeflemekten çok işgali hedeflemiştir. Dahası, işgalciliğe karşı gelişen bir hareketti. Ki öyle de oldu. Daha açık bir deyişle, sömürge yapı (işgale uğrayan yerler) kırılırken, yarı-sömürge yapı aynı şekilde korunmuştur. Buda, Kemalist hareketin anti-emperyalist karakter taşımadığının açık göstergesi olarak kavranmalıdır. Burada aktarmak istediğimiz nokta şu: "Anti-ışgalci hareketlerle anti-emperyalist" hareketlerin bir ve aynı olmadığı hususudur. Artı, Kemalist hareketin anti-ışgalci olduğu kadar anti-emperyalist karakter taşıdığı

noktasının kavranılmamasıdır. Yani güdük bir anti-emperyalist karakter taşımaktan öteye gidememiştir. Çünkü sınıf ve ideolojik yapılanması buna elvermiyordu. Konu üzerinde daha ayrıntılı durmayı gereksiz -yazımızın boyutunu aşacağından- buluyor ve geçiyoruz. Yalnız Kemalist harekete ilişkin doğru/nesnel belirlemeleri daha ayrıntılı öğrenmek isteyenlere İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Seçme Yazılarını incelemelerini öneririz.

1920-23'ler arası Ankara hükümetinin politik öncülüğünde verilen anti-ışgalci mücadele sonucunda Türkiye sömürge yapıdan kurtularak, yarı-sömürge yapıya dönüştüğü gibi, diğeryandan ikili hükümetten biri olan Osmanlı hükümetine de son vererek Ankara hükümetini meşru duruma (uluslararası alanda) getirdi.

İşte devlet içerisindeki bu siyasi (askeri, idari) üstünlük, LOZAN ANTLAŞMASINDA Türk ulusunun devlet içerisinde "egemen, ezen ulus" olma özelliğini bir kez daha onaylayarak meşrulaştırmış oldu.

Lozan Antlaşması Türk ulusunun egemen, efendi ve ezen ulus olma avantajını onaylayıp sağlarken, Kürt ulusuna ise, -1639 Kasr-i Şirin antlaşmasından bu yana iki parça halinde olan- topraklarının dört devlet (İngiltere, Fransa, Türkiye, İran) arasında paylaşılmasını getirmiştir.

Buna bağlı olarak, daha önceleri -1914-23'ler arası- Kürdistan üzerinde siyasi otoritesi zayıflayan Türkiye, bu antlaşmayla siyasi otoritesini tekrar sağlamış oldu. Zaten, Türkiye'nin Lozan'a temsilci olarak gönderdiği İsmet İnönü'nün, "ben buraya Türk ve Kürt halklarının temsilcisi olarak geldim" demesinin altında yatan gerçekte buydu. Amaç Kürdistan üzerinde zayıflayan siyasi otoritelerini

tekrar sağlamaktı.

Burada konumuz açısından esas olarak vurgulamak istediğimiz nokta şu: Ulusların doğuşu ve şekillenmesi (Doğu Avrupa ve Asya'da 19. y.yıl ve 20. y.yıl başları) aşamasında siyasi olarak (idari ve askeri güçlüğü egemenliği) güçlü ve egemen olan Türk ulusunun egemen-ezen ulus olarak şekillenmesi bir kez daha bu antlaşmayla onaylanırken, Kürtler ise geçmişteki iki parça yerine dört parçaya bölünen Kürdistan-kendi ulusal devletlerinden bir kez daha yoksun ve (milli baskı altında zorla tutularak) "ezilen bağımlı ulus" olarak statülerini devam ettirmeleri, onaylandı böylelikle.

Özcesi, Lozan Antlaşması, Türklerin devlet içerisinde efendi, egemen-ezen, Kürtlerin ise "ezilen bağımlı" ulus olarak bir kez daha onaylanması demektir. Daha açık bir deyişle, Türkler kendi ulusal devletleri adıyla anılırken/anılması onaylanırken, Kürdistan'ın dört parçaya bölünmesi, eşdeyişle kendi kaderlerini tayin hakkından yoksunluğunun bir kez daha onaylanmasıydı Lozan Antlaşması. Yani Lozan Antlaşması ulusların ayrılıp, ayrı bir devlet kurma hakkı olan UKKTH'nın ilhaki demektir.

Yazımızın akışı içerisinde de yer yer açılımını yaptığımız gibi, gerek Osmanlı devleti gerekse TC bir dizi ülkeyi askeri olarak fethetmesine karşın "sömürgeleştirememiştir" diye belirlemede bulunmuştuk. İşte bu belirlememiz 1923'ler ve günümüz içinde geçerlidir. Çünkü, hiçbir ülke ve ulusu ekonomik olarak ilhak edemedi, ve edemiyordu. Buna "ne efendisi olan emperyalist devletler müsaade eder, ne de kendi ekonomik güçleri yeter" diye somut bir belirlemede bulunmuştuk. Yine yazımızın önceki

bölümlerinde "sömürge fenomeniyle", "askeri işgal" fenomeninin bir ve aynı fenomenler olmayacağını da belirtmiş ve açıklamaya çalışmıştık. Eşdeyişle tek yönlü ilhakın (tek başına ekonomik yada siyasi ilhak) sömürge görüngüsünün içeriğini doldurmadığını, doldurmayacağını açık ve net bir şekilde ortaya koymuştuk. Yine bunlar gibi "ilhak" olgusuyla "işgal" olgusundan anlamdaş olgular olarak ele alıp tanımlanamayacağını da belirtmiştik. İşte bundan hareketle diyoruz ki, Kürdistan'da bir ulusal devlet kurulmasına müsaade edilmediğinden, daha açıkçası Kürt ulusunun "kendi kaderini tayin hakkı" zorla çiğnenerek "ilhak" edilmiştir. Ve bu durum, çok uluslu yarı-sömürge devletlerin karakteristik bir özelliği olarak hala de devam etmektedir.

"İlhak" kavramını tek bir tümceyle yorumlayacak olursak: Ezilen ulusun kendi öz iradesine başvurmadan, o ulusun kendi kaderinin tayin hakkını egemen ulus tarafından zorla gaspedilmesi olarak tanımlayabiliriz. Yani egemen ulus devleti (siyasi olarak güçlü olan) tarafından başka bir ulusun "devlet kurma hakkının çiğnenmesi ve o ulusu (ezilen bağımlı) kendi topraklarında zorla tutması/tutulmasıdır." İşte bu somut gerçekliğin sonucudur ki Lenin yoldaş;

"İlhaklara karşı olmak, ulusların kaderlerini tayin etme hakkından yana olmak demektir. 'Herhangi bir ulusun belli bir devlet sınırları içinde zorla tutulmasına karşı olmak', ulusların kaderlerini tayin ilkesinden yana olmakla birdir." (23)kuramını ileri sürerek savunulmasını istemektedir. Yani ilhaklara karşı olmak, ulusların kaderlerinin tayin hakkını savunmakla eş anlamlıdır denmektedir.

Bu belirlemeden de anlaşılacağı üzere, heterojen uluslu devletlerin tümünde idari, askeri olarak güçlü ve egemen olan (buna nüfus çoğunluğu da dahil) uluslar, efendi-egemen ulus olarak şekillenirken, diğer uluslar (halklar) "ezilen bağımlı ulus" olarak şekillenip örgütlenmişlerdir. Bu durumu, şöyle gözlerimizi açıp etrafımıza baktığımızda açıkça görmek mümkün. Bu nesnelliği görmemek için, ya insanın beynini dumura uğraması, yada politik (siyasi) olarak kör olması gerek...

Özcesi, bugün; yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapılanmaya sahip olan (çok uluslu) Türkiye'de, Türkler "egemen-efendi ve ezen ulus" olarak şekillenirken, Kürtler ezilen bağımlı ulus olarak şekillenmişlerdir. Ve bir tümceyle konumuzu bağlayalım:

Gerek kapitalizmin serbest rekabetçi aşamasının son bulduğu (1870'li yıllar) gerekse emperyalizm çağında (ki bu dönemler aynı zamanda Doğu Avrupa ve Asya'daki ulusların şekillenmeleri dönemidir de.) çok uluslu devletlerden herhangi birisinin (Rusya hariç, ki Rusya'nında kelimenin tam anlamıyla sömürgeler edinemediğini/ekonomik bağımlılık içerisinde olduğundan dolayı belirtmiştik. "sömürge edindi/edinebilir" tezinin nesnel bir dayanağı yoktur ve olamazda. Ve ayrıca günümüz koşullarında Rusya hariç diğer çok uluslu devletlerin hepsinin de yarı-sömürge ülkeler olduğunu, tekrar belirtelim. Ayrıca çok uluslu devletlerde egemen ulus dışındaki, yani kendi kaderini tayin etmeyen (siyasi devletini kuramayan) tüm ulusların SÖMÜRGE "sömürge uluslar" olarak olarak tanımlanamayacağı gibi, egemen ulusları da "sömürgeci" uluslar

olarak tanımlanamayacağını belirtelim.

SONUÇLAR

Osmanlı devleti, gerek yükseldiği ve imparatorluğa dönüştüğü aşamada olsun, gerek gerilediği durakladığı aşamada olsun, ulusların doğuşu ve şekillenmesi aşamasında (Doğu Avrupa ve Asya'da:19.y.yıl sonları ve 20. y.yıl başlarında) olsun bir dizi ülkeyi askeri olarak fethetmesine karşın sömürgeleştirememiştir. Ekonomik olarak hiçbir ülkeyi ilhak edemediğinden sömürgeci devlet olarak tanımlanamayacağı gibi, bundan dolayı, fethettiği ülkeleri ekonomik olarak ilhak edemediğinden de ora ülkelerini sömürge ülkeler olarak tanımlayamayız.

Doğu Avrupa ve Asya'daki ülkelerin büyük bir çoğunluğu 19. y.yıl sonlarında Batı Avrupalı kapitalist devletlerin ekonomik ilhaka uğradığından, bura ülkeleri 20. y.yıla girerken de aynı statülerini devam ettirmişlerdir. Eşdeyişle, 19. y.yılda başlayan "yarı-sömürge"cilik süreci 20. y.yılda da devam etmiştir. Hem daha bir katmerleşerek. Yalnız bunlardan devrimini yapan ülkelerden Rusya'yı hariç tutmak gerek. Ki gelinen bugünkü süreçte Rusya dışında (emperyalist ülke olduğundan) diğer Doğu Avrupa ülkelerinin hemen hemen hepsi emperyalist devletlerin yarı-sömürgesi durumundadır.

Batı Avrupa'daki uluslar, ulusal şekillenmeler aşamasında tek ulusal devletler biçiminde gelişip örgütlenirken, Doğu Avrupa ve Asya'daki uluslar çok uluslu devletler biçiminde şekillenip örgütlenmişlerdir. Yani bura devletlerinin çoğunluğu ulusal yönden türdeş değildir. Bu bağlamda, geçmişte devlet içerisinde siyasi olarak en güçlü halk, egemen, efendi ulus olarak şekillenirken, geri kalan uluslar milli

baskıda zorla tutularak "ezilen bağımlı ulus" olarak şekillenmişlerdir. Bu durum, tüm çok uluslu devletler için geçerlidir.

Bu çok uluslu devletlerden birisi de Türkiye'dir. Türkiye'de Türkler, devlet içerisinde geçmişten gelme siyasi güçlüğü (askeri, idari ve nüfus) sonucu egemen/efendi ezen ulus olarak şekillenirken, diğer uluslar "ezilen bağımlı uluslar" olarak -milli baskı altında zorla tutularak- şekillenmişlerdir. İşte bu ezilen bağımlı uluslardan çoğunluğu (Balkan ülkeleri) kendi ulusal devletlerini kurarken, Kürtler bunu başaramayarak milli baskı altında yaşamak zorunda kalmışlardır. Bunlar dışında Ermeniler ise, bu ulusal başkaldırıları sürecinde ulusal varlıklarını yitirerek, azınlık milliyet statüsüne düşmüşlerdir.

Emperyalizm çağında çok uluslu devletlerde, gerek egemen/efendi ulusun gerekse "ezilen bağımlı ulusların" olsun tümünün ekonomik ilhakını gerçekleştirecek tek güç emperyalist devletlerdir. Çünkü uluslararası durumun özünü "emperyalist ekonomik ilişkiler tayin etmekte/belirlemektedir".

Buna bağlı olarak, çağımızda "yarı-sömürge" ülkelerin hiç bir ulusu yada ülkeyi ekonomik olarak ilhak edemeyeceği nesnel bir gerçekliktir. Daha açık bir deyişle, çağımızda hiçbir "yarı-sömürge" ülke başka ülke ve ulusları sömürgeleştiremez. Bundan hareketle de, çok uluslu yarı sömürge ülkelerde, kendi ulusal devletlerini, kuramadan milli baskı altında zorla yaşayan uluslardan hiçbirisi "sömürge" ulus olarak tanımlanamaz. Hepsinde "ezilen bağımlı uluslar" olarak tanımlanmalıdır. "Çok uluslu devlet" kuramı yalnızca Türkiye'ye özgün bir olgu değildir, Asya'da Hindistan, İran, Sri-Lanka (Sey-

land) Pakistan ve daha başka ülkeleri saymak mümkün.

Bugün gelinen süreçte Asya'daki çok uluslu devletlerin tümü için (Rusya hariç)"yarı sömürge, yarı-feodal" statülere sahip olduğunu da belirtelim. Bunu yadsımak, veya görmezlikten gelmek, gerçeklikten uzaklaşmak demektir.

Bir-iki tümceyle konumuzu bağlayacak olursak: Ulusların doğuşu ve şekillenmesi aşamasında Türkler "ezen egemen ulus" olarak şekillenirken, Kürtlerde ezilen bağımlı ulus olarak şekillenmek zorunda kalmışlardır. Bu durum günümüz içinde geçerlidir. Eşdeyişle Kürdistan sömürge bir ülke değil, ezilen bağımlı ulustur. Geçmişte iki parça halinde olan -1920'ler öncesi- ancak 1923 Lozan Antlaşmasıyla dört parçaya bölünen (Türkiye, İran, Suriye ve Irak parçaları) Kürdistan gerçekliği, onun sömürge ulus olduğu anlamına gelmez. Evet adı geçen devletler tarafından siyasi/milli olarak zorla baskı altında tutulmaktadır, fakat ekonomik olarak bütün uluslar (ezen, ezilen) emperyalistler tarafından sömürülmekte/ilhak edilmişlerdir. Ki sömürge uluslardan ayıran en temel faktörde budur zaten. Yani sömürge uluslar/ülkeler yalnızca ve yalnızca emperyalist devletler tarafından denetim altında (hem ekonomik hem siyasi olarak) alınabilir. Eşdeyişle emperyalist devletler dışında kalan diğer ülkeler sömürgeler edinemezler. Bunun aksini iddia etmek, emperyalizmin karakteristik özelliklerinden habersiz olmakla eşdeğerdir.

ULUSAL HAREKET VE HAREKETLER

A- Ulusal hareketin doğuşu ve "ana eğilimi"

B- Ekim devrimi ve emperyalizm öncesi ulusal hareketlerin durumu ve niteliği

C- Emperyalizm ve ekim devrimi sonrası (çağımızdaki) ulusal hareketler ve bunların niteliği üzerine

A-ULUSAL HAREKETİN DOĞUŞU VE "ANA EĞİLİMİ"

Gerek günümüzdeki gerekse çağımız öncesi (emperyalizm ve proleter devrimler çağı öncesi) ulusal hareketleri nesnel bir gözle değerlendirmek ve bu hareketlere ilişkin somut/reel tanımlamaları görmek için, öncelikle bu hareketlerin (ulusal)

ortaya çıkış nedenlerini, yani nasıl ortaya çıktılar, ve bu hareketlerin ana eğilimleri nedir? Bunların bilinmesi zorunludur. Eğer, bu yöntemi uygulamaz veya kullanamazsak, o zaman geçmişten günümüze dek varolagelen ve hala da devam eden ulusal hareketin niteliğine ilişkin nesnel teorik doğru belirlemeler yapamayız. Ki bunun sonucu olarak pratikte takınılan tavırlarda olumsuz olur. Çünkü her hangi bir konuya ilişkin doğru belirlemeler yapmak ve bunu pratiğe uygulamak için, Devrimci Teori'ye sahip olmak zorunludur. Çünkü, 'devrimci teori olmadan' pratikte doğru adım atılamaz. Büyük bilgilerinde vurguladığı gibi "Devrimci teoriye sahip olmadan pratikte atılan her adım, gece karanlığında el yordamıyla yürümeye benzer". Bu ne demektir? Bu, herhangi bir sorunsal yada konu (doğa olaylarından tutalım da toplumsal olaylara kadar her şeyi kapsar) hakkında doğru bir tanımlama yapmak ve bu hareketlere (gerek ulusal, gerekse sınıfsal olsun farketmez) karşı doğru, yerinde ve zamanında tavır takınmak için ML bilince sahip olunması demektir. Bu, bir konu veya sorunsal hakkında

doğru bir belirleme yapmak ve karar vermek için, o olguyu meydana getiren iç ve dış koşulların birbiri ile olan diyalektik bağıntısını bilmeyi zorunlu kılan ve emreden, diyalektik materyalist bilim ve uygulamanın ta kendisidir. İşte Marksistler, başka toplumsal görüngülerini tanımlamak ve incelmeme kendilerine kılavuz edindikleri bu diyalektik metodu, bir mücadele yada savaşı ele alıp tanımlarken de, uygulamak zorundadırlar. Bir savaşı ve bir mücadeleyi, irdelerken ve bu görüngülere ilişkin nesnel tanımlamalar yapması içinde, şu kriterlerden hareket etmesi zorunlu

"Kendi halkına başvurur ve kendi sorununu tüm halkın sorunuymuş gibi göstererek avaz avaz ('vatan'ı) yardıma çağırmaya başlar. Kendi 'yurttaş'ları arasında, kendisi için, 'vatan' yararına bir ordu toplar ve 'halk' çağrılara her zaman kayıtsız kalmaz, onun bayrağı yöresinde toplanır yukarıdan gelen baskı onu da ezer ve onda da hoşnutsuzluk uyandırır."

dur:

Söz konusu mücadele ve savaşların ortaya çıkışını sağlayan nedenler (ekonomik, siyasi ve kültürel kaynakları) nelerdir, sözkonusu savaşların amacı nedir? Ve bu savaşlar hangi sınıflar arasında sürüyor yada bu savaflara önderlik eden sınıflar hangileridir? Bu Marksistler için vazgeçilmez bir yöntemdir. Bunun dışında hareket tarzı, yani inceleme ve tanımlamalarda bu bilimsel yöntemi uygu-

lamayanlar olsa olsa ya mekanik materyalistler (dış görüngülerine göre olguları değerlendiren yaklaşım tarzı) olur, yada idealist filozoflar olur. Ama ikisinde felsefi kökeni aynıdır. Eşdeyişle, ikisi de felsefi olarak idealizm, ideolojik olarak 'burjuva ideolojisi'dir'. İşte bizler de, yani sınıf bilincini kavramış proletarya olarak; milli hareketlerin dünü ve bugünü hakkında tanımlamalarda bulunurken, bazı "cambazlıklar" yaparak yada soyut tanımlamalar icat ederek belirlemede bulunan k.burjuva ve burjuva anlayışları mahkum etmek ve görüşlerimizin daha

bir netlikle bilince çıkarılması için yazımıza (bu bölüme) girişi "ulusal hareketin doğuşu ve ana eğilimine" ilişkin teorik açıklamalarla başlamayı uygun bulduk. Çünkü, ulusal hareketler hakkında bir belirleme yapmak/doğru ve yerinde bir tavır takınmak için, öncelikle bu hareketlerin tarihsel ve iktisadi koşullarını bilmeliyiz. Yoksa yanlışlara ve olumsuzluklara düşmek kaçınılmaz olacaktır! Daha açıkçası, ancak bu hareket tarzıyla (Ekim Devrimi ve sonrası) tüm ulusal hareketlerin niteliğini doğru bir şekilde kavrayabiliriz.

Yani, nesnel bir perspektife sahip olabiliriz.

Konumuzun başındayken hemence vurgulayalım ki, ulusal soruna ilişkin yazımızın önceki bölümlerinde de (I. Bölüm) ortaya koyduğumuz gibi; (uluslar kapitalizmin şafağında doğar) ve bunun sonucu olarak da o ulusu meydana getiren bireylerin kafasında 'ulusal bilinç' şekillenir..

Yine, ulus fenomenini meydana getiren "dört göstergeden"

en önemli göstergenin ise, "iktisadi (ekonomik) yaşantı birliği" olduğunu da belirtmiştik. Ki, bu teorimizi Stalin yoldaştan aktarmalar yaparak, daha doğrusu ona dayanarak geliştirip somutlaştırmıştık da. Yine tüm bunlara ek olarak Stalin yoldaştan da somut olarak tarihsel gelişmelerini-ortaya koyduğu gibi, yani "ulus görüngüsünü meydana getiren dört bileşenden (dil, toprak, kültür ve iktisadi yaşantı birliği) 'iktisadi yaşantı birliği' dışında kalan diğer üç göstergenin kapitalizm öncesi toplumsal formasyonlarda "embriyon" olarak da olsa var olduğunu, fakat bu üç göstergenin bir arada olmasına karşın, yine de ulus fenomeni için yeterli olmadığını, yani bu topluluklara "ulus denilemeyeceğini" ancak ve ancak dört göstergenin bir arada bulunmasıyla ulus görüngüsünden söz edileceğini belirtmiştik. Ulus görüngüsünü oluşturan dört göstergeden "iktisadi yaşantı birliği" (bir pazar etrafında yapılan üretim ve tüketim) ortaya çıkmadan, yani kapitalizm doğmadan sözkonusu topluluklar (üç göstergeli taşılarda) ulus olarak değerlendirilemeyeceğini ortaya koymuştuk. Daha açık bir deyişle "ulus görüngüsünün kapitalizmin şafağında ortaya çıktığını" tarihsel ve ekonomik gelişmesini somutlayarak belirtmiştik. Dolayısıyla bu nokta üzerinde fazla durmayarak geçiyoruz. Ve konuya ilişkin ayrıntılı olarak bilgi edinmek isteyen "ulusal sorun birinci bölüme" bakabilir! Bizim burada üzerinde durmak ve dolayısıyla bilince çıkarmak istediğimiz, esas olarak şudur: "Ulusların, kapitalizmin şafağında ortaya çıktığı", yani açık bir dille söylemek gerekirse, kapitalizmle ulus görüngüsünün doğum tarihlerinin 'aynı' olduğu ve bunun gelişmelere (kapitalizmin) olan

akışına koşut olarak da "ulusal bilincin şekillendiğinin nesneliğidir. Ve tüm bunların sonucu olarak da" ulusal hareketin (ulusal savaşın) ortaya çıktığının teorik gerçekliğini bilince çıkarmak için de, bu sorunun (milli) esas kaynağını ise "pazar" sorunu oluşturduğunu gözler önüne sermektir. İşte bu tarihsel seyrini formüle ederek konumuza daha bir açıklık getirmeye çalışalım.

MİLLİYET: Üç göstergeli birlikte taşıyan kapitalizm öncesi halklar topluluğu da denilebilir.

KAPİTALİZM: Yani "iktisadi yaşantı birliği" bir diğer deyişle ulusu meydana getiren bireylerin pazar için üretim ve tüketim yapmaları.

ULUS: Dört göstergenin bir arada oluşu. Ve bu fenomenin ortaya çıkışı.

ULUSAL BİLİNÇ: Ulusal pazarına sahip çıkma. Ve aynı ulusun fertleri olduğu düşüncesini edinme.

ULUSAL HAREKET: Genç burjuvazinin yurt ulusal pazarı ele geçirmesi için harekete geçmesi ve ulusal hareketi kurmak için ulusal savaşım.

Yukarıdaki kronolojik sıralamadan da anlaşılacağı gibi, "ulusal hareketin" özünü, yani bu savaşımın esas kaynağını "ekonominin" ("pazar") oluşturduğu gayet ve açık ve net değil mi? Daha açık bir deyişle "iktisadi yaşantı birliğinin" başka bir deyişle ifadezi olan kapitalist "pazarın" kendisi değil mi? Bizce pazarın ta kendisidir. Konuya ilişkin düşüncelerimizi derinleştirerek sürdürelim.

Nasılki insanın bilincini belirleyen sosyal çevresi ise, öyle de "ulusal bilinci" belirleyen temel faktör de "pazarın kendisidir." Bu, şu demektir: İnsan bilincinin kaynağını oluşturan sosyal varlığı denilince daha açık bir deyişle "bilginin kayna-

ğı" denildiğinde, üretim faaliyeti, sınıf mücadelesi ve geçmişten günümüze bilimsel deneyleri sonucu elde edilen bilgiler anlaşılıyorsa, "ulusal bilinç" ulusun doğması sonucu, doğrusu ulusal pazarın şekillenmesi ile ortaya çıktı. Yani, ulusal bilincin temel kaynağı da "ulusal pazar"dır dersek yanlış olmayız! İşte tüm bu gelişmeler gibi "ulusal hareketi" doğuran ana kaynağın kendisi de "ulusal pazar"ların kendisi değil mi? Elbette kendisidir. Bunun dışında başka bir tezi savunmak yada savunmaya kalkışmak, diyalektiği tersine çevirmekten başka anlama gelmez. Çünkü, diğer fikirleri olduğu gibi ulusal bilinci de belirleyen alt-yapının (iktisadi) kendisidir. Konuya ilişkin teorik belirlemelerimizin nesnellüğünü daha bir bilince çıkarmak için, sözü Stalin yoldaşa bırakıyoruz.

"Pazar- işte 'genç burjuvazi' için ana sorun. Genç burjuvazinin ereği, metasını pazara sürmek ve bir başka milliyetin burjuvazisi ile rekabetten zafer kazanmış olarak çıkmaktır. Kendi "öz ulusal" pazarını sağlama bağlama isteğinin nedeni budur. Pazar, burjuvazinin milliyetçiliği öğrendiği ilk okuldur. (1) (abc)

Stalin yoldaştan da belirttiği gibi, kapitalizm bir topluma (feodal) girdiğinde bu pazarın oluşması ile birlikte milliyetçilik düşüncesi de doğar, gelişir, güçlenir. Bu düşünce, pazarla yakın ilişkisi (daha açıkça aynı pazar için üretim tüketim yapan bireyler) olan tüm bireylerde gelişip şekillendiği gibi "aynı pazarın" ortaya çıkışı ile birlikte (yani kapitalizmle) "genç burjuvazi" olarak şekillenip gelişen bu sınıfta "milliyetçiliği" öğrendiği ilkokul'da pazardır. İşte "genç burjuvazinin" milliyetçiliği öğrendiği bu ilkokul ona bu pazara sahip çıkmasını emretmektedir. Daha açık

söylemler ifade edecek olursak, "genç burjuvazi" için "ana sorun" sözkonusu pazarı ele geçirmektir, yani yurt içi pazarı üzerinde denetim sağlamak için başka milliyetlerin veya milliyetin burjuvazi ile rekabette zafer kazanmış olarak çıkmaktan başka bir şey değildir.

İşte bu farklı milliyetlerden burjuvazinin kendi aralarındaki ekonomik rekabet her zaman bu düzeyde sınırlanamaz yani mücadelenin kendisi sadece ekonomik rekabetle sınırlı kalmaz. Ekonomik mücadelenin (rekabetin) pazarı ele geçirmede yada ona sahip çıkmada yeterli olmadığı koşullarda, savaşın kendisini siyasi alana aktarır. Daha açık bir deyişle, pazarın ele geçirilmesi kavgasında rekabet "olumlu" sonuç vermezince, bu, zorunlu olarak siyasi savaşa dönüşür. Özdeyişle, pazar için bu kez siyasal savaşım başlar. "Ekonominin yoğunlaşması olarak ortaya çıkan siyaset ve bunun başka araçlarla devamı olan (silah ve kanlı) savaşım, bu alanda kendisini şöyle gösterir ezen ulusun burjuvazisi tarafından sıkıştırılan ezilen ulusun "genç burjuvazisi" kendi pazarına sahip çıkmak ve bunun sömürsünü kendisinin yapması için, Stalin'in de somut bir şekilde ortaya koyduğu gibi:

"Kendi halkına başvurur ve kendi sorununu tüm halkın sorunuymuş gibi göstererek avaz avaz ('vatan') yardımı çağırma başlar. Kendi 'yurttaşları' arasında, kendisi için, 'vatan' yararına bir ordu toplar ve 'halk' çağrılara her zaman kayıtsız kalmaz, onun bayrağı yöresinde toplanır yukarıdan gelen baskı onu da ezer ve onda da hoşnutsuzluk uyanır." (2) Ve devamla, Stalin tüm bu gelişmelerin sonucu olarak "ulusal hareket işte böyle başlar" der.

Bu arada, komünist partilerin ortaya çıkışından sonra (1850'ler sonrası) proletaryanın "artık denenmiş bayrağı" olduğundan burjuvazinin bayrağı altında toplanılmayacağı açıktır.

Yukarıdaki pasajdan da anlaşılacağı üzere "ulusal hareketin" başlangıcını oluşturan, o ulusun ulusal burjuvazisinin, yani kapitalizm ile birlikte henüz ortaya çıkan "genç burjuvazinin", egemen ulus ve başka ulusların burjuvazisi tarafından kendi pazarını sömürmesine karşı çıkmak için, daha açık bir deyişle, başka ulus burjuvazinin kendi ulusal pazarı üzerindeki denetimini kaldırmak, yada en azından bu pazarı sömürmede pay almak yada tamamıyla rakipsiz bir şekilde sömürmek ve denetim altında tutmak için pazarı ele geçirme kavgasıdır. Yine yukarıda Stalin yoldaşın yaptığımız aktarmalardan da anlaşılacağı gibi, ulusal savaşların ortaya çıkışı kapitalizm sonrasıdır. Ve hatta kapitalizmin gelişme (belli derecede)inden sonra ancak ortaya çıkmıştır. Yeri gelmişken bir hususa dikkatleri çekmekte fayda var. Kapitalizm öncesi toplumsal formasyonlarda halkların verdiği savaşların ulusal savaşlar olarak değerlendirilmediğini/ değerlendiremeyeceğini belirtelim. Çünkü bu toplumlarda halklar arasındaki savaşım, farklı kesimlere sahip halkların birbirlerine karşı verdiği savaşlar temelinde sürdürmekteydi. Ve bu savaşların esas amacı da başka ülkelerin topraklarını işgal ve bu ülkelerin uygarlıklarını yıkıp-yıkarak, ganimetlere el koymaktı. Oysa kapitalizmin/emperyalizmin esas amacı, kendi ülke ve ulusları dışındaki tüm ulusal pazarları (ekonomik) ele geçirmek içindir. "Uluslararası" diye tanımlamanın altında yatan diğer bir gerçeklik ise, kapitalizm

öncesi ulus olgusunun henüz ortaya çıkmadığı gerçekliğidir. Daha açıkçası, kapitalizm öncesi topluluklar "halklar", yada "milliyetler" olarak adlandırılmaktadır. Çünkü, ulus, kavramı ve görüngüsü kapitalizme özgüdür. Bu notu düştükten sonra konumuza tekrar dönebiliriz.

Ezen ulus burjuvazisinin tabii amacı ezilen ulusların pazarlarına rakipsiz sahip çıkmaktır. Ezilen ulus burjuvazisi ise kendi pazarına hakim olmak için ezen ulus burjuvazisiyle dalaşır. Burada bilince çıkarılması gereken esas nokta ezen-egemen ulusun burjuvazisinin amaçlarıyla ezilen ulusun burjuvazisinin amaçlarının ekonomik yönden çakıştığıdır. Daha açık bir deyişle, birisi (ezen) sermayesine sermaye katmak ve korumak için başka ülke halklarını ve uluslarını ezmek ve sömürmekse, diğeri ise, (ezilen ulus burjuvazisi) kendi yurt içi pazarını ele geçirmek, daha açıkçası kendi halkını kendisinin sömürmesi içindir. Konumuzla bağlantılı olarak yeri gelmişken bir noktaya daha dikkatleri çekelim. Sosyal (toplumsal) kurtuluş hareketlerinin özne ve amacının, üretim araçlarının özel mülkiyetini ele geçirmek yani özel mülkiyete sahip çıkmak ve onu korumak için değil, tüm halkın sosyal kurtuluşunu sağlamak olduğunu, dolayısıyla da diğer savaşlardan (gerek ulusal gerekse diğer savaşlar) nitelik olarak farklı olduğunu belirterek geçelim.

Uluslararası hareket, diğer bir deyişle ulusal savaşım özünün "pazara" kim yada kimlerin hakim olacağı kavgasının oluşturduğu belirttik. Öncesi, ulusal savaşların, kapitalizmin yükselen koşullarında -gelişme seyri- ni kastediyoruz.

Yoksa emperyalizmin aş-

masını değil- farklı ulusların burjuva sınıflar arasındaki pazar kavgası sorunu olduğu gerçekliği açıkça kabullenilmeli. Ve bilince çıkarılmalıdır. Ki bu, durumun yani ulusal hareketlerin özünün gerek emperyalizm öncesi gerekse emperyalizm sonrasında aynı olduğu yadsınamaz bir gerçeklik olarak kavranılmalıdır! Çünkü, bu hareketler her zaman burjuva bir nitelik taşımakta ve burjuvazi için yararlı ve istenir bir şeydir. Bu nokta üzerinde biraz da olsa duralım.

Gerek Ekim Devrimi ve emperyalizm öncesi, gerekse emperyalizm ve Ekim Devrim sonrası ulusal hareketlere milliyetçi bakış açısıyla değil de, sınıfsal bakış açısıyla yaklaşan herkes bu hareketlerin tümünün burjuva bir nitelik taşıdığını rahatlıkla kavrayabilir. Sözkonusu ulusal savaşlar içerisinde bazen proletaryanın yer alması (örgütsüz olduğundan) o hareketin "halk hareketleri" olduğu ve olacağı anlamına gelmez ve gelmemelidir de. Zaten bir çok insanı yanıltan hususu da bu ya! Çünkü, tarihsel ve toplumsal olaylar ve tecrübeler bunu göstermiştir. Ama biz sınıf bilincini kavramış proletarya olarak bu yönlü yanıltıcı belirlemelere giremeyiz ve bu gibi savları, yani ezilen ulusun burjuvazisi yada burjuvazi tarafından yürütülen bir savaşa proletaryanın katılmasına bakarak hemence adı geçen hareketi "halk veya proletarya hareketi"dir diye nitelendiren anlayışları mahkum etmeyi görev biliriz. Konunun daha bir bilince çıkartılması için sözü tekrar Stalin'e bırakıyoruz.

"...görünüşte bir "genel halk hareketi" niteliğini kazanır. Özünde ulusal savaşım, her zaman burjuva niteliği yalnızca burjuvazi için yararlı ve istenir olarak kalır." (3) (abç)

Konuya ilişkin daha fazla

açılımlara girmeye gerek yok sanırız. Çünkü ulusal hareket ve savaşımın öznesini oluşturan görüngünün "pazar" sorunu olduğu gerçekliği gün gibi ortada. Bu teorik belirlemeyi benimsememek, yada benimsemeyen mentalite sahiplerine ya okuduklarını domuzlamasına yorumlayanlardır diyeceğiz yada Marksizm maskeli burjuva ve küçük burjuva milliyetçileridir diyeceğiz. Çünkü, bir olguyu onu yaratan iç ve dış koşullarından bağımsız olarak ele alıp irdeleyenler yada tanımlayanlar olsa olsa idealist iplikten dokunmuş, Marksist maskeli k. burjuva ve burjuva milliyetçisi olurlar. Materyalistlerin yöntemi bu değildir.

Şimdi buradan hareketle, yani "ulusal hareketin" doğuşuna kaynaklık eden "pazar sorunundan" hareketle bu savaşların "ANA EGİLİMLERİNİN" ne olduğuna bakalım.

Konuya girişi Lenin yoldaşın şu sözleriyle yapalım:

"Her milli hareketin tabii eğilimi milli devletlerin kurulması yönündedir." (4) Bu ne demektir? Bu, izaha yer bırakmayacak kadar, "her ulusal hareketin doğal eğiliminin milli devletler kurulması yönünde" olduğunun teorik belirlemesidir. Bu teorik belirlemenin ışığında görüşlerimizi derinleştirerek sürdürelim.

Yukarıda, gerek Stalin yoldaşın aktarmalarıyla, gerekse teorik görüşlerimizi ortaya koyarken, "bütün ulusal savaşların (hareketlerin) iktisadi temelini" meta üretiminin tam zaferini sağlamak için yurt içi pazarı ele geçirmek zorunluluğu yattığını "ve bu çıkar çatışmasında iki ulus burjuvazisi arasında sürdüğünü (esas olarak) ve de ekonomik rekabetleri sonuç vermeyince, yani pazar denetimini ele geçirmede ekonomik mücadele sonuç vermezse, bunun da yerini siyasi savaşım alır" diye belirtmiştik. İşte, ezen

ulusun burjuvazisi (siyasi olarak devletleri olmayan ulusları kastediyoruz. Yoksa, Lenin yoldaşın somut olarak belirlediği gibi, "emperyalist devletler dışında kalan diğer ülkeler ve ulusların tümü ezilen ulus" kategorisindedir) yurt içi pazarına kendisinin sahip olup sömürmesi için, ezen ulusun burjuvazisine karşıdır! Sözkonusu savaşımın ana kaynağını pazarın kendisini oluştururken ezilen ulusun "genç burjuvazisi" yurt içi pazarı üzerinde denetim kurmak ve kendi adına sömürmesi içinde "ulusal devrimi" kurması zorunludur. Çünkü, Lenin yoldaşın da önemle belirttiği gibi, "modern kapitalizmin" gereksinmesini en iyi karşılayabileceği ulusal hareketin" kendisidir. Yoksa pazar üzerinde egemen ulusun burjuvazisinin denetimi devam eder gider.

Bu arada yeri gelmişken önemli bir hususa da dikkatleri çekmekte fayda var.

Emperyalizm öncesi dönemde herhangi bir ezilen ulusun ulusal hareketi, yani "ulusal hareketini kurma yönündeki" bir savaşımı, sadece sözkonusu devlet içerisindeki egemen ulus burjuvazisine karşı iken, bu hareketler günümüzde (Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında) yine egemen ulus burjuvazisine karşı gelişmekle birlikte, aynı zamanda (dolaylı da olsa) emperyalizme de yöneldiğini belirtelim. Bu yönüyle iki dönemdeki ulusal hareketler (savaşım) arasında biçimsel bir farklılığın (özde değil. Çünkü, öz yine pazar ve devleti ele geçirme/kurma sorunudur) gözlerden kaçırılmayız da, ayrıca, Konuya ilişkin düşüncelerimizin ayrıntısına ileriki bölümlerde gireceğimizden şimdilik bu kadarlık açıklamayla yetinerek geçiyoruz.

DEVAM EDECEK

İŞÇİLERLE DAYANIŞMA GECESİ

İzmir'de isten atılan Yurt İçi Kargo ve Baytur işçileriyle 20. 4. 1992 tarihinde dayanışma şenliği düzenlendi. Şenliğin amacı isten atılan işçilere maddi ve manevi olarak destek olmaktı. Gecenin düzenlenmesinde Dergiler Platformu önemli derecede katkılarda bulunarak işçilerle omuz omuza oldular. Ayrıca kamuoyunda giderek unutturulmaya çalışılan Yurt İçi Kargo ve Baytur işçilerinin direnişini gündemde tutmak ve direnişçilerin yalnız olmadığını kamuoyuna duyurmaktı. Bu amaçla uzun süredir devam eden direnişin isten atılan işçilerin işe geri alınmadığı sürece devam edeceği mesajı verilerek, tüm devrimci demokrat kurum ve kuruluşların direniş katkılarını artırmaları çağırısı yapıldı.

Yaklaşık 1500 dolayındaki kitlesel katılımın sağlandığı dayanışma gecesinin profesyonel bir çalışma olmamasına rağmen, profesyoneller hazırlanan bir çok geceden daha nitelikli ve coşkulu oldu. Gece sanatsal çabalarını İzmir'de sürdüren Yeni Demokrat Sanat Topluluğu'nun kendi çalışmalarından olan şiir dinletisiyle açıldı. Topluluğun şiir dinletisinde "Karakoçan Kızıkoçan olacak" şiirinin verdiği coşkuyla salondakiler "İşçi-Köylü Ordusu, patron-ağa korkusu" ve

"İşkencede bir ses İBO'lar ölmez" sloganlarını haykırdılar. Yine müzik gruplarından Diyar'ın söylediği parçalar ve Gece Tutuştu şiir grubunun dinletisi de ilgiyle izlenen etkinlikler oldu.

Geceye katılan Grup Munzur'un parçaları cankulağıyla dinletildi. Surenin kısıtlı olmasına rağmen grubun okuduğu canlı parçalar coşkuyu zirveye çıkardı. Grubun okuduğu "Ey İşçiler Birleşiniz", "Bel Vermiş Munzur Dağına" ve "İsyan Ateşi" parçaları coşkuyla alkışlandı. Ayrıca TKP-ML, TİKKO dava tutsağlarının Aydın E. Tıpı Cezaevinden gönderdikleri dayanışma mesajı coşkuyla karşılandı. Mesajın içeriğini içine sindiremeyen siyasi polis "süre bitti" bahanesiyle ses cihazlarını kapatarak grubun sahneden inmesini istedi. Ses cihazının kapalı olması ve polislin müdahalesine rağmen sahneden inmeyen grup salondakilerin eşliğinde 1 Mayıs marşını söyledikten sonra sahneden indi. Gece bitiminde izleyiciler Grup Munzur'un eifanlarını yanına alarak salonu terk ettiler. Olaylar büyümeden gece sonuçlandı.

İZMİR'den
H. Demokrasisi Muhabiri

TRABZON'DA HALK PROVOKASYONU YUTMADI

Halklar ve Özgürlükler Derneği'nin, 25 Nisan günü Trabzon'da düzenlediği Grup Yorum konseri, resmi ve sivil faşistlerin işbirliği ile sabote edilmek istendi. Konserin başlama saati olan 18.20 sıralarında, resmi faşistlerin desteklediği bir grup sivil faşist, yaklaşık 1500 kişinin yer aldığı Kapalı Spor Salonu önünde toplanmaya başladılar.

Konserin bitimine doğru, sayıları 400'ü bulan faşistler, spor salonundan çıkan bir grubun üzerine saldırdılar ve 2 kişiyi taş ve sopalarla yaraladılar.

Oldukça örgütlü olduğu gözlenen sivil faşistler, tüm şehri dolaşarak, "Komünistler, PKK'cılar, salonda Türk Bayrağını yakıp PKK bayrağı açtılar" şeklinde yalanları yaydılar. Konseri izleyenler, salonun etrafı sarıldığından dışarı çıkamadılar. Bu arada, sözde tedbir alan polis, faşistlere hiç bir şekilde müdahale etmeyip, sadece, "Sokak aralarına girin biz komünistleri çıkartınca saldırırız" tavsiyelerinde bulundular. Ardından polislin salona girerek, "Göstericiler dağıldı, artık çıkabilirsiniz" sözlerine kanmayan izleyiciler, tam güvenlik sağlanana kadar çıkmayı reddettiler.

Tamamına yakın bölümü Trabzon halkından oluşan konser izleyicileri saat 03.00'a kadar salonda beklediler. İzleyicilere Grup Yorum üyeleri gitar ve sazla moral verdi.

Son günlerde, Trabzonspor'a haksızlık yapıldığını iddia edip bunu çok iyi kullanmasını bilen resmi ve sivil faşistler, Faroz ve Yenicuma gibi fanatik taraftarların bulunduğu semtlerde "PKK provokasyonu!" işleyerek, grupların şovenist duygularını harekete geçirip, spor salonu önüne getirdiler.

Ancak, tüm çabalara rağmen, Trabzon halkı resmi ve sivil faşistlerin ortak hazırladığı provokasyona gelmediler. Sabaha karşı, uykusu gelen sivil faşistler, polislerin "Lütfenli uzaklaştırma çabasıyla!" inlerine çekilmek zorunda kalırken, salonu dolduran kalabalık saat 03.30 sıralarında evlerinin yollarını tuttular.

Trabzon'dan
Halk Demokrasisi Okuru.

BARİKAT GAZETESİ'NİN KÜRDİSTAN ÇÖZÜMÜ ÜZERİNE

Sınıflar mücadelesinde devrimci kazanımlar ve başarılar elde etmenin vazgeçilmez koşulu, NEDEN-SONUÇ diyalektiği üzerine oturtulmuş Marksist-Leninist açı ve yaklaşımların sarsılmaz bir biçimde kavranılmasında ve aynı şekilde de pratiğe uygulanmasında yatmaktadır. Çünkü, Marksizm-Leninizm Neden-Sonuç diyalektiği üzerine oturmamış her türden düşünce ve eylemlilikleri mahkum etmekten asla kaçınmaz. Esasını yaşamın canlı pınarından alan Marksizm-Leninizm, sınıf dışı tüm sapmaların karşısına bu gerçekle çıkarak, sınıfsal çözümlere ve tahlillerin tamamını da bu realite ışığında gerçekleştirir. Onu yenilmez kılan gerçek budur, bu gerçek ışığında gelişen eylemselliğidir.

Devrimci pratik ile bütünleşmemiş devrimci teori dogmatik olmaktan kurtulamaz. Bu ikisi arasında sağlıklı bir denge oluşturmak sınıf savaşının en temel görevidir. Zira Marksizm bir eylem klavuzudur. Sınıf savaşımında bu dengeyi sağlayamayanlar ise niyetleri ne olursa olsun objektif olarak proletarya davasına zarar verirler. Sınıf dışı düşünce ve eylemliliklerin ısrarla düştükleri en büyük hata budur. Sadece "SONUÇ" çözümü üzerine oturtulmuş hedeflerle hareket etmek, Marksizmi dogmatizme indirgemekten başka bir şey değildir.

Bu kervana katılan BARİKAT GAZETESİ de bunlardan sadece birisidir. Daha ikinci sayısında "Sapla-Samanı" birbirine karıştırarak, bütün çıplaklığıyla, sınıf dışı yaklaşımlara düşmüştür. "Neden-Sonuç" diyalektiğini "Sonuç" lehine çözüme hünerini gösteren Barikat Gazetesi, Kürdistan meselesine de bu formülle yaklaşmış olduğunu

alelacele yapılmış tahlillerinde görmek mümkün. "Neden" sorusu sorulmamış, "SONUÇ"larla donatılmış, Aralık-91/Ocak-92 tarihli ikinci sayısında yer alan "KÜRDİSTAN DEVRİMİ ÜZERİNE DÜŞÜNCELER" başlıklı yazısında, bir türlü, bahsettiğimiz diyalektik metodu göremedik. Bilakis sadece "SONUÇ" marjinalitesini bulduk. Oysa M-L ler, sınıflar mücadelesinde karşılarına çıkan her sorunu bu metodu çözüme ulaştırır ve yine bu metodu mücadelesine dökerler. Barikat Gazetesinin görmezlikten geldiği bu metodu Kürdistan meselesini açmak ise bize düştü.

Ülkemizde egemen kültürün varlığı, tüm diğer sınıflı toplumlarda da olduğu gibi, sistemin radikal değişiminin gerçekleşmesine değin sürecektir. Devrimci savaşımımızın önemli bir cephesini oluşturan kültür sorunu, proletaryanın sınıfsal çabaları ve mücadelesiyle çözülebilir. Özellikle M-L savaşımımızın en önemli düşmanlarından biri olan revizyonizmin ve her türden sınıf dışı sapmanın karşısına dikilmenin temel koşulu, kültür sorununun sıkıca kavranılmasından geçer. Hakim sınıfların egemen gerici kültürüne karşı, proletaryanın Marksist kültürünü oturtmak, kültür meselesine bakışımızın ve çözümünü sağlamamızın anahtarı olmalıdır. İki şekilde karşımıza çıkan mesele, karşıımızdaki ve saflarımızdaki egemen gerici kültür, şeklindedir. Burjuva sınıfın egemen ve gerici kültürünün M-L saflarındaki zeminini ise revizyonizm oluşturmaktadır. Bir yandan burjuva sınıfın kendi eliyle sürdürdüğü gerici kültürün yaygınlaştırılması ve yığınların bu kampanyayla uyutulması çabalarına karşı çıkarken, bir diğer yandan da saflarımızda, burjuva sınıfın temsil-

ciliğini yapan ve bu sınıfın lehine çalışmalarda bulunan revizyonizmin etkilerine karşı amansız bir mücadele sergilemek en temel görev lerimizden birini oluşturur.

"Ya 'komünist'ler?"

Kendilerine komünist sıfatı verenlerin (geçmiş tarihtekiler başta olmak üzere) tarihi özellikle bu yönüyle aydınlık olmayan bir tablo çizmektedir. Kemalizm'e bel bağlama, devlet kuyrukçuluğu, cuntacılık vb. şekilde kendini gösteren etkilenme, kuşaktankuşağa aktarılmıştır. Örneğin Misak-ı Milli en başta 'komünist'lerce savunulmuştur. Kürt ulusal hareketlerinin Kemalist'lerce ezilmesi karşısında değil tavır almak, bu durum savunulmuş ve ilerici bulunmuştur. Marksizmi seçen ama devletçi ve milliyetçi mantıklardan kopuşu sağlayamayan sol, bu mantığı kuşaktan kuşağa aktarmıştır. Türkiye devrimci hareketinin böyle köklü bir etkilenme taşımasıyla ki, bu gün şovenizm bu kadar güçlü ve artık ihtiyar bir tablo çizmektedir.

Barikat gazetesi yukarıdaki paragrafta sarfettiği "KOMÜNİSTLER" sözcüğüyle sınıf bilincinin karikatürünü sergilemekten başka bir şey yapamıyor. Revizyonistlerin en belirgin özelliğiyle hareket ediyor ve M-L i sinsice tersyüz ederek kavram kargaşalığı yaratmak yoluyla doğruluğunu ispata yoneliyor. Oysa "KOMÜNİZM" ve onun savunucuları olan "KOMÜNİST"ler kavram kargaşalığına maruz bırakılabilecek soyut şeyler değildir. Onu bu biçime ısrarla sokmaya çalışan ve bu konuda da şampiyonluğu kimseye kaptırmayan revizyonizmin kendisidir. Barikat gazetesi alaycı bir üslupla altını çizdiği "KOMÜNİSTLER" sözcüğünü kimler için sarfettiğini net bir biçimde

KEYFİ GÖZALTILARA TEPKİ

Dersim ve Elazığ'dan dergimiz okurlarının yoğun katılımıyla keyfi gözaltılar protesto edildi. Dersim'de okurlarımız tarafından organize edilip İHD bünyesinde yapılan gecenin yoğun katılım nedeniyle iki gün üst üste sürdüğünü geçen sayımızda belirtmiştik. Geceye katılımı ve yaratılan coşkuyu sindiremeyen siyasi polis, gecenin hemen sonra gelişigüzel tutuklamalara girişti. Bunun üzerine okurlarımızı kitlesel bir açlık grevi organize ederek, keyfi tutuklamaları protesto ettiler. Aynı tarihte Elazığ'da da polislin geniş tutuklamalara girişmesi açlık greviyle protesto edildi. Her iki açlık grevi gözaltındakilerin adliyeye gönderilmeleri üzerine 25 Nisan günü sona erdi.

Dersim'den Halk Demokrasisi Muhabiri

açıklamamış. Anlaşılan bu alaycı tanımın altında, kendi görüşlerinin dışında kalan kesimlerin eleştirisi yatmaktadır. Ancak, Kemalizme bel bağlama, devlet kuyrukçuluğu ve cuntacılık hayranlığının Barikat gazetesinde içinde yer aldığı, "KOMÜNİSTLER"ce uzun yıllar savunulduğu açık ve bilinen bir gerçektir. Zira Misak-ı Milli hiç bir zaman gerçek Komünistlerce savunulmadı.

"Komünistler... Hiçbir milletin burjuva ve toprak ağaları sınıfının imtiyazını ve üstünlüğünü savunmazlar. O dönemlerde SAVUNULUŞ bir politika izlediği için, Türk hakim sınıflarının milli baskı politikasını kayıtsız şartsız destekledi. Kürt köylülerinin milli baskılara duyduğu kuvvetli ve haklı tepkiyi proletarya önderliğinde birleştirmek yerine, Tür burjuva ve toprak ağalarının peşine takıldı, böylece de iki milliyetten emekçi halkın birliğine büyük zarar verdi. Kürt emekçileri arasında Türk işçilerine ve köylülerine karşı güvensizlik tohumları saçtı.

Kürt isyanlarının yeni Türk devleti tarafından vahşice bastırılması ve peşinden yapılan kütle katliamlarını feodalizme karşı yönelmiş 'ilerici', 'devrimci' bir hareket diye alkışlayanlar, sadece ve sadece iflah olmaz hakim ulus milliyetçileridir. Böyleleri yeni Türk devletinin sadece feodal Kürt beylerine saldırmadığını, çoluk-çocuk, kadın-erkek bütün Kürt halkına da vahşice saldırdığını onbinlerce köylüyü katlettiğini görmezlikten geliyorlar. Böyleleri yeni Türk devletinin bu katliamları yaparken kendisine karşı çıkmayan feodal beylere candan dostluk gösterdiğini, bunlara destek olduğunu ve bunları güçlendirdiğini unutuyorlar. Böyleleri, Kürt köylülerini ayaklanmaya iten sebeplerle, kürt feodal beylerini ayaklanmaya iten sebep arasındaki son derece önemli farklılığı görmezlikten geliyorlar. Birde Şeyh Sait ayaklanmasının arkasında İngiliz emperyalizminin parmağı olduğu iddiasıyla, Türk hakim sınıflarının milli baskı politikasını savun-

maya yeltenen sözümona "Komünistler" var"

(İ.KAYPAKKAYA Seçme Yazılar S.218-219)

Barikat gazetesinin "KOMÜNİSTLER" sözcüğünden kastettiği D.Avcıoğlu, M.Belli, S.Aren, Ş.Hüsnü vs. gibi uzlaşmacı, revizyonizmin Türkiye'deki temsilcileriyse, buna sözümüz yok. Ama biz bu kategoriye Barikat gazetesinde dahil edilmesini önerceğiz. Barikat gazetesi de kendisini bu kategoriye dahil etmek zorundadır. Çünkü; uzun yıllar boyunca Kürt realitesini görmezlikten gelen ve Kürt realitesine sırt çeviren THKP ve onun savunucusu olan hareketlerin kendisi olmuştur.

Kemalizm hayranlığı THKP ideolojisinin her yanından şapır şapır dökülmektedir. İttifaklar meselesinde Kemalizmin sol kanadı proletaryanın sınıf ittifakı bile yapılabilmştir. 27 Mayıs ihtilali hayranlığı THKP'nin harcında reddedilmez bir barizlikte kendini göstermektedir. Hatta, 12 Mart faşist darbesine bile belirli bir sürece kadar bir takım hesaplar yüklenmiş, ordu içi örgütlenmeden beklentilere girilmiş, ancak, umdukları gibi çıkmayınca faşizmin ağır baskısıyla karşılaşmaktan kurtulamamışlardır. Barikat gazetesi Kürdistan meselesindeki tespitlerini nasıl neye göre yaptı. Bunu bilemiyoruz. Fakat eleştiri olarak sıraladığı şeylerin, aslında kendisi için geçerli olduğunu ustalıklarla ters-yüz etmeye çalışırken, gülünç bir acemilik örneği sergilemekten kurtulamadığı açıkça görülmüyor.

Şimdi soruyoruz: Siz 1987 -3. olağanüstü toplantı- ye kadarki sürede Kemalizmi Anti-Emperyalist ve devrimci bir milli kurtuluş hareketi olarak görüyor ve hatta, sol kanadını sınıf ittifakı olarak değerlendirmiyormuydunuz? Siz Kürt ve Kürdistan sözcüğünü dahi 1987 ye kadar ağzınıza almaktan ısrarla kaçınmadınız mı? Bir milletin asimilasyona uğratılmasına, techir ve entegrasyon politikalarıyla yok edilmeye çalışılmasına gıcıkınızı çıkardınız mı? Şimdi birdenbire bu hayranlık ve milliyetçi parti kuyrukçuluğuna soyunan politikalar niye ?

Eğer ortada bir sosyal-şovenizm varsa, bunun en has sorumlularından biri de sizsiniz. Dün ezen ulus sosyal-şovenizmi, bugün ezilen ulus sosyal şovenizmi. Küçük burjuva sınıf karakteriniz gereği, şartlar karşısında bocalayan ve net bir çizgi belirleyebilme yeteneğine sahip olmayan ivmeniz var. Temel varoluş kriteriniz güçlüden yana tavır almaktır. Kemalizmden ulusal kurtuluş mücadeleleri hayranlığına cevahiri kurtarma tasalarıyla alelacele yapılmış bir tespitle, Kürdistan meselesine bir çırpıda çözüm buluverdiniz. Doğrusu bravo yavuz hürsüz ancak bu kadar olurdu zaten.

"Marksizmi seçen ama devletçi ve milliyetçi mantıklardan kopuşu sağlayamayan sol" ve "Türkiye devrimci hareketinin böyle köklü bir etkilenme taşınması" tanımlamaları Barikat gazetesinin ters-yüz çevirme becerisine iade edilmelidir. Üstelik kendisinin de altını çizdiği "ya komünistler" sözcüğüyle iade edilmelidir.

"Kürdistan, ulusal, kurtuluş mücadelesinin bağsuz örgütlenmesinin geç kalmışlığıdır.

Sosyal-şovenizm.. Kürdistan Halk Kurtuluş mücadelesine nasıl haksızlık ediyor?.." (Barikat gazetesini)

Burada Barikat gazetesince yaratılmış bir kavram kargaşası daha görüyoruz. Fakat bunlar revizyonizmin iradi kavram kargaşasıdır. Öyleki M. ÇAYAN'ın ünlü "sapla samanı birbirine karıştırmamak" görüşüne bile aykırı düşmüş. Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri (UKM) ile Halk kurtuluş mücadeleleri (HKM) ni içiçe geçirivermişler. Böylece de BUHARİN'ci revizyonizmin Türkiye'deki temsilciliğini kimseye kaptırmamış oluyorlar. Barikat gazetesi bir becerisini daha gösteriyor: HALK ile ULUS'u içiçe geçirmek.

"Oysa halk hareketiyle, milli hareket bambaşka şeylerdir. Halk hareketi her tarihi dönemde, ezilen kitlelerin, kendilerini ezen yukarıdaki sınıflara karşı hem kısmi talepler uğruna hem de bizzat yönetici sınıfları devirmek için giriştikleri mücadelenin adıdır. Halk hareketi ezilen kitlelerin sınıf hareketidir. Tarihin ilk

dönemlerinden beri halk hareketleri vardır. Oysa milli hareket birinci olarak, sınırları belli bir tarihi alana yerleşmiştir. Lenin yoldaşın işaret ettiği gibi Batı Avrupada milli hareketler aşağı yukarı 1789 ile 1871 arasında oldukça belli bir dönemi kapsar. 'İşte bu dönem milli hareketler ve milli devletlerin kuruluş dönemidir' Doğu Avrupa'da ve Asya'da ise milli hareketler, ancak 1905 yılında başlamıştır.

İkinci olarak milli hareketlerin tabii eğilimi milli devletlerin kurulması yönündedir.

...Niçin milli hareketlerin tabii eğilimi milli devletlerin kurulması yönündedir? Çünkü milli hareketler kapitalizmin gelişmesiyle birlikte ortaya çıkmıştır ve kapitalizmin ihtiyaçlarını karşılamaya yönelmiştir" (İ.KAYPAKKAYA Seçme Yazılar Sf.209-210)

"Özetlersek, Halk hareketi ezilen ve sömürülen yığınların sınıf hareketidir. Ve özünde her zaman ezilen kitlelerin damgasını taşımaktadır. Her tarihi dönemde vardır;ve bugün halk hareketleri sınıf bilinçli proletaryanın önderliğinde birleşerek, demokratik halk devrimleriyle ve Sosyalist devrimlerle kitlelerin nihai kurtuluşlarını gerçekleştirmeye yönelmiştir. Milli hareketler yükselen kapitalizm şartlarında ortaya çıkmıştır. Batıda 1789 ile 1871 arasında belli bir tarihi dönemi kapsar. Doğu Avrupa'da ve Asya'da 1905'lerden sonra başlamıştır. Ve halen yer yer devam etmektedir. Milli hareketler özünde her zaman burjuvazinin damgasını taşımaktadır ve her milli hareketin tabii eğilimi kapitalizmin ihtiyaçlarına en iyi cevap veren, milli

bütünlüğü olan devfetlerin kurulması yönündedir.

Bugün Türkiye Kürdistanında 'hızla güçlenmekte' olan hareket hem Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının başını çektiği Kürt Milli Hareketidir hemde ezilen ve sömürülen Kürt işçi ve köylülerinin, gittikçe Komünist bir önderlikte birleşme istidadı gösteren sınıf hareketi yani

halk hareketidir Birincisi sadece Türk hakim sınıflarının milli baskılarını ortadan kaldırmaya ve aynı zamanda Kürt burjuvazisinin ve toprak ağalarının 'iç pazarı' ele geçirmesi amacına yöneldiği halde, İkincisi hem Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının sömürü ve baskısına, hem de milli baskıya, milliyetlerin ezilmesi politikasına karşı yönelmiştir. Şafak Revizyonistleri karakteri ve amaçları yönünden birbirinden tamamen farklı bu iki hareketi, halk hareketi adı altında bir ve aynı şey gibi göstermektedir." (İ.KAYPAKKAYA Seçme Yazılar Sf.211-212)

En net biçimiyle açıklandığında Halk hareketi ile Ulus (millet) hareketi arasındaki farklılık tam da budur. Kürt işçi ve köylülerinin komünist bir önderlikte birleşmesinden kast edilen ise TKP/ML dir. 20 yıl önce ŞAFAK Revizyonizminin ulusal mücadeledeki bu iki hareketi ayırdedememe beceriksizliğine bu günde, Barikat gazetesi düşmekten kurtulamamış. Halk hareketinin aynı zamanda sınıf hareketi olduğunu görememiş ve dahası ezilen ulus burjuvazisinde katıldığı bir mücadeleyi, iki yönüyle ele almayıp, bir ve tek hareketmiş gibi göstermeye çalışmış. Ulusal kurtuluş mücadelesindeki bu iki ayrı sınıfın amaçlarını ve farklı menfaat çabalarını birleştirmeye çalışmak ve aynı şeylermiş gibi göstererek revizyonizmin çizgisine düşmekten kurtulamamak yeni gördüğümüz bir şey değildir.

II. Enternasyonalizm'in iflah olmaz revizyonisti BUHARİN'in Halk ile Ulusu içiçe geçiriverme çabası Türkiye'de ilk kez Barikat gazetesince savunulmamıştır. Bizce asıl sorun, Barikat gazetesinin yanlışlığı ve revizyonist yüzü herkes tarafından açıkça görülen böyle bir teoriye sarılmayı nasıl sindirebildiğidir. Eh bu da sadece revizyonizmin becerisi olsa gerek.

Halkın mücadelesi daima, kendisini çevreleyen baskılara, zulme ve sömürüye yöneliktir. Ulusal sorunda, başta sınıfsal olmak koşuluyla, aynı zamanda da ulusal baskıya karşı mücadele eder. Mücadelesinin özünü esas olarak sınıfsal kurtuluşu

doldurur. Ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki pazar meselesiyle, her iki ulus burjuvazisinin baskı ve sömürüsüne karşı mücadele eden işçi-köylü mücadelesi meselesini ayırd etmek gerekmektedir. Ulusal mücadeledeki bu iki hareketin çizgilerini sıkıca yakalamak şarttır. İşte ulusal mücadelenin içindeki iki farklı menfaat ve iki ayrı sınıf mücadelesi budur. Komünistler elbetteki ikincisini, yani işçilerin-köylülerin mücadelesini desteklerler. Ulusal sorunun özünü teşkil eden pazar meselesini değil, ulusal baskıya ve temel olarak her türden sömürüye ve zulme karşı bayrak açan bir savaşı, yani halkın savaşını benimserler. Devrimci bir savaşla gerici bir savaş karşısında nasıl davranacaklarını iyice kavrarlar. Muğlaklığa düşmezler ve tezat davranışlar sergilemezler. Çünkü; ulusal sorunun pazar yönünde çözümü, işçiler ve köylüler için sömürü yönünden hiç bir şeyi değiştirmeyecektir. Ezen ulus burjuvazisinden kurtulsa bile, ezilen ulus burjuvazisinden kurtulamayacaktır. Tek çıkar yol, milliyeti ne olursa olsun, burjuvaziyi topyekün yok edecek olan sınıf iktidarıdır. Esas kurtuluş ancak böyle elde edilebilir.

"Kürdistan U.K.M. mücadelesi mi?" yoksa "Kürdistan H.K. mücadelesi mi?" şeklindeki bocalama Barikatın ya cahilliğinin ürünüdür, ya da BUHARİN'ci revizyonist çizgisindeki istikrarsızlığının ürünüdür.

H.K.M. ile U.K.M. sorununda M-L in büyük ustası STALİN'den bir kaç satır aktaralım. Sanırız faydalı olacaktır.

"Yukarıdaki söylediklerimizden çıkan sonuç şudur ki: Yükselen Kapitalizm Şartlarında ulusal savaş, burjuva sınıflar arasındaki bir savaştır. Bazen burjuvazi ulusal harekete proletaryayı da sürükleyebilmekte ve o zaman ulusal hareket görünüşte, ama yalnız görünüşte 'genel bir halk hareketi' karakteri kazanmaktadır. Ama bu hareket özünde her zaman burjuvazinin damgasını taşımakta ve her şeyden önce burjuvazi için yararlı ve onun tarafından özenilir bir hareket olmaktadır."

(J.STALİN. MARXSİZM VE MİLLİ MESELE Sf.24.25.26.)

"Bundan proletaryanın, milliyetlerin ezilmesi politikasına karşı savaşmaması gerektiği sonucu asla çikarilmamalıdır" J.STALİN

"Hayır, bundan çıkarılacak sonuç halk hareketi ile milli hareketin bir ve aynı şey olmadığıdır." İ.KAYPAKKAYA

Bu iki farklı hareket karşısında M-L olmayan bir ekleme yapmak, meseleyi anlayamamak demektir. Ulusal savaşın, yükselen kapitalizm şartlarında, burjuva sınıflarındaki bir savaş olduğunu belirten Stalin, ulusal sorunun ona sırt çevirmekle sonuçlanamayacağını bilakis, ulusal sorunun asıl çözümünün sınıf iktidarıyla sağlanabileceğini vurgulamaktadır. Çünkü, bazen burjuvazinin ulusal soruna önderlik ederek, proletaryayı da peşinden sürükleyip, onu görmüşse genel bir halk hareketine dönüştürebildiğini ısrarla göstermeye çalışmakla, halk hareketi ile ulusal hareket arasındaki farklılığı açıklamaktadır.

AYRI ÖRGÜTLENME MARXSİZM-LENİNİZM GEREĞİ DEĞİL MİLLİYETÇİLİĞİN BATAĞIDIR

"Türkiye solunun ilginç bir özelliği var: Bir ülkenin (Kürdistan'ın) proletaryasının kendi örgütüne sahip olma hakkı deyim yerindeyse ipotek altına alınmıştır. Başka ülkeler söz konusu olduğunda savunulan yaklaşım, Kürdistan söz konusu olduğunda teklemektir. Oysa bütün ülkelerin proletaryaları gibi, Kürdistan proletaryasının ve halkının kendi örgütüne sahip olma hakkı vardır. Bunun koşulsuz savunulması gereken bir hak olmasına karşın, sorun hep, 'Türkiye Proletarya Partisi'ne bağlı olarak düşünülmüş ve çeşitli önermelerde bulunulmuştur/bulunulmaktadır."

Evet, -NEWROZ ATEŞİ- dergisinin karşı çıkımsızın kabul ettiği ve hemen hemen tam metin olarak yayımladığı Barikat gazetesinin ikinci sayısında yer aldığı belirttiğimiz "KÜRDİSTAN DEVRİMİ ÜZERİNE DÜŞÜNCELER" başlıklı yazının paragraflarından biri tamamen böyle. İçerisinde, bıraki-

nız yanlış aramayı, doğru tek bir sözcük dahi bulmak mümkün değil. Leninizmin tezlerinin tahrif edilmesinden bahsetmeyi de ihmal etmeyen Barikat gazetesi, Kürdistan proletaryasının Türkiye merkezli bir partiye bağlanmasını ve onun bir örgüt organı haline getirilmesi çabalarını eleştirerek, Sosyal-Şovenizmden bahsetmeyi unutmuyor. Hatta, devamla şöyle yazıyor:

"Bugün Kürdistan proletaryasında örgütlenmesi olsun ama bize bağlı olsun" Kaba bir benzetmeyle, bir zamanlar M.KEMAL yönetiminin 'Bu ülkede bir komünist parti gerekirse, onu da biz kurarız' demesi ve zamanın geldiğine inandığında bir çok nedenin ve etkeninde koşullandırılmasıyla bir KP. kurdurulması gibi.." BARİKAT

Öncelikle şunu sormakta yarar var: <EZEN ULUS PROLETARYASI İLE EZİLEN ULUS PROLETARYASI, BARİKAT YAZARLARININ DEDIĞİ GİBİ AYRI ÖRGÜTLENMEYİ SAVUNMALI MIDIR? DEMOKRATİK DEVRİMDE AYRI ÖRGÜTLENME VE KÜRDİSTAN SORUNU NASIL ELE ALINMALIDIR?>

Bizce asıl ipotek altına alma ayrı örgütlenmeyi dayatmanın ta kendisidir. Hemde, proleter sınıf mücadelesini, ulusal mücadele altına alarak ipotek etmektir. Komünistler ulusal meselelerde çözümün ayrı örgütlerde aranmasının savunulmasına şiddetle karşı çıkarlar. Demokratik halk devriminin bir parçası olarak çözülecek olan milli meselede sınıf dışı bir yaklaşımı sunan böylesi tüm çağrılara ve önermelere kulaklarını tıkırlar. Çünkü:

"Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde KAYNAŞTIRILMASINI SAVUNUR İŞÇİLERİ VE EMEKÇİLERİ MİLLİYETLERİNE GÖRE AYRI ÖRGÜTLERDE TOPLAMA EĞİLMELERİYLE MÜCADELE EDER. Çünkü, değişik milliyetlerin işçileri ve emekçileri, uluslararası sermayeye ve gericiliğe karşı ancak bu şekilde başarılı

mücadele yürütme imkanına kavuşur. Bütün milliyetlerin toprak ağalarının, din adamlarının ve burjuva milliyetçilerinin propagandasıyla ve gerici özlemleriyle ancak bu şekilde başarıyla mücadele etme imkanına kavuşur"

(İ.KAYPAKKAYA SEÇME YAZILAR S.258)

Proletaryanın, dini, ırkı, milliyeti yoktur. Çünkü sınıftır. Onu, çeşitli burjuva formlara büründürerek iktidar mücadelesindeki yegane ve biricik silahtır olan, örgütlülüğünden uzaklaştırmaya çalışmak açıkça burjuva sınıf saflarını tutmakla eş anlamlıdır. Kürdistan meselesi demokratik devrim programının kapsamında çözüme ulaşır. Ayrı örgütlenmeyi dayatarak, programında temel mücadele, U.K.M. şeklinde çizilmiş bir hareketi M-L olarak ilan etmek, ayrı örgüt-ortak mücadele gibi sınıfsal hiçbir dayanağı olmayan, uzlaşmacı ve orta yolcu revizyonist tezlerle tayine yönelmek, proletaryanın iktidar mücadelesinde gedik yaratmaktan başka birşey değildir. Ve burjuvazinin ayakta alkışlamaktan kendini alamayacağı bir anlayıştır. Kürt işçi ve köylülerinin sınıfsal karşı çıkışlarını, Kürt burjuva ve toprak ağalarının peşine takmak ve onların hizmetine sunmaktır. Ezilen ulus burjuvazisinin, ezen ulus burjuvazisine karşı sürdürdüğü "iç pazar" kavgasına dolaysız biçimde destek vermek demektir. Hele de ulusal savaşlara "Komünist" sıfatını yakıştırmak, burjuva uzlaşmacılığının en berbat biçimlerinden biridir. Salt bu yakıştırmaya bile, Komünist hareket içerisinde milliyet ayrımı ve ayrı savaş alanları yaratmaktır ki, proletaryanın tek ve global bir sınıf olduğunun, milliyeti, dini ve ırkının olmadığını tarifsiz iğrenç inkarıdır. Zira ulusal sorun, Komünist partisinin, uluslara göre ayrı teşekkülünü değil, bilakis, ulusal sorun Komünist partisinin program kapsamında sadece bir madde olarak yer alır ve bu program kapsamında çözüme ulaştırılmayı öngörür.

"Burjuva boyunduruğundan kurtulmaya yönelik, proleter savaşının açıkça ilan edilmiş öncüsü olarak komünist partisi, ulusal sorun konusundaki politikasında

soyut ve biçimsel ilkelere değil, (.....) özgül tarihsel durumun ve öncelikle ekonomik koşulların titiz bir değerlendirmesine dayandırılmaktadır" V.İ. LENİN TOPLU YAPITILAR C.31- S.145

Belirtildiği gibi, proleter savaşının açıkça ilan edilmiş öncüsü komünist partiden başkası değildir. Ve o ulusal sorunda, milliyetlere göre ayrı ayrı teşekkül edilmez, edilemez. Ulusal sorunun çözümü ayrı bir Komünist partisi kurmakla sağlanamaz. Bu revizyonizmin çözümüdür ve burjuva sınıfın yararına. Oysa tam tersi; ulusal sorun Komünist partisinin program kapsamında yer alır ve ancak demokratik halk devrimiyle çözüme ulaşır. U.K.K.T.H.ni sadece bu şekilde gerçekleştirebiliriz. Tıpkı, Sovyetler Birliğinde devrim başarıya ulaştıktan sonra (31 Aralık 1917) Finlerin ayrılmak istemesi üzerine Bolşeviklerin, hiç tereddüt etmeden ayrılmaya razı olmaları gibi. Fin ulusunun kapitalizmi tercih etmesine Bolşevikler en küçük ölçüde bile olsa hiçbir engel çıkarmadılar. Bu Fin işçi-köylülerinin, Sovyet proletaryasına olan güvenini sağlamlaştırmıştır. Hatta, Sovyetler Birliğinde iç savaşın devam ettiği 1918-1920 yılında, Emperyalistlerin, Sovyetler Birliğine FINLANDİYA üzerinden saldırma planları, Fin halkının direnişiyle karşılaşmıştır. Eğer tam tersi olsaydı bu iki ülke halkı arasında köklü bir düşmanlık doğurmaktan başka şeye yaramazdı. Kısaca U.K.K.T.H. gerçek anlamda Komünistlerce tanınır ve kullanılması yolunda engellenmez.

"İKİ ULUS-İKİ KURTULUŞ" Başlığında kullanan Barikat Gazetesi ayrı örgütlenmeyi savunmakla kalmıyor, ayrı kurtuluşu da dayatıyor. Ortak örgütlenmeyi savunmanın Kürdistan devrimine ihanet olduğunu ısrarla yazan, Barikat gazetesi, neden ve sonuç diyalektiklerinden uzak durarak, karşı düşünceleri yanlış olarak değerlendirmekten başka bir şey yapamıyor. "Tu kaka" Taktiğiyle haklılığını ispata yöneliyor. Fakat niçin yanlış olduğunu nedense açıklamaktan kaçınıyor. Yalnızca kendi düşüncesini açıyor. Çünkü, ulusal

sorunun Komünist partisi programında çözüme ulaşabileceğini ve demokratik bir sorun olduğunu görmezlikten geliyor.

"Lenin, ulusal sorunun çözümünün işçi sınıfı için yaşamsal önemde olduğunu ve onun bu sorunu - TOPLUMUN DEVRİMCI DÖNÜŞÜMÜ SÜRECİNDE ÇÖZEBİLECEĞİNİ- açıklıyordu." LENİN'İN ULUSAL SORUNU ÜZERİNE S.GİLİOV Sf.25

Ulusal sorunun çözümünü, ayrı ulus-ayrı örgütlenme esprisi ile çözmeye çalışmak, Komünist ideolojiyi kavrayamamış olmanın en sıradan örneğidir. Böylesi bir çözümüne dayanarak yaptıklarını kendileride açıklamış değiller. Sadece haksızlık, ipotekten ve buna benzer dramatik sözlerden başka sarfettikleri bir şey yok. Olmadığı gibi yalnızca "sonuç" üzerine oturtulmuş marjinal bir değerlendirilmeden öteye de gidemiyor. Demokratik devrim programı kapsamında ortak örgütlenme-ortak mücadele olarak belirlenmiş sınıfsal çözümün, böylesi değerlendirmelerle inkar edilmesi ne ilk kez Barikat gazetesince yapılmıştır, ne de son kez yapılmış olacaktır.

"Kapitalist ülkelerde ulusal barışı yalnızca radikal demokratik reformlar sağlayabilir ve ulusal gelişmeleri yalnızca sosyalizm sona erdirebilir." (LENİN, ULUSAL SORUN VE ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARI-Sf.104)

Lenin'in radikal demokratik reformlar ve sosyalizm önermeli çözümü, herhalde Barikat dergisince es geçilmiş. Zira ulusal sorunu demokratik devrim programı kapsamında çözüme götürmek onlara milliyetçi parti kuyrukçuluğunu terk ettirecek ve istikrarsız küçük-burjuva iymelerini ters-yüz edecek. Lenin'in ulusal sorunu Komünist partisinin program kapsamında çözüme ulaştırma realitesini nasıl göremediler. Oysa Lenin

milli mesele ile ilgili tüm yazılarında bir çocuğun bile görebileceği ve anlayabileceği net ve basit bir dil kullanmıştır.

"Tüm milliyetlerden işçilerin tek bir merkezi örgüt çatısı altında birleşmesinde ısrar eden LENİN ve arkadaşlarının tersine BUNDCULAR (RSDİP'ne katılan Yahudi işçi örgütü üyeleri) özerk bir örgütlenmeyi savunuyorlar, gerçekte proleterleri ulusal planda bölmek istiyorlardı" S.GİLİOV -LENİN'İN ULUSAL SORUNU ÜZERİNE-Sf.32

Barikat revizyonizmi, tıpkı RSDİP'e katılan Yahudi işçi örgütü

Proletaryanın, dini, ırkı, milliyeti yoktur. Çünkü sınıftır. Onu, çeşitli burjuva formlara büründürerek iktidar mücadelesindeki yegane ve biricik silahtır olan, örgütlülüğünden uzaklaştırmaya çalışmak açıkça burjuva sınıf saflarını tutmakla eş anlamlıdır. Kürdistan meselesi demokratik devrim programının kapsamında çözüme ulaşır. Ayrı örgütlenmeyi dayatarak, programında temel mücadele, U.K.M. şeklinde çizilmiş bir hareketi M-L olarak ilan etmek, ayrı örgüt-ortak mücadele gibi sınıfsal hiçbir dayanağı olmayan, uzlaşmacı ve orta yolcu revizyonist tezlerle tayine yönelmek, proletaryanın iktidar mücadelesinde gedik yaratmaktan başka birşey değildir.

üyeleri olan BUNDCULAR gibi proletaryanın örgütlenmesinin ulusal temelde ayrılması gerektiğini savunuyorlar. BUNDCULAR bununla kalmıyor ve RSDİP'in ulusal sosyal demokrat partilerin federal bir birliği olarak yeniden kurulmasını da talep ediyorlardı. Elbetteki parti bu talepleri reddetti. Lenin bu taleplere cevap olarak, tek ve merkezi militan bir örgüt olarak davranmak gerektiğini, proleter sınıfın birliğinin dil yada milliyet ayrımı olmaksızın sağlanabileceğini, taktik ve örgütlenme sorunlarının sürekli ortak çözümü yoluyla birliği pekişmiş bir proletaryayı arkamıza almamız gerektiğini, söylüyordu. Yani sonuç olarak karşımıza çıkan,

Barikatın yeni şeyler ortaya atmadığıdır.

Toplumsal devrim tek bir çatışmadan ibaret değildir. Onun pek çok cephesi ve s ilahları vardır. Toplumsal devrimi ulusal kurtuluş mücadelesi ile bir ve aynı şeylermiş gibi göstermek son derece yanlıştır. Hele de ulusal sorunu demokratik devrim programı dışında, ayrı-örgüt formülasyonu yoluyla çözmeye çalışmak, hiç bir zaman gerçekleşmeyecek bir sonuç beklemeye benzer ve sosyalizmi hiçbir zaman hedefleyemez. Çünkü sosyalist mücadele aynı zamanda ulusal mücadeledir. Çağımızda emperyalizm, bir avuç haydutun ezilen halklar ve mazlum uluslar üzerindeki baskısı, zulmü ve sömürsü demektir. Yine çağımızın aynı zamanda U.K.M. çağı olması bundandır. Fakat çağımıza ana damgasını vuran U.K.M. değildir. Proleter devrimlerdir SON TAHLİLDE ÇAĞIMIZ, EMPERYALİZM VE PROLETER DEVRİMLER ÇAĞI OLARAK belirlenmiştir. Çağımızın tek devrimci sınıfı proletaryadır ve onun önderliğinin olmadığı tüm mücadeleler bir noktada tıkanıp kalmaktan kurtulamaz. Burada önemle vurgulamak istediğimiz şeylerden biri de U.K.M.lerinin proleter mücadeleler değil, ilerici-demokratik mücadeleler olduğudur. Gerçek bir devrimci atılımı ve nihai kurtuluşu proletaryadan başkası örgütleyemez. Ve proletarya sınıfı dışındaki sınıflardan hiçbiri de nihai olarak devrimci değildir. U.K.S. önderliğini proletarya çekmediği müddetçe yalnızca ilerici demokratik bir talep olarak kalacaktır. Çünkü U.K.M.leri ezen ulus burjuvazisine karşı, ezilen ulus burjuvazisinin ilerici demokratik talepleriyle oluşur. Marksist-Leninist hareket herhangi bir ulusun daha fazla imtiyaz sahibi olmasından kesinlikle karşı çıkar. O tüm ulusların eşit haklara sahip olmasından yanadır ve bunu bıkmadan usanmadan her şart altında savunur. Herhangi bir ulusun daha fazla imtiyaz sahibi olmasına her zaman karşı çıkmakla yükümlüdür. Ulusal meselenin, neden Komünist partisinin programında çözüme ulaştırılacak bir madde olarak yer aldığı

ve neden U.K.M.lerinin proleter değil, yalnızca ilerici-demokratik muhteva taşıdığı çarpıcı biçimde açıklayalım:

"...Parapellum'a karşı, sosyalizm için devrimci savaşımı ulusal sorunda devrimci bir PROGRAM-LA birleştirip ilişkilendirmemiz gerektiğidir." LENİN, ULU. SOR.VE U. K.S.,Sf.230

"Sosyalist devrimi ve kapitalizme karşı devrimci savaşımı, demokrasinin sorunlarından yalnızca biriyle, burada ulusal sorunla karşı karşıya koymak saçmadır..

Kapitalizme karşı devrimci savaşımı, bütün demokratik isteklerle, yani Cumhuriyet Halk Ordusu (Militia), resmi görevlilerin halk tarafından seçilmesi, kadınlara eşit hak verilmesi, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı vb. gibi isteklerle ilgili devrimci bir program ve taktiklerle birleştirmeliyiz."V.I. LENİN,ULUSAL SORUN VE ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARI. Sf.230-231

Barikatçı arkadaşlara bu satırları defalarca okumalarını önereceğiz. Böylece, milli meselede ayrı örgütlenme gibi revizyonist tezlerini terk edip milli meseleyi proletaryanın önderliğine bağlayarak çözüme ulaştırma realitesini görebilirler. Çünkü, milli mesele halk demokrasisinin sorunlarından yalnızca bir tanesini teşkil eder. Milli meseleyi sosyalizm ile kapitalizm arasındaki kaçınılmaz savaşta, inatla öne çıkarmaya çalışmak ve tek sorunmuş gibi göstermek saçma ve anti Marksist-Leninist bir düşüncedir. Eğer milli mesele devrim programının bir maddesi olarak ele alınır ve çözüme ulaştırılırsa doğrudur. Tıpkı, halk ordusu, halk seçimi ve kadın hakları gibi. Yani net bir deyimle söylemek gerekirse: U.K.K.T.H. devrimci programın kapsamında yer alan önemli bir maddedir ve çözümlü bu şekilde sağlanır. Bunun tersini savunanlar ise ya sosyal-şovendirler yada yada M-L den bihaber kafalardır. U.K.K.T.H. için ayrı örgütlenmeyi önermek, niyet ne olursa olsun, burjuva çizgisine kaymaktan başka bir şey değildir ve proletaryanın örgütlenme gerçeğine sekte vurmaktır.

"Oysa komünistlerin hangi ulus-

tan olurlarsa olsunlar aynı çatı altında yer alıp almama gibi tartışmalı bir sorunları olmadığını, başka ulustan komünistlerin ayrı örgütlenmelerde bulunması ve yer almaması da bir problem değildir. Bizim gibi ülkelerde devrimci mücadele aynı zamanda ulusal mücadeledir de. Devrimin ulusal özellikleri ve vatani vardır. Ama komünistlerin vatanından önce sınıfı vardır. Ve dünyanın bütün ulusal ve sınıfsal savaşmaları onların savaşımıdır. Komünistlerin kaygı duyması gereken, farklı ulus proleterlerinin ve bazı durumlarda örgütlerinin karşı karşıya getirilmesi, ortak hedefe/düşmana karşı mücadelede zarar verici konumlara sürüklenmesi ve devrimci mücadeleyi zayıflatması, bütün ülkelerin proleterlerinin ortak hedefi olan komünizm yolundan sapıtılmasıdır"

Bakınız, Barikat revizyonizminin parlak bir keşfi daha hem komünistlerin hangi ulustan olursa olsunlar aynı çatı altında yer almak yada almamak gibi tartışmalı sorunlarının olmadığını vurguluyor ve böylece milliyetlere göre örgütlenmenin kapısını sonuna kadar aralayarak ulusalcılık bataklığına girtliğine kadar gömülme kurtulamıyor, hemde Komünistlerin milliyetinden önce sınıfı vardır gibi kayıtsız şartsız doğru bir tespitle ustaca kıvırıyor. Revizyonizmin emsalsiz sahtekarlığına iyi bir örnek oluveriyorlar.

Dahası Barikatçı arkadaşlar, kaygı duyulması gereken sorunun, farklı ulus proleterlerinin ve bazı durumlarda örgütlerinin karşı karşıya getirilmesi, ortak hedefe/düşmana karşı mücadelede zarar verici konumlara sürüklenerek, devrimci mücadeleyi zayıflatması olduğunu özellikle belirtiyorlar. Başından sonuna kadar tutarsızlık örnekleriyle dolu yazıda, yine tutarsızlıkla dolu bir tespit daha görüyoruz. Barikat revizyonizmi Kürdistan çözümünü ayrı ulusal örgütlenmeye çözmekle kalmıyor, bu iki ulusun proletaryasının yada örgütlenmelerinin karşı karşıya getirilmesinin kaygısını taşıyor. Bizce asıl devrimci mücadeleyi zayıflatmak, proleter sınıfı milliyetlerine göre ayırarak, farklı örgütlenme çö-

zümleleriyle olur. Ortak hedef/düşmandan bahseden Barikat, ayrı örgütlenmeyi savunmakla, ortak hedef/düşman karşısında, zaferin ortak örgütlenmeyle elde edileceğini reddettiği gibi, bu konuda içine düştüğü ikilemi de gizleyememektedir. Barikat gazetesi asıl bu çözümlüyle proletaryanın kurtuluşunu engelliyor. Ortak hedef/düşman karşısında uluslara göre örgütlenmeyi önererek devrimci mücadeleyi zayıflatıyor ve BUNDCÜLÜ-GÜN güzel bir örneğini veriyor. Hem ortak düşman/hedef diyor, hem de ayrı örgütlenme, ayrı kurtuluş diyor. İşte size tutarsızlık-ışte size revizyonizm.

"TÜRKİYE'nin kurtuluşu, KÜRDİSTAN'ın kurtuluşu olmayacaktır." tespitini yapan Barikat, aslında başından beri eleştirdiği sosyal-şovenzimin, nasılda sadık bir savunucusu olduğunu bizlere açıkça gösteriyor.

Marksizmin büyük ustaları, Lenin ve Stalin yoldaşların, proletaryayı milliyetlerine göre ayıran düşünceleri insafsızca mahkum etmelerini görememişler anlaşılır. Kürt, Türk ve çeşitli azınlık milliyetlere mensup Türkiye halklarının asıl kurtuluşu, ortak hedef, ortak düşmana karşı tek bir komünist partisinin çatısı altında toplanmak ve ulusal tüm haksızlıklara yada çatışmalara yalnızca bu şekilde son verebileceklerini kavrayabilmeleri ile mümkündür. Ulusal sorunun çözümü sadece ve sadece proletaryanın elindedir ve bu onun partisi ile gerçekleşecektir. Kendi çözümünü U.K.M. şeklinde çözmeye çalışan tüm ezilen uluslar, proleter önderlikten mahrum oldukları müddetçe, burjuva sınıflar arasındaki "pazar" kavgasının figüranları olmaktan kurtulamayacaklardır. Ulusal meselenin çözümü, burjuva milliyetçiliğinin bayrağı altında safa girmekle gerçekleşemez. "**Bilinçli proletaryanın denemiş olan kendi bayrağı vardır. Ve onun, burjuvazinin bayrağı altında safa girmesinin gereği olamaz**" J.STALİN

Yani Barikatçı bayların yazdıklarının tersine, "Komünistlerin ayrı örgütlemelerde yer almak yada almamak" gibi sorunları elbetteki vardır. Komünistler nihai kurtulu-

şun tek silahı olarak örgütlenmelerini görürler. Çünkü "proletaryanın iktidar mücadelesinde tek ve en güçlü silahı onun örgütülüğüdür." İşçi-köylü tüm emekçi yığınların tek bir merkezi örgüt çatısı altında, tek bir yumruk olarak savaşma girmeleri nihai kurtuluşlarının biricik teminatıdır. Bu gerçeği ters-yüz ederek, üstelik proletarya adına önermek kabul edilmez bir akıl dışılığıdır. Milliyeti ne olursa olsun bilinçli Türkiye proletaryası, işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların mücadelesine önderlik edecektir. Proletarya içinde bulunduğu devlet sınırlarını kendine temel alarak, Türkiye bütün uluslardan işçileri ve emekçileri ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir. Onun ortak sınıf örgüt anlayışı budur.

"**Burjuva milliyetçiliğinin ilkesi, genel olarak, milletin gelişmesidir.(....) proletarya ise, herhangi bir ulusun ulusal gelişimini savunmak şöyle dursun yığınları bu gibi hayallere karşı uyarır.**

....**Proletarya, burjuva milliyetçiliğinin gelişmesine destek olamaz. Tersine O ulusal farklılıkların silinmesine ve uluslararası engellerin yıkılmasına, milliyetler arasındaki bağları sağlamlaştırarak herşeye, ulusların birbirleriyle kaynaşmasına yardım eden herşeye destek olur. Başka türlü davranmak, gerici, milliyetçi küçük-burjuvazinin yanında yer almak olur.**"(LENİN -ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI)

Proletarya, kapitalizmin şafağında ortaya çıkan ve onunla birlikte yok olacak olan ulus meselesine, bu şekilde yaklaşır ve bu yaklaşım dışındaki tüm önerme yada çözümleri sınıf-dışı olarak nitelendirir. Çünkü ulus sorunu kapitalist düzenle özdeşdir. Marksist-Leninist hareket kapitalizmin dolayısıyla ulusla arasındaki çitlerin kaldırılmasından yanadılar. Proleter sınıf mücadelesini ulus sınırlamalarıyla dağıtmaya çalışmak burjuva sınıf çıkarlarını savunmak demektir. O halde komünistler Marksizm-Leninizmi ulusal soruna değil, ulusal sorunu Marksizm-Leninizme dayandırarak

çözüm elde ederler. Ulusal sorunda burjuva demokratik devrimin gerçekleşmesini önceden kestirmek imkansızdır. Proletarya için önemli olan şey kendi sınıfının gelişimini garantiye almasıdır. O soruna böyle bakar. U.K. mücadelelerinin özünde pazar sorunu vardır ve çoğunlukla ezilen ulus burjuvazisinin önderliğini taşır. Her ulusun burjuvazisi ise başka ulusların durumunu ne olursa olsun, başka ulusların zararına olsa, kendi çıkarlarını teminat altına alır ve çoğunlukla ezilen ulus burjuvazisinin önderliğini taşır. Her ulusun burjuvazisi ise başka ulusların durumunu ne olursa olsun, başka ulusların zararına olsa, kendi çıkarlarını teminat altına alır ve çoğunlukla ezilen ulus burjuvazisinin önderliğini taşır. Her ulusun burjuvazisi ise başka ulusların durumunu ne olursa olsun, başka ulusların zararına olsa, kendi çıkarlarını teminat altına alır ve çoğunlukla ezilen ulus burjuvazisinin önderliğini taşır. Her ulusun burjuvazisi ise başka ulusların durumunu ne olursa olsun, başka ulusların zararına olsa, kendi çıkarlarını teminat altına alır ve çoğunlukla ezilen ulus burjuvazisinin önderliğini taşır.

O halde sınıf bilinçli proletaryanın her dönem için geçerli olan şiarı şudur: "KAHROLSUN BURJUVAZİ! KAHROLSUN SINIF-DIŞI TÜM SAPMALAR! YAŞASIN SINIFSAL KURTULUŞUMUZ! YAŞASIN EMEĞİN İKTİDARI!..."

Çünkü her iki durumda da işçi sınıfı açısından değişen hiç bir şey olmayacaktır. Ve sömürüye karşı başarıyla mücadele edebilmesi için her türlü milliyetçilikten arınması şarttır. Proletaryanın ulusal nedenlerle ayrı örgütlenmesinin burjuvaziden başka sevinecek kimse yoktur. LENİN ve İ.KAYPAKKAYA yoldaşların milli meselede tam bir uyum içerisinde olduklarının örneğini aşağıdaki paragrafta vermeden edemeyeceğiz.

"İŞÇİ SINIFININ ÇIKARLARI RUSYA'DAKİ BÜTÜN ULUSAL TOPLULUKLAR İŞÇİLERİNİN AYNI ORTAK PROLETARYA ÖRGÜTLERİNE, ORTAK SİYASAL ÖRGÜTE, ORTAK İŞÇİ BİRLİKLERİNE, KOOPERATİF EĞİTİM KURUMLARINA V.B. SAHİP OLMASINI GEREKTİRİR. PROLETARYANIN ULUSLARARASI SERMAYEYE VE BURJUVA ULUSALCILIĞINA KARŞI BAŞARILI BİR SAVAŞIM VEREBİLMESİ ANCAK ÇEŞİTLİ ULUSLAR İŞÇİLERİNİN BÖYLE ORTAK ÖRGÜTLER

İÇİNDE KAYNAŞTIRILMASIYLA OLABİLİR"(V.I. LENİN-ULUSAL SORUN VE ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARI-Sf.317)

"ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYINI"MI?

"ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYIN HAKKI"MI?

Barikat gazetesinin içiçe geçirdiği sayısız meselelerden biriside budur. Fakat "Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı" ile "Ulusların kendi kaderlerini tayini" apayrı şeylerdir. Bu iki sorunu içiçe geçirecek tek ve aynı şeylermiş gibi göstermek, revizyonizmin nasıl sinsice hareket ederek, Marksizm-Leninizmi tahrif etmeye çalıştığına iyi bir örneğini teşkil etmektedir. Zira "Kendi kaderini tayin hakkı", ayrılma hakkı, "Ayrı bir devlet kurma hakkı" anlamına gelir. Oysa "Kendi kaderini tayin" ise ayrılma, "ayrı bir devlet kurma" anlamına gelir. Komünistler her şart altında, kayıtsız ve şartsız olarak "Kendi kaderini tayin hakkını" savunurlar. "Kendi kaderini tayin"i ise belli şart ve koşullar altında savunurlar. Bu ikisi ayrı şeylerdir.

"Ulusların özgürce ayrılma hakları, belli bir ulusa belli bir zamanda ayrılmasının öğütlenir olup olmayışıyla karıştırılmamalıdır. Proletaryanın partisi ikinci sorunu, her olayda ayrı ayrı düşünüp kararlaştırmalı bunu yaparken, toplumsal gelişmenin bir bütün olarak gereklerini ve proletaryanın sosyalizm için verdiği sınıf savaşımının çıkarlarını dikkate almalıdır" V.I. LENİN-ULUSAL SORUN VE ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARI-Sf.316

"Hangi milletten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası Kürt milletinin ayrı bir devlet kurması meselesine devrimin gelişmesi ve güçlenmesi açısından bakar." İ.KAYPAKKAYA-S.YAZILAR-Sf.246

Ancak proleter devrimin zararına bir ayrılık gelişse bile komünistler bu ayrılığa engel olmak amacıyla asla zora başvuramazlar. Çünkü U.K.K.T. hakkını tanımak demek,

onun ayrılma hakkını tanımak demektir. Yani ayrılma hakkını kullanmayı, Kürt ulusu adına başkası karar veremez. Eğer Kürdistan proletaryası ayrılmanın sınıf menfaatlerine zarar vereceğinin bilincindeyse, birleşme yolunda elinden gelen bütün çabaları sarfedecektir. Yok eğer ayrılma hakkını kullanma konusunda kararlıysa, dışarıdan da hiç bir güç müdahale edemez. Bu U.K.K.T. hakkına tecavüz olur. Böylesi bir tecavüz ise işçilerin, emekçilerin birliğini sarsar, birbirlerine olan güvenlerini yok eder ve milli düşmanlıkları körükler. Sonuç olarak:Uzun vadede proletaryanın davasına büyük zarar verir.

"KENDİ KADERİNİ TAYIN HAKKI BAŞKA ŞEYDİR KADERİNİ TAYIN HAKKININ YANİ BELLİ BİR ULUSUN, BELLİ KOŞULLAR ALTINDA AYRILMASININ UYGUN DÜŞÜP DÜŞMEDİĞİ BAŞKA ŞEY. BU İŞİN A-B-C Sİ!!"

(V.I. LENİN-ULUSAL SORUN VE ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARI-Sf.120)

Evet, Barikatçı baylar, bu sadece işin abecesi. Anlaşılan, LENİN yoldaşında deyimiyle, siz daha meselenin abecesini bile kavrayamamışsınız. Doğrusu Marksist-Leninist değilsiniz. Olsa olsa Marksizm-Leninizm karşısında korkudan tir-tir titreyerek dökülen revizyonizmin savunusu içerisinde olduğunuzdur.

DÖRT PARÇADA BİRLEŞİK KÜRDİSTAN ÜZERİNE

"Birleşik bir Kürdistan, Kürdistan komünistlerinin ve Proletaryasının (...) TEMEL Görevidir" BARİKAT GAZETESİ

Özellikle, "NEDEN AYRI ÖRGÜTLENME" başlığı altında, Kürdistanın dört parçadaki birliğinin sağlanması üzerinde fazlaca duran Barikat gazetesini, yine sorunu tersyüz etmeye çalışmakta, ve bir kez daha milliyetçilik çizgisine kaymaktan kurtulamamaktadır. Bu bayların dört parçada birleşik Kürdistan sloganına sıkıca sarılmalarının altında Troçkist Ortadoğu devrimci çemberi esprisi yatmaktadır. Komünistler programlarına dört parçada birleşik Kürdistan meselesini koy-

mazlar. Kürdistan topraklarının dört parçaya bölünmesi haksızlığını düzeltmeyi kendilerine temel hedef olarak seçemezler. Bir kere böyle bir tarihi haksızlığı her zaman vurgulamakla birlikte, günün meselesi olma özelliğini çoktan yitirmiş böyle bir meseleyle uğraşmak ve onun düzeltilmesini sağlamak komünist partinin program kapsamında yer alamaz. Komünistler işçi sınıfının dikkatini temel meselelerden uzaklaştırıcı bir tutuma girmezler. Bu tarihi haksızlık "Sosyal gie haksızlığı ortadan kaldırmaya çalışmak "Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemek" gibi bir mahiyet taşımamaktadır. Bu nedenle, komünistler, bu tarihi haksızlığın düzeltilmesini programlarına koymazlar. Üstelik bu komünist hareketin değil, Kürt milletinin kendisinin tayin edeceği bir şeydir.

"Biz kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını yani ayrı bir devlet kurma hakkını savunuruz. Bu hakkı kullanıp kullanmayacağımı veya ne yönde kullanacağımı Kürt ulusunun kendisine bırakırız." İ.KAYPAKKAYA -SEÇME YAZILAR- Sf.216-217

Ayrıca, dört parçada Kürdistanın birliğinin sağlanması dört parçadaki komünistlerin görevidir. Sadece Türkiye parçasındaki komünistlerin değil. Komünist hareket, Kürt ulusunun ayrılmasını proletaryanın sınıf menfaatlerine uygun bulduğu takdirde destekler. Eğer proletaryanın sınıf menfaatlerine uygun düşmüyorsa, ayrılması yönünde propaganda yapar. Ancak, asla, ayrılma isteğinin karşısına dikilmez ve müdahalede bulunmaz.

Sonuç olarak:

Barikat gazetesinin 2. sayısında yer alan "KÜRDİSTAN DEVRİMİ ÜZERİNE DÜŞÜNCELER" başlıklı, revizyonist tespit ve önermelerle dolu yazının, uzun uzun eleştirisini gerçekleştirilmeyi gereksiz bulduk. Fakat bu düşüncemizi, Barikat gazetesinin başından sonuna kadar yanlışlarla dolu olan yazısının, asıl önemli noktalarını açmayı daha doğru bulduğumuzdan ötürü söyledikimizde ayrıca belirtmek istiyoruz. Kürdistan meselesi üzeri-

ne olan düşünce ve çözümlememizi ana başlıklarıyla açarsak:

"Marksist-Leninist hareket, bugün Türk hakim sınıflarının Kürt milletine ve azınlık milliyetlere uyguladığı milli baskıların en amansız ve en kararlı düşmanıdır.(...)

-Marksist-Leninist hareket, Türk burjuva ve toprak ağaları tarafından ezilen Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrılma ve bağımsız bir devlet meydana getirme hakkını her dönemde ve kayıtsız şartsız tanıır ve savunur.(....)

-Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalıdır. Ayrılma sorunu her özel meselede somut olarak ele alır.(.....)

-Marksist-Leninist hareket, tasvip etmediği bir ayrılma kararında zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar, milletin kendi iradesiyle tesbit edilmelidir. Bu, çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınların karşılıklı güveni sağlam dostluğu ve gönüllü birliği için zorunludur.(....)

-Marksist-Leninist hareket, genel olarak ezilen milliyetlerin ve özel olarak Kürt milletinin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini kesinlikle destekler: Ezilen milletin milli hareketindeki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler.(....)

-Marksist-Leninist hareket, Kürt milli hareketinin başını çeken burjuva ve küçük toprak ağalarına karşıda, Kürt proletaryasının ve emekçilerinin sınıf mücadelesini yürütür ve yönetir. Kürt burjuva ve toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan eylemlerine karşı, Kürt işçi ve emekçilerini uyarır.(....)

-Marksist-Leninist hareket, Kürt milli hareketinin başını çeken burjuva ve küçük toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan eylemlerine karşı, Kürt işçi ve emekçilerini uyarır.(....)

-Marksist-Leninist hareket, Türk hakim sınıflarıyla işbirliği yapan Kürt büyük feodal beylerinin, din adamlarının, büyük burjuvalarının, işçileri ve emekçileri bölme çabalarını el altından Türk burjuva ve toprak ağalarıyla, bütün milliyetlerin emekçi halklarının aleyhine dala-vereler yürüterek işçileri ve emekçileri uyutma çabalarını, çoğu zaman milliyetçi sloganlarla ört-bas etmeye çalıştıklarını bilmektedir ve bunlara karşı mücadele eder.(....)

-Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşında işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar.(.....)

-Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde, siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı örgütlerde toplama eğilimleriyle mücadele eder.(....)

-Marksist-Leninist hareket, ülkemizde her milliyetten burjuva ve küçük burjuva oportünist partiler ve akımlar tarafından genellikle benimsenen "kültürel-milli özerklik" planını kesinlikle reddeder. Çünkü bu plan, bir tek devletin eğitim işlerinin milliyetlere göre bölünmesini önermektedir; böylece, her milliyetin işçi ve emekçilerini, o milliyetin burjuva ve toprak ağalarının kültürüne bağlamayı ve onları manevi bakımdan köleleştirmeyi hedef almaktadır.(....)

-Marksist-Leninist hareketin demokratik halk diktatörlüğü sisteminde milli meseleye getireceği çözüm şudur:

Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dille-

rin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletininin anayasası, her hangi bir milletin, her hangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına her hangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa, kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları, ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb.. temeli üzerinde, bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir.

Milli meseledeki temel şiarımızı bir kere daha tekrarlayalım:

'Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin -ve ezilen halkların- birleşmesi!'

İ.KAYPAKKAYA. SEÇME YAZILAR. Sf.256-257-258-259

Yazımızın başından sonuna dek, özellikle, İbrahim KAYPAKKAYA'dan alıntılar yaptığımız görülebilir. Bundan amacımız İ.KAYPAKKAYA'nın M-L e tam ibr uyum içerisinde olduğunu göstermektir. Sürecin en önemli sorunlarından birisi haline gelen milli meselede, ulusal örgütlülüğün batağına düşmekten bir türlü kurtulamayan ve bu anlamda kah sosyal-şovenizmin kah milliyetçiliğin bayrağı altında safa girmeyi sağlayan yada öneren her türden sapmanın karşısına büyük Önder İ.KAYPAKKAYA'nın sarsılmaz doğrularıyla çıkmak, her geçen gün biraz daha ağırlığını hissettirmektedir.

YAŞASIN
HALK DEMOKRASİSİ!
YAŞASIN
İ.KAYPAKKAYA
YOLDAŞIN IŞIKLI
YOLU!

Barikat'tan Ayrılan Bir Grup Devrimci

Mahirlerin ölmediğini
Yine defalarca
Tokat'larda
Düşmanı tokatladığını
Düşman ne aptal değil mi?
İBRAHİMLERİN, MAHİRLERİN, DENİZLERİN
Ve daha nicelerinin ölmediğini
Hâlâ ölü gösterip
Kendilerini avutmaya çalışıyorlar
Ama bırakalım öyle bilsinler
Sizleri ölü bilsinler
sizlerin hâlâ
Nazmiye, Dicle, Genç'te
Ovacık, Hozat, Almus'ta
Savaşığınızı bilmesinler
Ve bilmesinler
ORHAN yoldaşla beraber
20 Mayıs'ta
İBRAHİM yoldaşın
Randevusuna gittiğinizi.

(III)

Şimdi SEN, ORHAN ve BABA yoldaşlar
Üçünüz birarada
Almus ormanlıklarının derinliklerinde
Konaklama yerinde
ORHAN yoldaş,
Dudaklarının arasındaki
Bitlis sigarası ile
Yine çay demliyor
Her zamanki özverili
Çalışkan tavrı ile.
Ve BABA:
Yazmalar karalamalar
Planlar...
Ne de enerjik değil mi?
Bir saniye desen durmaz.
Oysaki biraz dirlense?
Ama
'Artık durmak zamanı değil kirvem'
Diye sert çıkar
biliriz.
Ve SEN:
Elinde dürbünle
Çevreyi gözetliyorsun
Oda ne?
Karşıda bir toz bulutu
Gelen bir ordu
Düşman sanıyorsunuz.
Üçünüz birden
Her zamanki ustalikle
hakim noktaları alıyorsunuz

Zaten hiç bırakmamıştınız ki
Gelen toz bulutu
Gittikçe yaklaşıyor
Omuz boşluğu
Gez, göz, arpacığın silme tepesi
Yarım nefes, tetik boşluğu...
Bekliyorsunuz.
Gözlerinize inanmıyorsunuz
Gelen kızıldı.
Önde:
Işıl, ışıl gözleriyle
Başındaki kasketiyle
İBRAHİM yoldaş değil mi?
Arkasında ALİ HAYDAR
MERAL YAKAR-ZÜLFÜKAR...
Ne de heybetliler.
Kucaklaşıyorsunuz.
O kadar kalabalıklar ki
Hepsine sarılamıyorsunuz.
Arkalar da
ÖZGÜR VE ÖZKAN yoldaşları görüyorsunuz
Selamlaşıyorsunuz
Yarı ürkek yarı utangaçlık arası
Birilerini arıyor gözlerin
Ve göz göze geliyorsunuz
MERAL yoldaşımızla.
Ne de özlemiştin değil mi?
Hadi utanma
Biliriz,
O sert duruşun altında
Yatan duygulu yüreği.
Sıkılmadan sarıl
Sarıl doyasıya Meral yoldaşına-Eşine
Evet ORHAN yoldaş
Çıkar bitlis paketlerini
Çayın...
Çayın da az geldi.
Ateşi büyütmen
Çaydanlıkları çoğaltman lazım
Yüz kere, bin kere daha
Demle
Demle güzelim çayı.
Ve benden/bizden
Hepinize KIZIL SELAMLAR
Güneşe durmuş
Ak alnınızdan, alnınızdan
ÖPERİM/ÖPERİZ.

15.3.1992

* * *

Not: Bu şiir, Altıncağ mücadelesinde Tokat'ta şehit
Partizan komutanlar, Baba ERDOĞAN, Hasan T.
Aydın YILDIRIM anısına bir gerilla tarafından yazılmıştır.

YOLDAŞA MEKTUP

Vurulduğunu duymuştuk
Doksan şubatında.
Şanlı Nazmiye
Direnişindeki çatışmada
Ve sonra,
Resmini görmüştük
Şehitler albümünde.
Ne de tatlı gülümsüyordun.
Bir mesaj veriyordun sanki
O bakışlarıyla
Ölmediğini müjdeliyordun
Düşmanın sevincini
Nasıl da bırakmıştın kursağında
Sen hep öylesin zaten
Korkulu rüyası düşmanın
Küheylanı dağların, ovaların.

O zamanlar
Tanışmamıştık seninle daha
Ve tanışmıştık
Bir sonbahar sıcaklığında.
Ne de sevinmiştim hani
Düşüğümde birliğine
Niye inkâr edeyim
Çok şey öğrendim senden.
Savaşı savaşmayı
Her koşula karşı direnmeyi
Kısacası iyi bir gerilla olmayı
Bilmem olabildim mi?
Soramadım bir türlü sana.

Kulaklarımda halen komutların
Hele o sesin
Gerillaya umut
Düşmana korku ve panik
veren o sesi
Sağır olsa da kulaklarım
Yine duyarım
Duymamak için
Yüreğin sağır olması lazım
Bethoven de kulaklarını yitirmişti
Ama onlarca eser yaratmıştı
Ben Bethoven değilim,
Ben sadece
Piyanosunda tek bir tuşu olan
Bastıkça
Dosta ahenk
Kalleşe şimşek
Gelecek yarına
Düğün dernek
Direnişin sembolü

Ustanın çırağıyım.
Ne de gülerdik hani
Memleketindeki
Yaşlı tuvaletçi amcaya
Takıldığınız günleri anlatırken
Hele o eğitim çalışmalarındaki
Haylaz liseliler gibi
Karikatürlerimizi çizerken
Bir türlü çizmedin
Benim karikatürümü
Belki de çizmiştin de
Ben görmedim.

Birden aklıma
Ayrıldığımız gün geldi.
Beyaz bir tespih vermiştin bana
Ve atış yaptırmıştın
Ne de kızmıştım o güne
Ayrılıyorduk.
Evet biliyorum
Öyle gerekiyordu
Ama ne yapayım elimde değildi
Zayıflık işte.
Ne de kızmıştın sende
Duygulan bayan yoldaşlara
Niye yalan söyleyeyim
Utanmasam
Bende ağlardım
Belki de bana kızmaktan
Belki de
Benim askerim böyle olmamalı
Demenden korktum.
Dedim ya zayıflık işte.

(II)

Aradan
Bir yıl üç ay geçiyor
Doksan bir Mayıs'ında
Ve yine senin için
'Vuruldu' haberi geliyor
Hem de yanında
ORHAN yoldaşımızla
Hem de BABA yoldaşın
Tohum gibi
serpildiği topraklarda.
Ve yine aynı resmini basmışlar
Yine aynı tebessümle bakıyorsun
Altına da
TOKAT'ın MAHİRİ
Diye yazmışlar
Ne de güzel isim bulmuşsun
Ve ne de güzel anlatmışsın

YASASIN PARTIZAN GUCLERININ BIR

PE
ISTANB

YASASIN
MAYIS
WYETH ISÇILERİ

1 MAYIS

İSİ
URB

1 MAYIS
Halk
demokrasisi
ENGELELENEMEZ